XV. évfolyam 21. szám. **Ára: 1 forint** *1959. május 21.*

Ludas Matyi

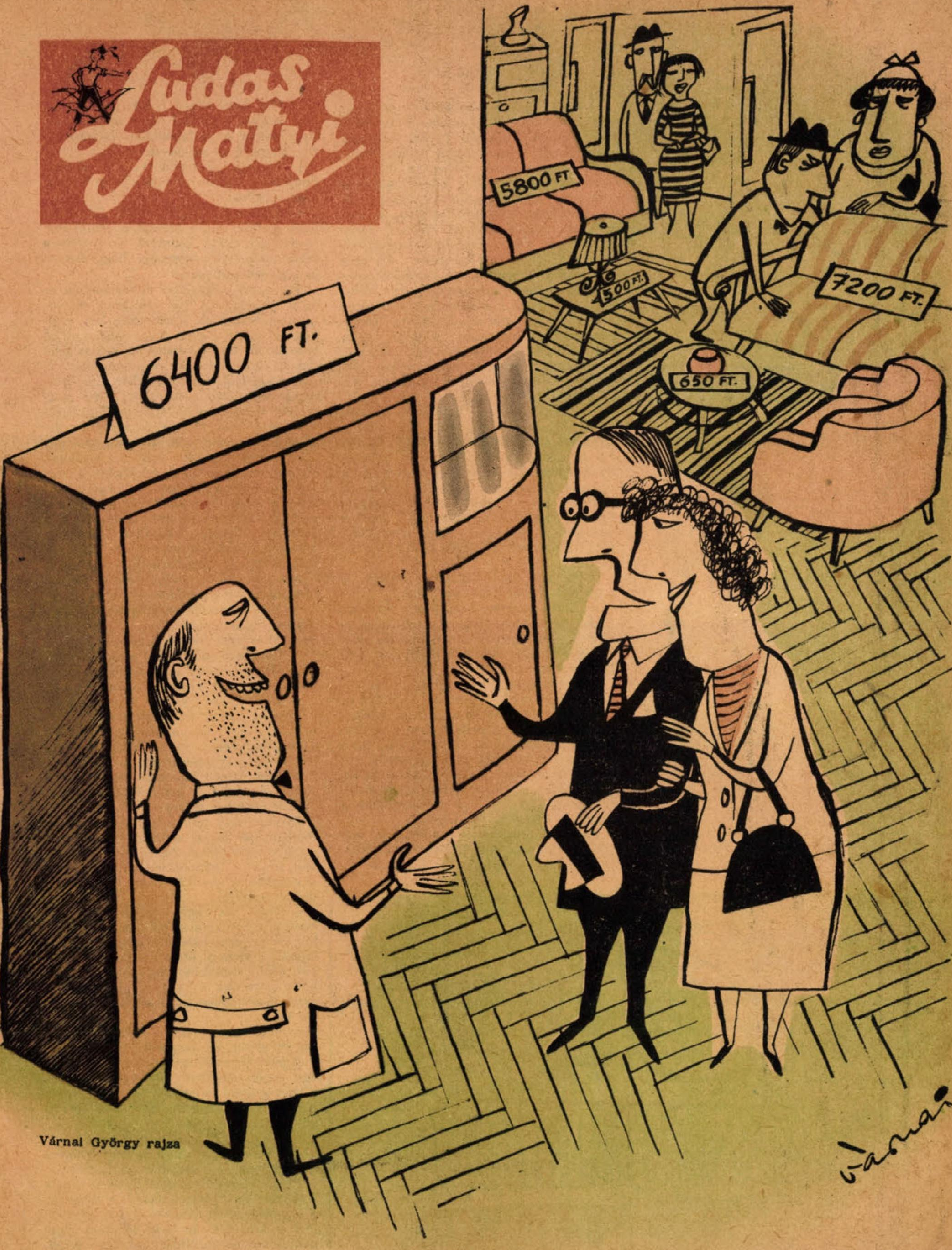
6400 FT.
5800 FT
500 FT.
7200 FT.
650 FT.
Várnai

Várnai György rajza

– És félre tennék ezt a szekrényt nekünk a holnapi lottósorsolásig?

Ábrándozás a nyári szabadságról

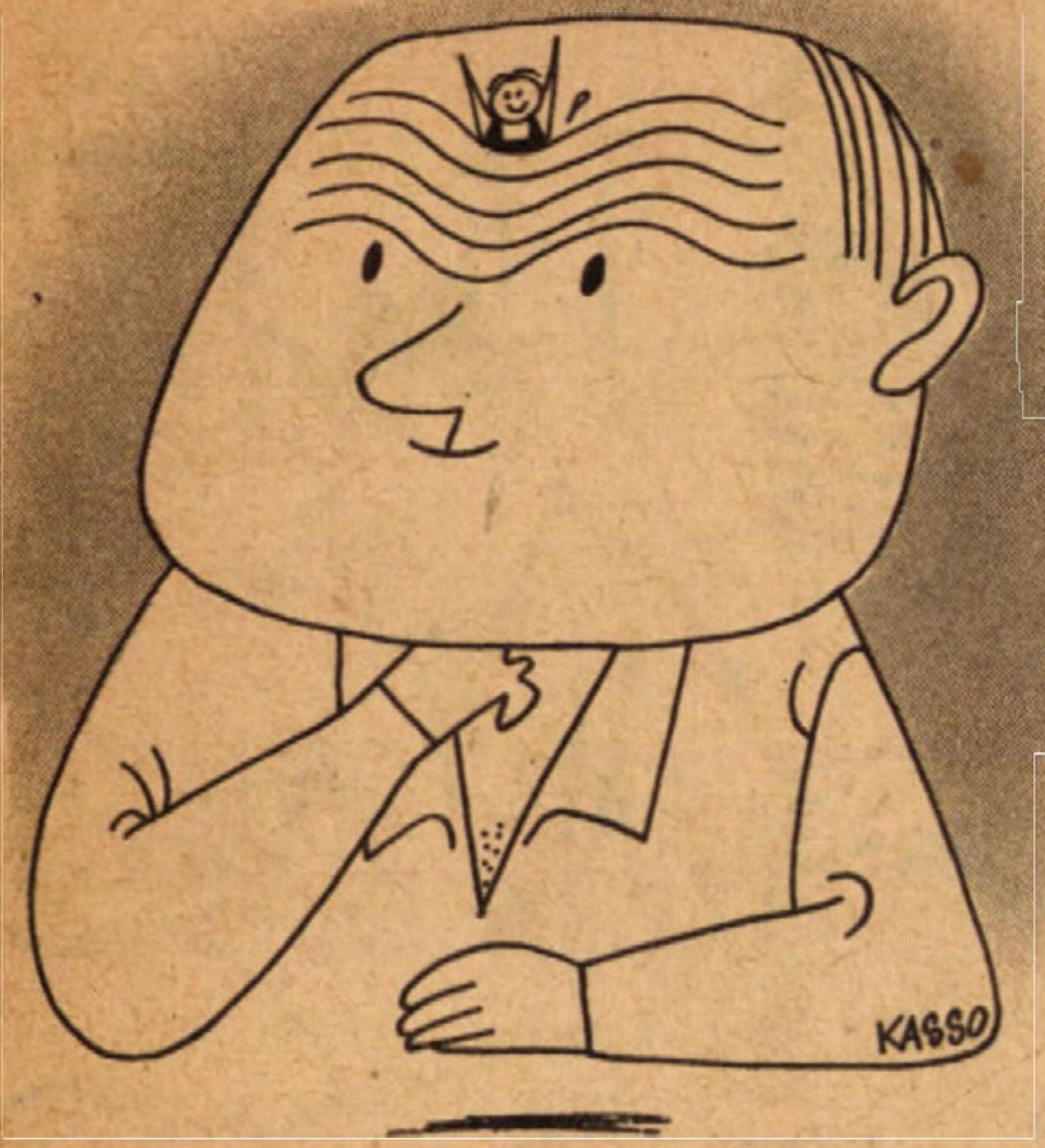

Csoda a léggömbbel

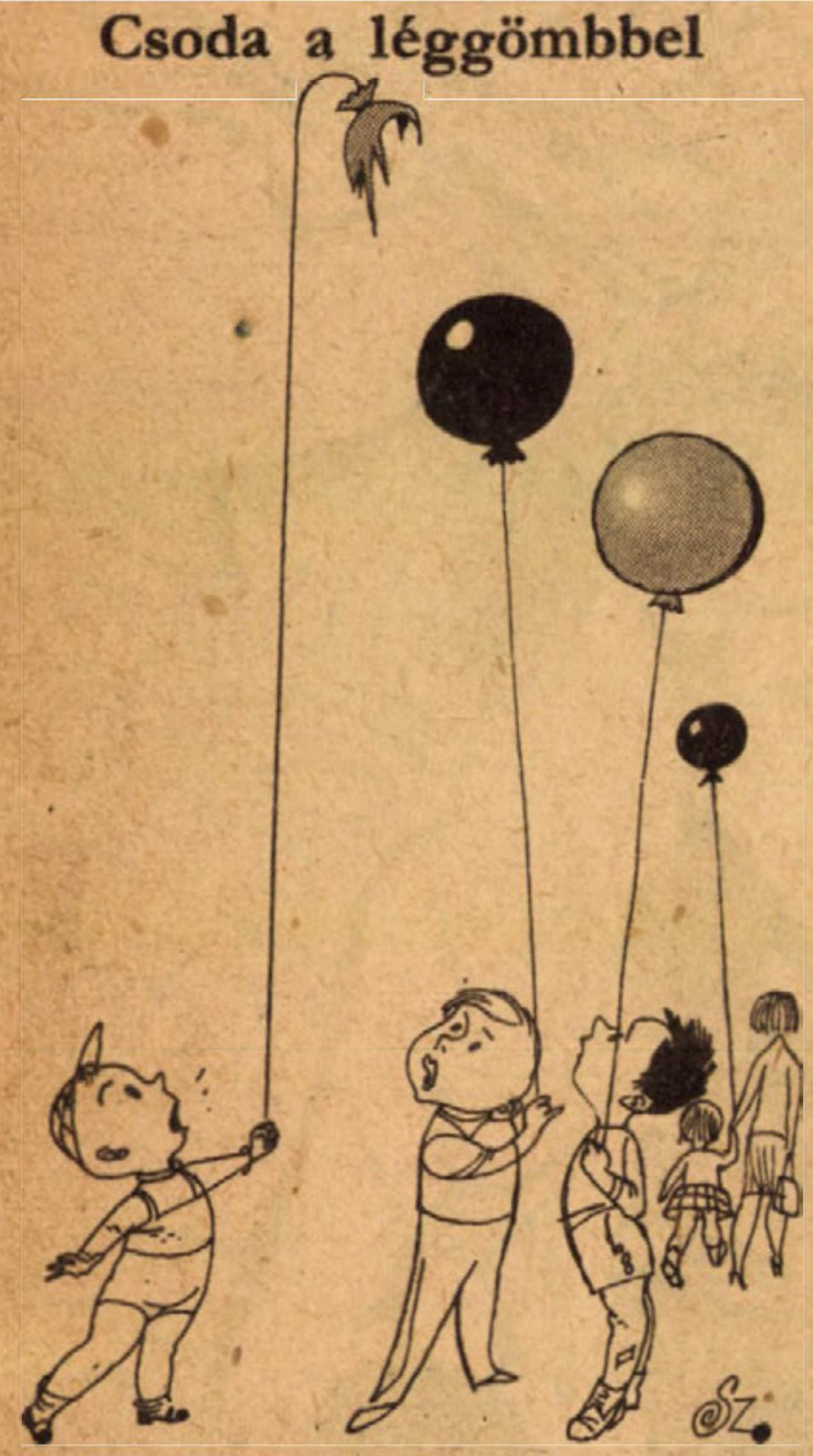

– Kipukkadt!

Egy kisegér

Egyik éjjel a szobámban kapirgálást hallottam. A kapirgálás a fehérneműs szekrény irányából jött. Időnkint abbamaradt, majd ismét elkezdődött, mint minden rossz dolog az életben. Szívesen hittem volna, hogy kísértetről van szó, amely nemsokára megjelenik láncot csörgetve és tüzet okádva, de materialista lelkem mélyén tudtam, hogy sajnos egér van a lakásban. Felgyújtottam a villanyt és figyeltem. Az egér nemsokára megjelent a kommód tetején, nyugodtan szaglászott, majd kísérletet tett, hogy fejest ugorjon a vázába, amelyben egy szál dupla orgona hervadozott. Ez sajnos nem sikerült neki, ezért kimentem a konyhába és behoztam egy seprűt, hogy az egérvadászat ősi szabályai szerint elejtsem az egeret. Vidéki gyerek vagyok.

Megdöngettem a kommód oldalát, majd hirtelen kinyitottam az ajtaját, ugyanakkor el is húztam a faltól. A seprűt magasba emelve vártam a fejleményeket, amelyek be is következtek, mert az egér kiszaladt a kommód mögül, én melléütöttem a seprűvel és a feleségem felébredt a másik szobában. Amikor megtudta, hogy egérre vadászom, különös, idegenszerű kifejezés jelent meg az arcán:

– Azonnal tedd le azt a seprűt és szégyelld magad... – mondta.

– Előbb tegyem le a seprűt és csak aztán szégyelljem magam, vagy megfordítva? – kérdeztem, de nőm erre nem is reagált. Ha állatvédelemről van szó, nem szereti a tréfát.

– Lenne szíved megölni egy ilyen ártatlan állatkát? – kérdezte szelídebben és kivette kezemből a seprűt. Én közben magamban vágyakozva idéztem azokat a szép időket, amikor a nők sikoltozva az asztalra ugráltak, ha meglátták egy egeret és hálásak voltak a bátor férfiúnak, aki az egeret agyoncsapta. Megváltoztak az idők: ma az atomkorszakban élünk és szeretjük az egereket.

Ebben a pillanatban a rekamiém mögül kiszaladt az egér, felkörmölt a rádióra és onnan röhögött ránk gúnyosan.

– Hát nem édes? Nézd, milyen kecses, milyen aranyos! Az a szép kis fényes szeme és a mulatságos bajusza... Ezt akarnád te agyonverni?

– Megeszi az ingeimet... – mondtam, mert közben az egér eltűnt a kommód mögött.

– Nem eszi meg! – szólt feleségem határozottan, majd kiment a konyhába, leszelt egy darab kenyeret, és betette a fehérneműs szekrényembe, hogy legyen az egérnek mit ennie.

Így nyert polgárjogot családunkban az egér. Megöléséről már szó sem lehetett, mert családtagnak tekintettük. Sőt, cinikus megjegyzéseket sem volt szabad tennem rá, hanem osztanom kellett feleségem lelkendezését, valahányszor az egér megjelent. Ugyanis ekkor már egész nyugodtan sétált a lakásban, mert megszokott minket, néha éjjel kettőig elszórakoztunk vele. De ami az ingeimet illeti, abban igazam volt. Mert az egér egy szép napon elkezdte enni az ingeimet. Hiába készítette neki feleségem a legjobb falatokat, azokat is megette, de inget is evett. Meg harisnyát is. Úgy látszik, diétás egér lehetett. Aztán a kézirataimat kezdte megrágni. Egyízben egyetlen éjszaka megevett két krokit és belekezdett egy versbe is. Egy éjjel, úgy három óra tájban, megpróbáltam okosan beszélni a feleségemmel:

– Miért szereted az állatokat? – kérdeztem, de óvatosan.

– Mert kedvesek és ártatlanok.

– És akkor miért eszed meg a csirkét?

– Ha ismertem, nem is eszem meg. Csak ismeretlen csirkéket eszem.

– Úgy. Akkor van egy ajánlatom. Elviszem az egeret és hozok helyette egy másikat, egy ismeretlen egeret. Azt agyoncsaphatom? Vagy esetleg bemutatlak néhány svábbogárnak...

Nőmről ismét lepattant humorom és tovább vitázott. A keselyűknél és a hiénáknál végképp összevesztünk.

Néhány nap múlva a szürke pulóveremben egérfészket találtam, apró rózsaszínű egérfiókákkal. Ezt már nem tűrhettem tovább. Délután becsomagoltam az aktatáskámba és közöltem, hogy elköltözöm hazulról.

– Vagy az egér, vagy én... – mondtam egyszerűen, minden pátosz nélkül. Nőm arca felöltötte idegenszerű kifejezését. Hosszú ideig tusakodott magával, végül csendesen megszólalt annak a bölcs embernek a hangján, aki leszámolt azzal, hogy hiába küzd az élet durvaságai ellen.

– Hát nem bánom... Üld meg őt... De én elmegyek hazulról...

Éjjelre elvonult egy barátnőjéhez és én egy rugós egérfogó segítségével percek alatt végeztem az egérrel. Másnap délután hazajött a feleségem. Első kérdése ez volt:

– Megölted?

– Igen – feleltem és fejemet lehajtva hozzátettem. – Nem szenvedett sokat...

Vacsoránál a feleségem hirtelen eltolta a tányért és irtózattal meredt a kezemre. A szeme megtelt könnyel. Én is megnéztem a kezemet, de nem találtam rajta semmi különöset. Vidéki gyerek vagyok.

Gádor Béla

A két szomszéd balkon

Toncz Tibor rajza

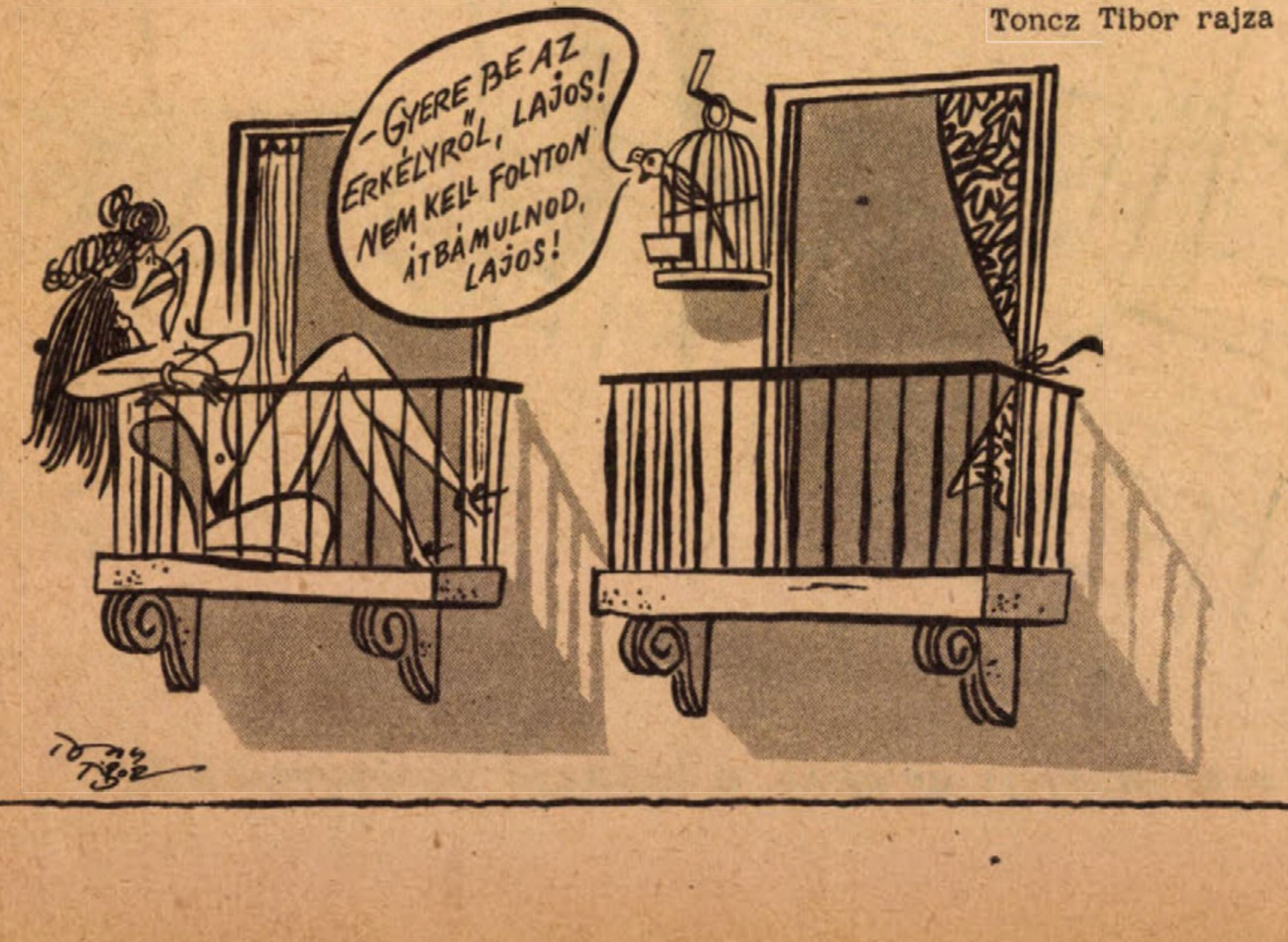
– GYERE BE AZ ERKÉLYRŐL, LAJOS! NEM KELL FOLYTON ÁTBÁMULNOD, LAJOS!

BÉKETÜNTETÉS GENFBEN

Szegő Gizi rajza

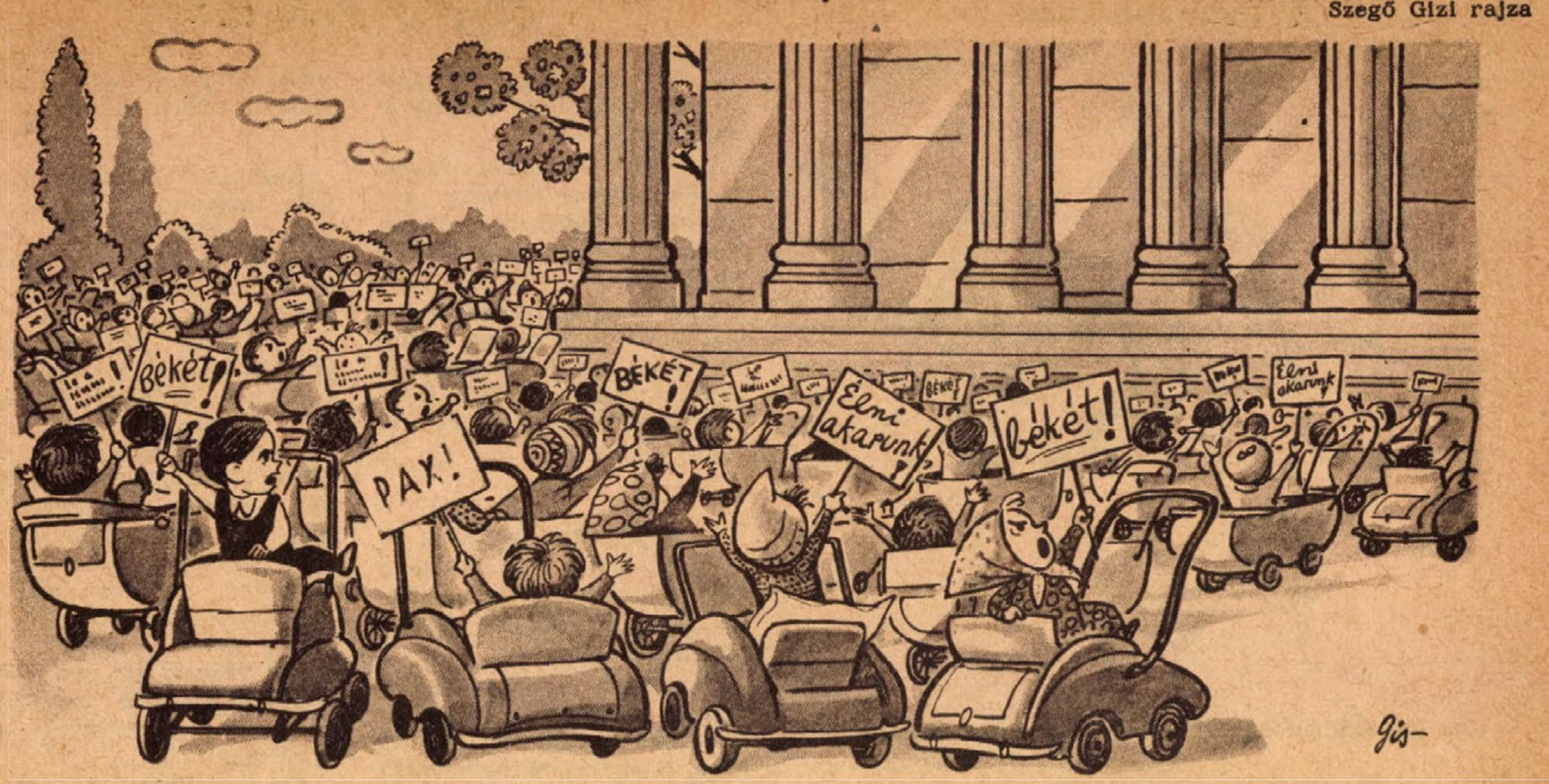
békét!
BÉKÉT!
PAX!
Élni akarunk
békét!
Élni akarunk
Gis-

Pesti tudósítónktól

Vannak emberek, akiknek nem akkor ragyog fel a szemük, amikor az újságban azt olvassák, hogy új autóbuszjárat indul, újfajta gyűrhetetlen szövetet hoznak forgalomba, vagy új ízletes sajtfélék árusítását kezdik meg, hanem akkor, amikor a lapok új gyógyszerekről számolnak be. Alig fejezik be a cikk olvasását, már megrohanják orvosukat, hogy írjon fel nekik azonnal ilyen és ilyen -xint, -micint, vagy -idont.

Nem lehet vitás, hogy nálunk a legmagasabb az egy fájós főre eső gyógyszermennyiség. A külföldi gyógyszerek iránti rajongás pedig olyan közmondásos, hogy akár egy grönlandi vagy jemeni por is izgalomba hozza a szenvedélyes gyógyszerfogyasztót.

Egy ismerősöm például büszkén mutatott egy rejtélyes, görög felírású gyógyszeres dobozt.

— Most kaptam! — mondta boldogan.

— Milyen gyógyszer ez? — kérdeztem.

— Még nem tudom — felelte. — Majd beveszem és meglátom, mi múlik el tőle.

*

Egy amerikai revüszínház nézőterén, miközben a színpadon éppen Candide és Kunigunda énekelt duettet, egy sovány öregember izgatottan ugrott fel és így kiáltozott:

— Tiltakozom! Hogy merték ezt az én engedélyem nélkül?!

Egy magas szakállas férfi megfogta a karját és csendre intette:

— Nyugalom, Monsieur Voltaire! Ezt tették velem is. Ugyanebben a színházban játszották évekig azt a zenés komédiát, amelyet a Pygmalion című darabomból készítettek.

— Köszönöm, Mr. Shaw...

Amikor a két halhatatlan a szünet alatt némileg megnyugodva kortyolgatta whiskyjét a büfében, egy kissé rövidlátó görög férfi rohant oda hozzájuk izgatottan:

— Kartársak, az istenekre, mit tegyek? Revüt akarnak csinálni az Iliászból!...

(Ez jutott eszembe, amikor olvastam, hogy Amerikában zenés bohózatot csináltak Voltaire „Candide” című regényéből.)

*

„A járdán tartózkodni életveszélyes” — hirdeti egy tábla a Szabadsajtó-út egy kis szakaszán, s egy jelképesnek tűnő kis kordon is figyelmeztet arra, hogy vissza, ha kedves az életed. Mindezek ellenére rengeteg halálmegvető, az életét kockára tevő férfi és nő jár nyugodtan a veszélyövezetben levő kis tejcsarnokba, Patyolathoz és női fodrászhoz. Amelyik nőnek például kedvesebb az élete a szép hajviseletnél, annak a szépérzéke sok kívánnivalót hagy maga után.

Megnyugtatóbb lenne persze, ha ilyen táblák hívogatnák a közönséget: *„A kiszolgálás az életveszély alatt zavartalanul folyik.”*

f. l.

Elromlott a húsdaráló

Mészáros András rajza

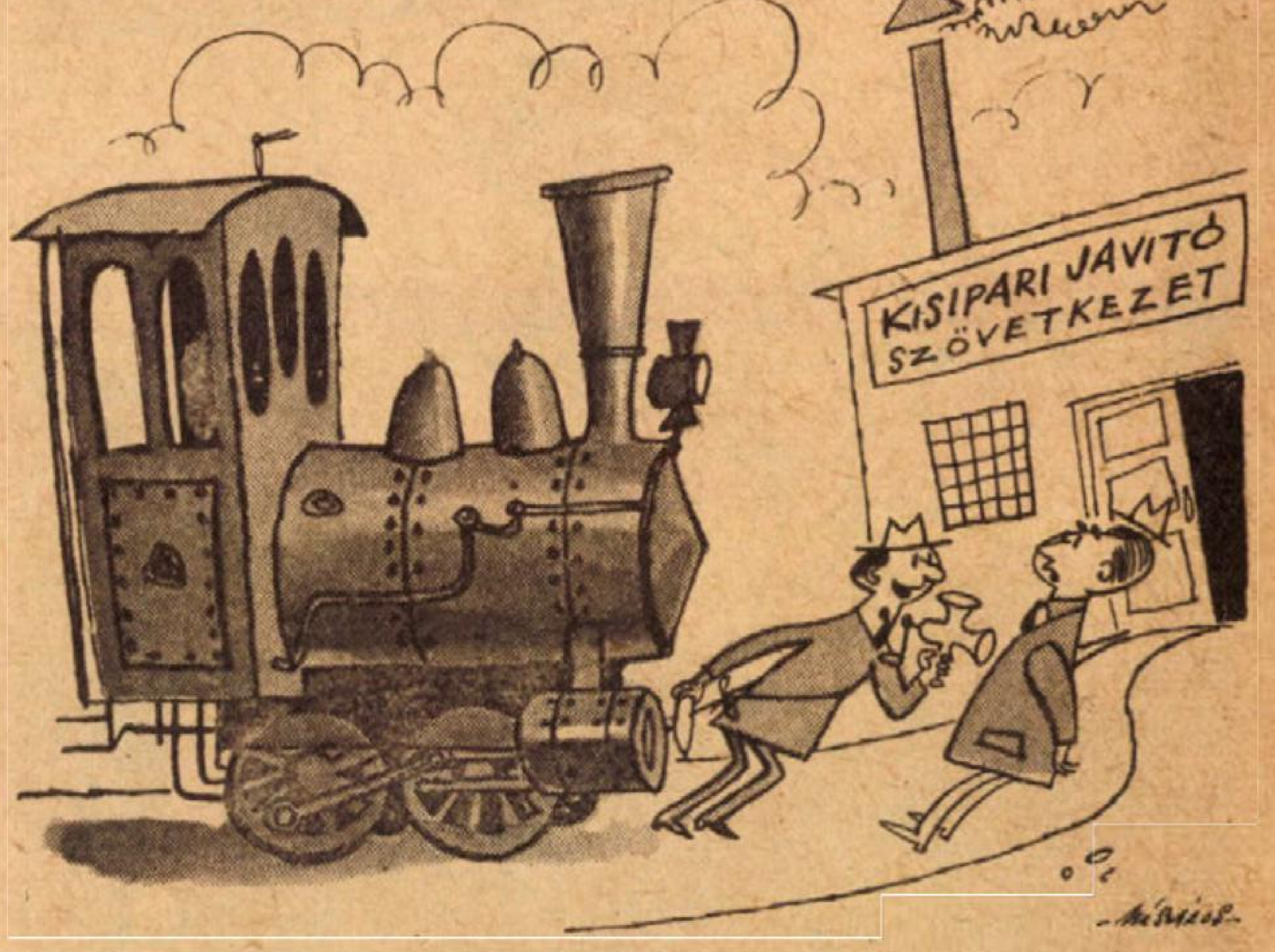

– Tudod, nem szeretik az apró-cseprő javításokat. Gondoltam, nem árt egy kicsit kedveskedni nekik...

Mezőberényben láttuk

Takács Zoltán rajza

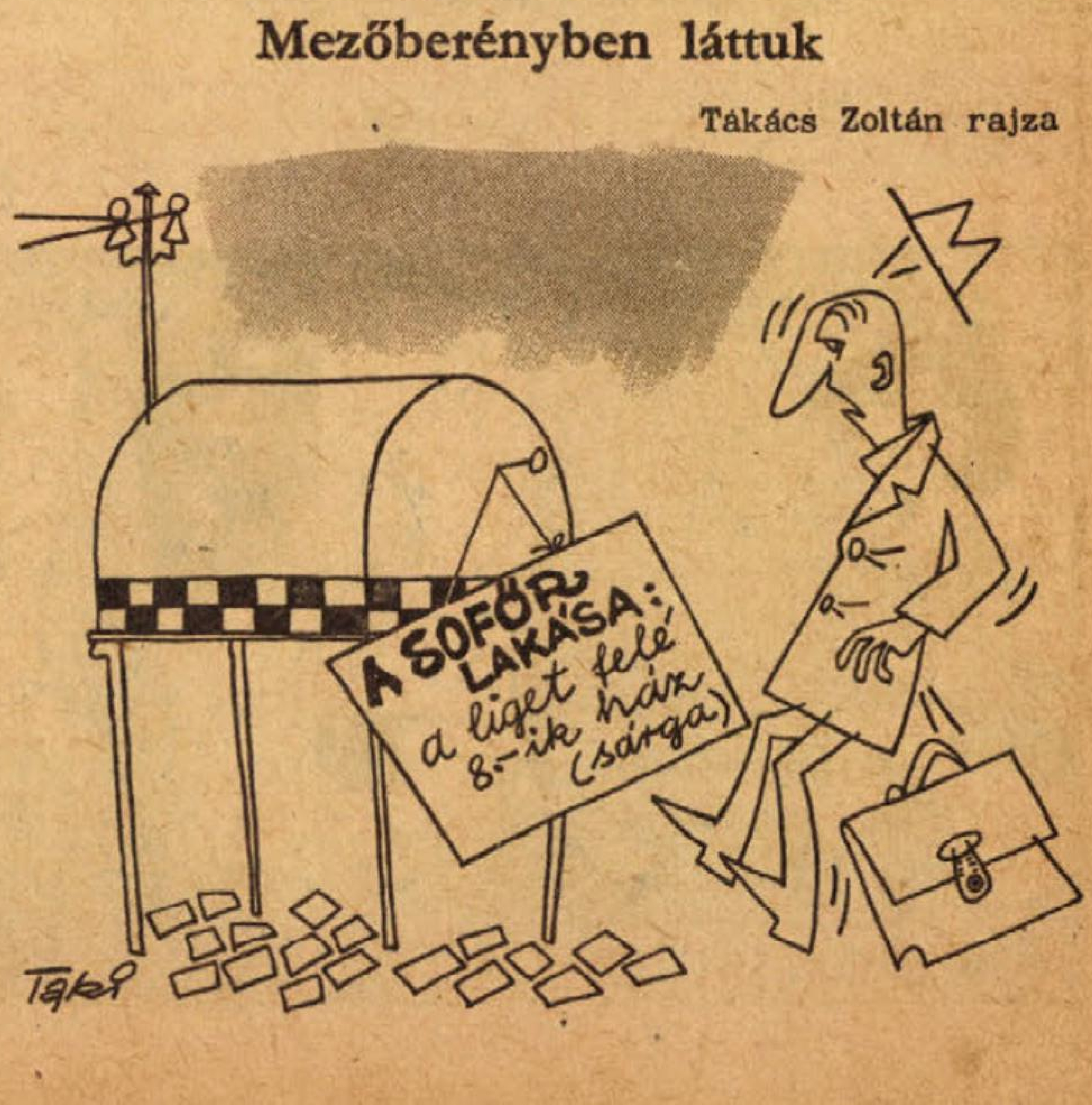
A SOFŐR LAKÁSA: a liget felé 8.-ik ház (sárga)
Taki

A legújabb divat

Gerő Sándor rajza

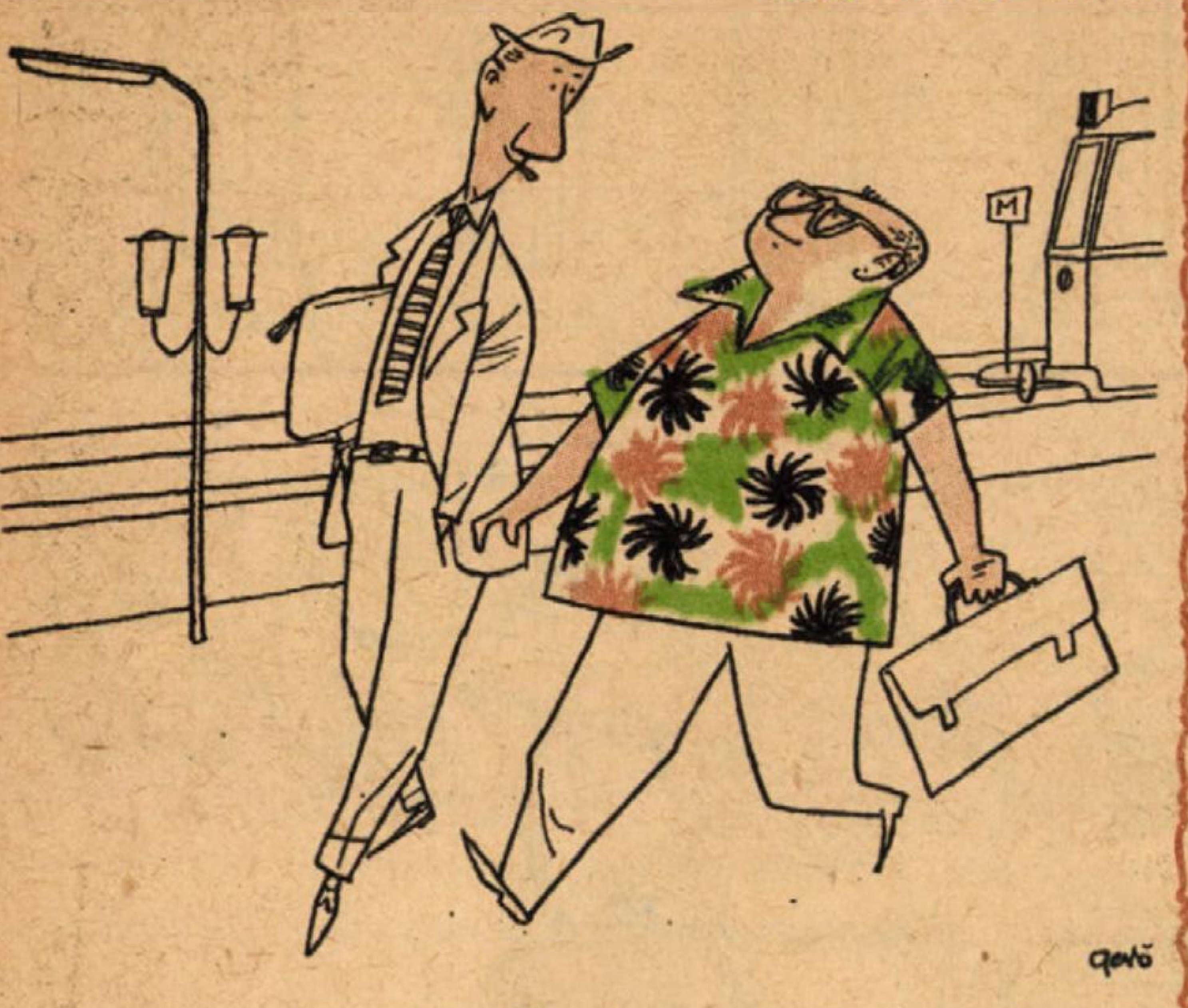

– Az ingedről jut eszembe, hogy van a kedves feleséged?

Mozieszpresszó nyílik

Sándor Károly rajza

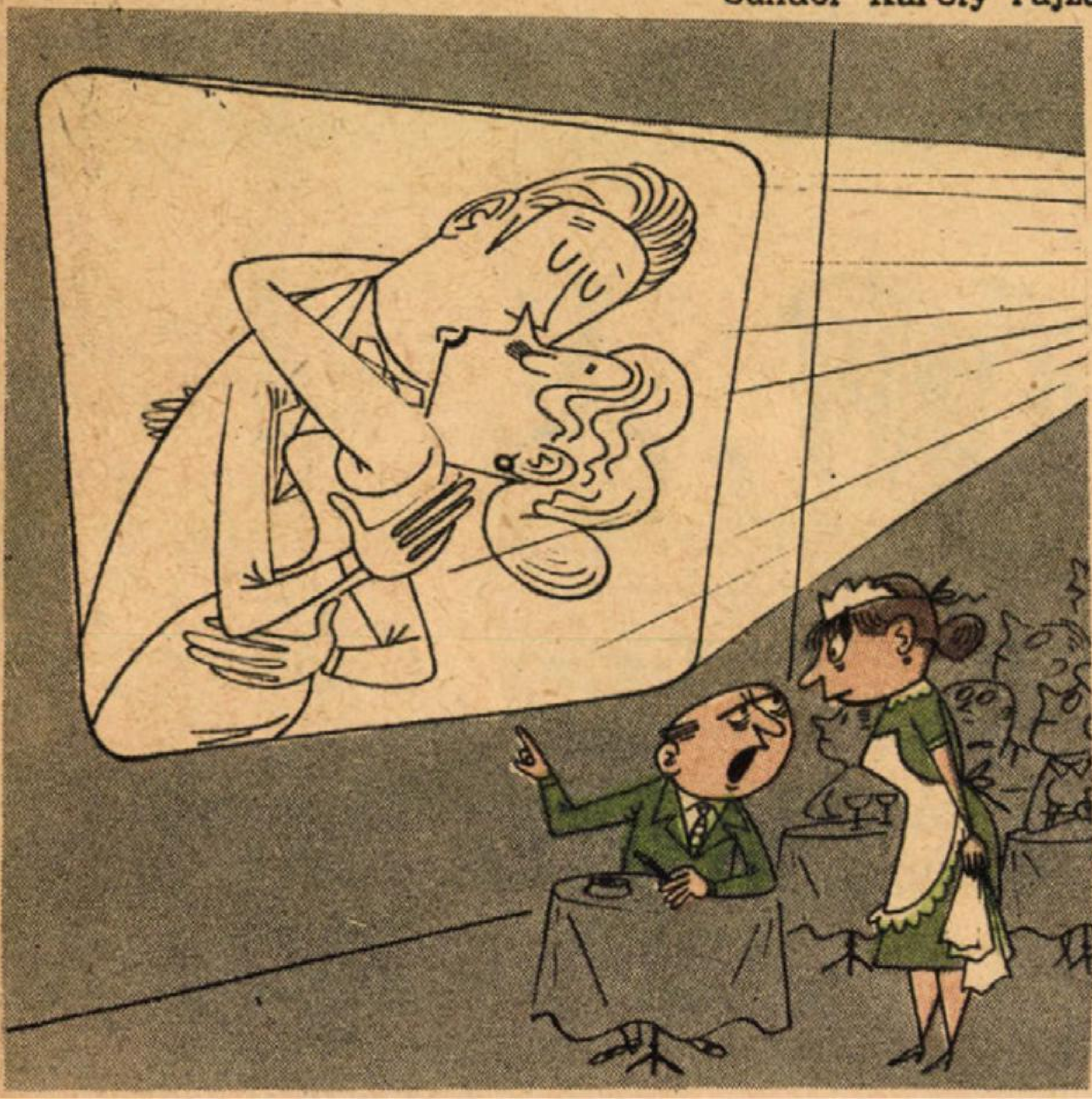

– Egy duplát, de ilyen forró legyen!

Ezt olvastam

A Magyar Nemzet május 5-i számában egy hírmagyarázatban így ír:

„A kubai-panamai határt valóban átlépte néhány felfegyverzett kubai, hogy Ariashoz csatlakozzék és harcoljon egységeiben.”

Hosszú lábuk lehetett a felfegyverzett kubaiaknak, tekintve, hogy Cuba és Panama nem határos egymással, sőt 1500 kilométernyi tenger választja el a két határt.

*

A Magyar Ifjúság cikket írt arról, hogy Robeson eljátszotta Shakespeare Othellójának címszerepét. A cikkben többek közt ezeket olvashatjuk:

„Egyébként a világhírű színház évszázados történetében most fordult elő először, hogy Shakespeare halhatatlan tragédiájának néger szerepét valóban néger művész keltette életre.”

Mint tudjuk, Othelló afrikai arab származású velencei mór, és semmiképpen sem néger. Ezt viszont a M. I. cikkírójának is illett volna tudnia.

*

„Hová lett a komponista?” című tárcáját a Népszavában, szerzője így kezdi: *„1939 és 1940 között lehetett.”*

A szerző megírhatta volna pontosabban is. Így valahogy: 1939 és félben történt...

*

Kezünkbe került az a röpcédula, melyen az építőipar dolgozóit meghívják a Petőfi Színház nagysikerű „Vörös és fekete” előadására. Ez az értesítés közli:

„A Petőfi Színház május 26-i előadásán, melyen az építőipar dolgozói vesznek részt, főszereplők: Szabó Gyula, Gordon Zsuzsa, Solti Bertalan, Bánki Zsuzsa, Peti Sándor, valamint több neves színész fellépésével. Egy ács fiának, aki kispap, szerelmi kalandjai a gróf leányával, a polgármester feleségével, a Vörös és fekete előadásán. Hírneves francia író világsikere a Vörös és fekete. Szegénysorsú gyermek karrierje a gróf kastélyáig.”

Ennél jobbat már rég olvastunk.

*

A Ludas Matyiban „A mi kis házunk” című karcolatában így ír Sz. M.:

„Valóságos ezermester az öreg, s villanyt, vízcsapot, ajtózárat, dugulást, húsdarálót, sőt még rádiót is csodálatos biztonsággal tesz tönkre.”

Ha a dugulást is tönkretette az öreg, akkor nem követett el hibát. Ezt tehát kár volt a szemére vetni...

Dr. Árgus

SPANYOL állatvédelem

A barcelónai állatvédő egyesület több mint 17,000 gazdátlan macskát gondoz. Mivel az utóbbi időben az egyesület anyagi gondokba keveredett, a vezetőség elhatározta, hogy pénzt szerez. Barcelóna utcáin rövidesen falragaszok jelentek meg, amelyeken az állatvédő egyesület felkérte a nemeslelkű közönséget arra, hogy minél többen jelenjenek meg a társaság által rendezendő jótékonycélú bikaviadalon.

Jucika zivatarban

Pusztai Pál rajza

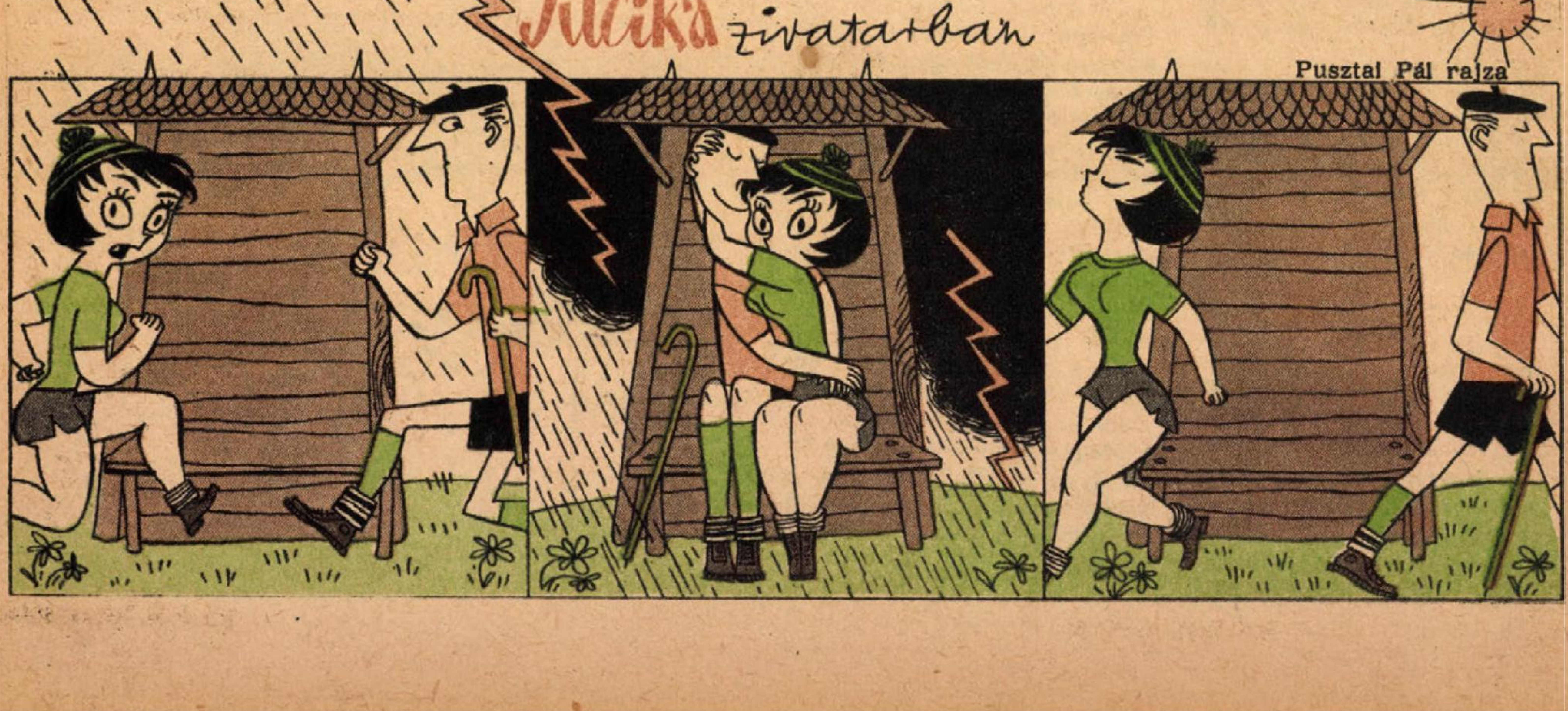

AZ OPERAÉNEKES

(Kávéházi beszélgetés)

Egyik (feketéjét kavargatva): Uraságodnak mi a foglalkozása?

Másik: Operaénekes vagyok...

Egyik: Gyönyörű hivatás, uram!

Másik: Hát igen... művészsors... Harminckét éve vagyok a pályán.

Egyik (elismerően): Nagy idő! Rengeteg élménye lehet bizonyára?

Másik (merengve): Ismerte ön, Eczeticset?

Egyik: Nem.

Másik: Hát ő akart huszonkilencben leszerződtetni a milánói Scálához.

Egyik: Ne mondja!

Másik: Nem fogadtam el. Eczetics azt hitte rögtön aláírom a szerződést, mert a Scáláról van szó...

Egyik: Miért nem írta alá?

Másik: Na hallja! Nem voltam bolond a Gigli mellett statisztálni!

Egyik: Hát mit csinált?

Másik: Inkább elhelyezkedtem egy rövidáruüzletben. Ott dolgoztam tíz évig!

Egyik: Bámulatraméltó önérzetesség!

Másik: Ez semmi. Harminckilencben Eczetics megint felkeresett és egy spanyolországi turnéra akart leszerződtetni...

Egyik: Vállalta?

Másik: Bolondnak néz? Kidobtam Eczeticset, mint egy házalót!

Egyik: De miért?

Másik: A spanyol klíma tönkretette volna a hangomat...

Egyik: Fantasztikus! És miből élt?

Másik: A két kezem munkájából, uram! A téglagyárban vállaltam állást és kitanultam a kemenceégetést. Nem dicsekvésből mondom, de kevés operaénekes mondhatja el ezt magáról...

Egyik: Valóban... És meddig dolgozott a téglagyárban?

Másik: Tizenegy évig! 1950-ben a Filharmónia megbízásából ismét felkeresett Eczetics és ajánlatot tett, hogy lépjek fel Rimaszombaton a „Népszerű operák” sorozatban...

Egyik: Fellépett?

Másik: Nem estem a fejem lágyára! Éppen én menjek Rimaszombatra, akinek huszonkilencben a Scálához lehetett volna szerződése?!!

Egyik: Hihetetlen akaraterő!...

Másik: Visszautasítottam Eczetics ajánlatát és azóta lottót árulok itt a kávéházban... Nem parancsol egyet? Csupa nyerőszám...

Egyik (rezignáltan): Köszönöm... *(Vásárol egyet.)*

Másik: Legyen máskor is szerencsém...

Egyik: Bocsásson meg, de jön a feleségem...

Másik: Kérem, már itt se vagyok... Ajánlom magamat... *(Elmegy.)*

Feleség (leül az asztalhoz): Ki volt ez a férfi, Gyula?

Másik: Egy operaénekes... most lottót árul...

Feleség (utána néz): Szegény... Így becsülik nálunk a tehetségeket...

Szilágyi György

Tanácskozás a bonni kancellárián

Szűr-Szabó József rajza

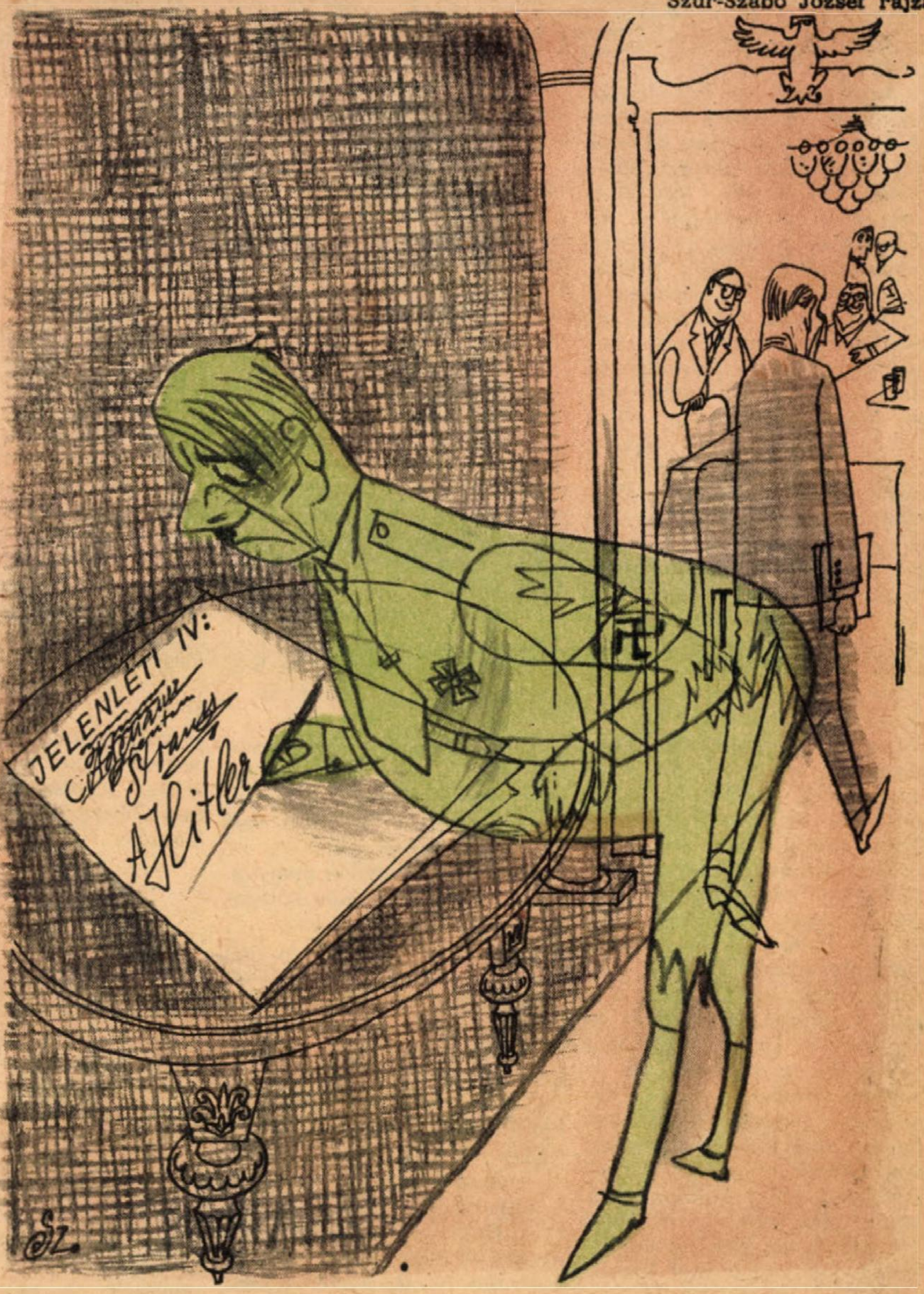

Rendes ház

Vasvári Anna rajza

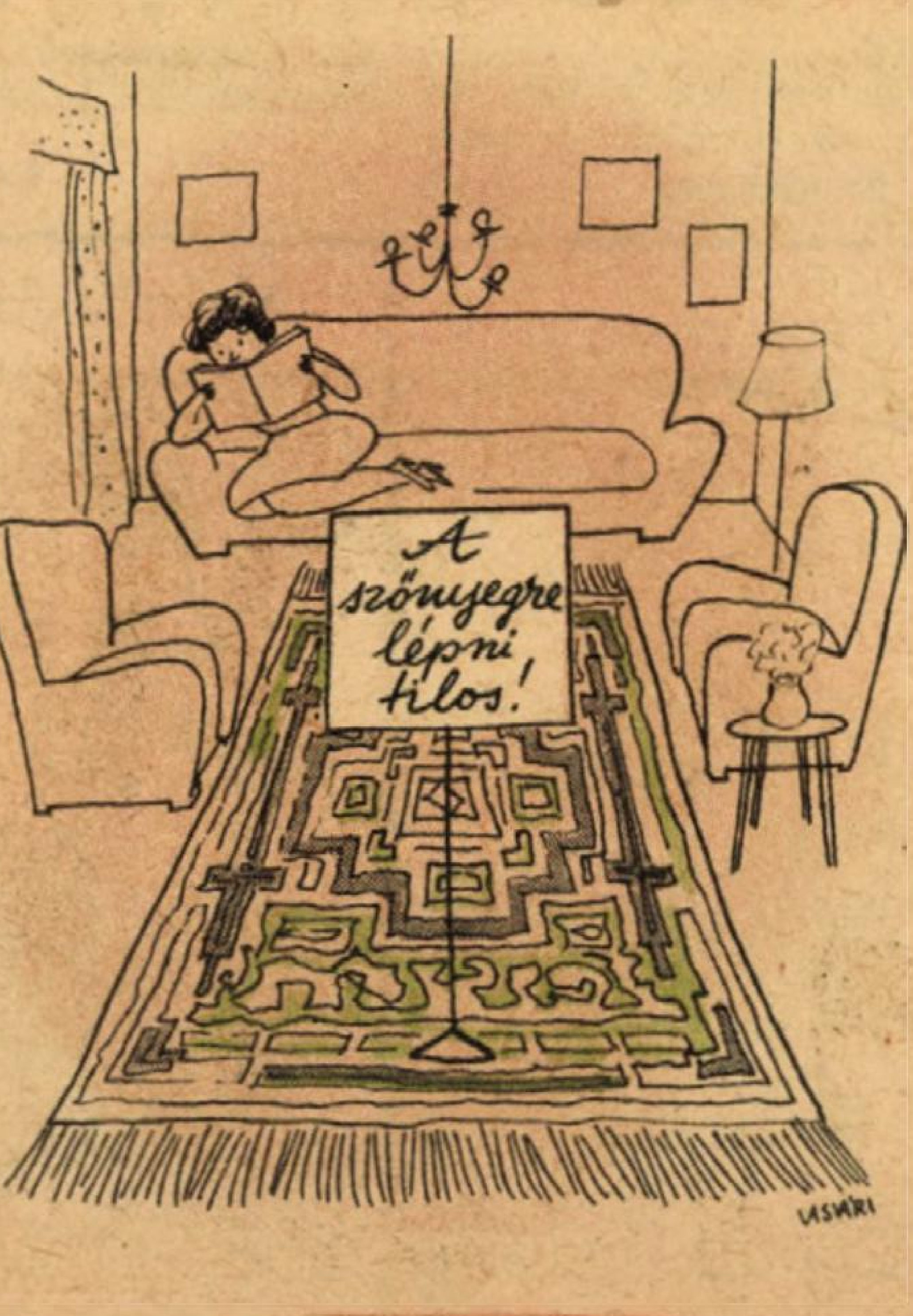

Járművek

Manapság már járműve van,
Majdnem minden egyénnek,
Törpeautót vett a férje
Sógornőmnek Helénnek.

Büszkén ül a vajkrémszínű
Pannónia motoron
Ede bácsi Zebegényből,
Távoli jó rokonom.

Dongó segédmotoron jár
A Szabó, a Kelemen,
Külön garázs és parkoló
Van a munkahelyemen.

Rollerjére felpattanni
A kisfiam sohsem rest,
Százezernyi biciklista
Gurul rajtad Budapest.

Én csak két lábamon járok,
Ilyen vagyok maradi,
„Elszakadt a tömegektől”
Ezzel vádolt valaki.

Galambos Szilveszter

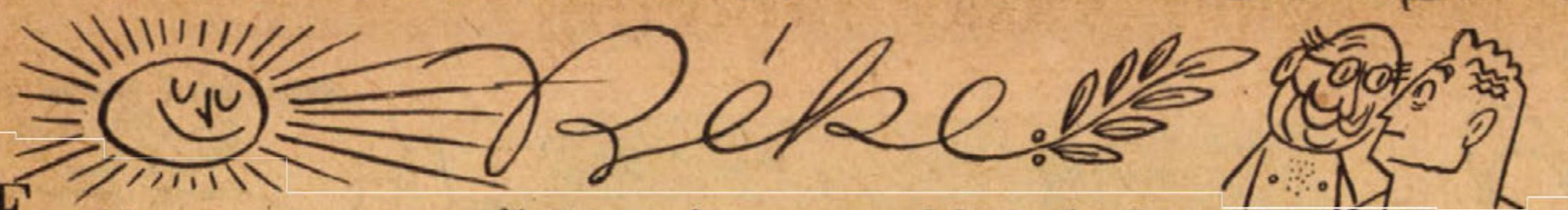

Egy kissé sovány öregúr feküdt az uszodában a medence szélén, kitéve egész testét a nap sugarainak. Milyen kellemesen süt a nap, gondolta, csak meg ne fájduljon a fejem. De ez a meleg jót tesz a reumámnak és állítólag B-vitamin is fejlődik ki hatására a szervezetemben. Csak nem szabad túlzásba vinni, nem szabad megsérteni a fokozatosság elvét, ma például tizenhét percet fogok napozni. Hej valaha... — sóhajtott és bosszankodva nézett körül a hancúrozástól hangos uszodában. Egy kicsit csendesebbek is lehetnének ezek a taknyos szörnyetegek, füstölgött magában. Majd megdöbbenve vette észre, hogy alig egy méterre tőle egy szálas termetű fiatalember telepedett le. Szélesvállú, napbarnított ifjú volt, karcsú derekú, keskeny csípőjű, s minden apró mozdulatára gazdagon hullámzottak az izmai. Az öregurat méreg öntötte el. Íme, gondolta, ez a mai fiatalság. Agya nincs, csak izomzata. Ezeket nem érdekli semmi, ami szent, ami mély, ami komoly, csak a sport, a tánc, a flört, az ital. Ezek azok az üresfejű izomkolosszusok, akiknek más nem fontos, csak a rock and roll, a mambó, a csacsacsa és az, hogy a Sutyi hány dugót feccelt be a meccsen. Ez is biztosan csőnadrágban jár, hányaveti, vagány, tiszteletlen. Ezek a mai fiatalok magyarul sem tudnak tisztességesen, azt mondják: kasa, hullajó, csaj, pacák, pók, ürge... undorító! Azt hiszik, az elég az üdvösséghez, ha szemtelenül kicsattannak az egészségtől, kihívóan fújtatnak a hatalmas tüdejükkel, pimaszul domborodik az izomzatuk. Érzéktelen, szívtelen süvölvények, az embernek sír a lelke...

Közben a fiatalember lehúzta a fapapucsát, hogy a feje alá tegye. A gyors mozdulat közben véletlenül hozzáért az öregúr lábához.

— Bocsánat — mondta és udvariasan mosolygott.

Mit vigyorog ez a majom, gondolta az öregúr, magában biztosan azt gondolja, vén szamár, pukkadj meg. Jobb lenne, ha elmenne innen ez a rosszarcú díjbirkózó.

— Miért nem megy úszni? — kérdezte a fiatalembertől, miközben borzadva képzelte el, amint ez a felfuvalkodott Tarzan hatalmas loccsanással ugrik a vízbe, miközben a parton szemérmetlen fiatal fruskák bámulva nézik. A fiatalember azonban szomorúan rázta a fejét.

— Nekem nem szabad úsznom.

Az öregúr felfigyelt és kellemes borzongás futott át a testén.

Miért nem? — kérdezte mohón.

— Rossz a szívem — mondta a fiatalember — most volt szívizomgyulladásom és el vagyok tiltva minden sporttól.

Az öregúr élénken bólogatott.

— Az orvosi utasítást be kell tartani, a szívvel nem lehet tréfálni. Én sok mindenen keresztülmentem és hogy itt vagyok, azt csak annak köszönhetem, hogy olyan erős szívem van, mint egy bivalynak. Egy kicsit ideges, de teljesen egészséges.

— Jó a bácsinak — mondta a fiatalember.

— Hát igen — bólintott az öregúr és egy kicsit kihúzta a mellét — az ember persze örökli a szervezetét. De hát igazán nem látszik magán, hogy beteg — folytatta jóindulatúan — olyan, mint egy díjbirkózó.

— Sok bennem a víz, azt mondták az orvosok — válaszolt a fiatalember — nem egészséges a vesém. A bácsinak jó a veséje?

— Mint egy bivalyé — mondta kedvesen mosolyogva az öregúr. — Sok megpróbáltatáson mentem keresztül, de a vesémre mindig számíthattam. Pedig nem vagyok mai gyerek — tette hozzá kérkedő jókedvvel.

— Miért, a bácsi hány éves?

— No,, mit gondol?

A fiatalember gondolkozott, az öregúrnak egyszerre a torkában dobogott a szíve. Most kiszolgáltattam magamat neki, gondolta rémülten. A fiatalember habozva válaszolt:

— Már biztosan negyven éves is tetszik lenni...

Az öregúr szinte megnőtt egy fejjel. Jóindulatúan, a kiállt ijedtségtől egy kicsit remegve mondta:

— Úgy nézzen rám, fiacskám, hogy hatvanegy múltam. Ugye, ki mondaná? Ha az ember vigyáz magára, rendes időben lefekszik, akkor meg tudja őrizni az egészségét. Hopp!

Ez a felkiáltás azt jelentette, hogy hirtelen ránézett az órájára, és meghökkenve látta, hogy már húsz perce fekszik a napon.

— Hát minden jót, fiatal barátom! — mondta barátságosan. — Csak vigyázzon magára! Óvatos életmóddal szép kort érhet meg.

Fütyörészve, ruganyos léptekkel ment az öltözőbe. Eltúlozzák a fiatalok hibáit, gondolta, irigy vénemberek, akik nem látnak túl a köszvényükön. Megvan a bajuk ezeknek a szegény fiataloknak is, hadi generáció ez, nem olyan szívós, mint a miénk.

A fiatalember is elégedetten napozott tovább. Úgy érezte, hogy igenis van aranyhíd az egymással szembenálló nemzedékek között.

Feleki László

APRÓ DOLGOK

A következő reklámfilmet láttam.

Egyik Komikus régimódi, hatalmas, állványos fényképezőgéppel akar fényképezni a városligeti motorversenyen, mire azonban a fekete kendő alá bújik és beigazítja a gépét, a motorosok már messze járnak. Másik Komikus, akinek modern gépe van, kineveti Egyiket, erre az dühösen elveszi tőle a fényképezőgépét és ő kezd el vele fotózni. Kisvártatva nagy ívben bedobja a régi masináját a városligeti tóba és az új géppel elszelel — a tulajdonos ijedten bámul utána —, hogy megörökíthesse a vízbeesés pillanatát. A kisfilm végén Egyik Komikus büszkén mondja egy kíváncsiskodónak, újonnan „szerzett” gépére mutatva:

— Modern ember, modern géppel fényképez!

Mi ebből a tanulság?

Lopjunk modern fényképezőgépet.

*

Egy társaságban, ahol órák hosszat csak a futballról volt szó, felhívták a figyelmemet egy fiatalemberre, aki — mint mondották — klasszikus műveltséggel rendelkezik.

Még azt is tudja, hogy Bodnár hány gólt lőtt 1913-ban a német válogatott elleni mérkőzés utolsó tíz percében.

*

A technika rohamléptekkel fejlődik és nekünk lépést kell tartanunk ezzel a fejlődéssel. Egy ismerősöm például elmondotta, hogy régen nem értette a rádió működését. Most azonban már nemcsak a rádió, hanem a televízió működését sem érti.

Hiába, haladni kell a korral.

m. gy.

A tréfás mozigépész

Hegedűs István rajza

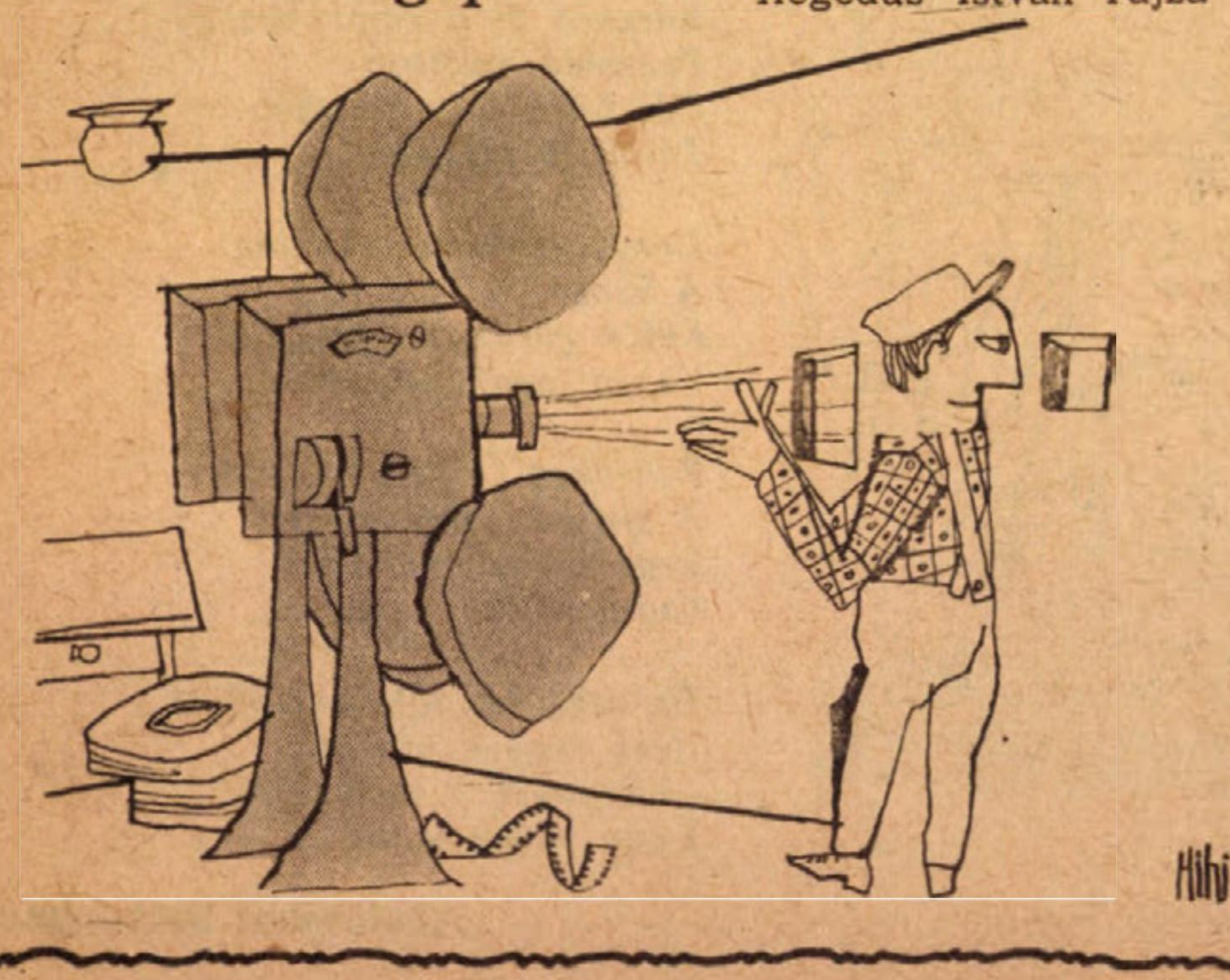

Amatőr-fotós

Gerő Sándor rajza

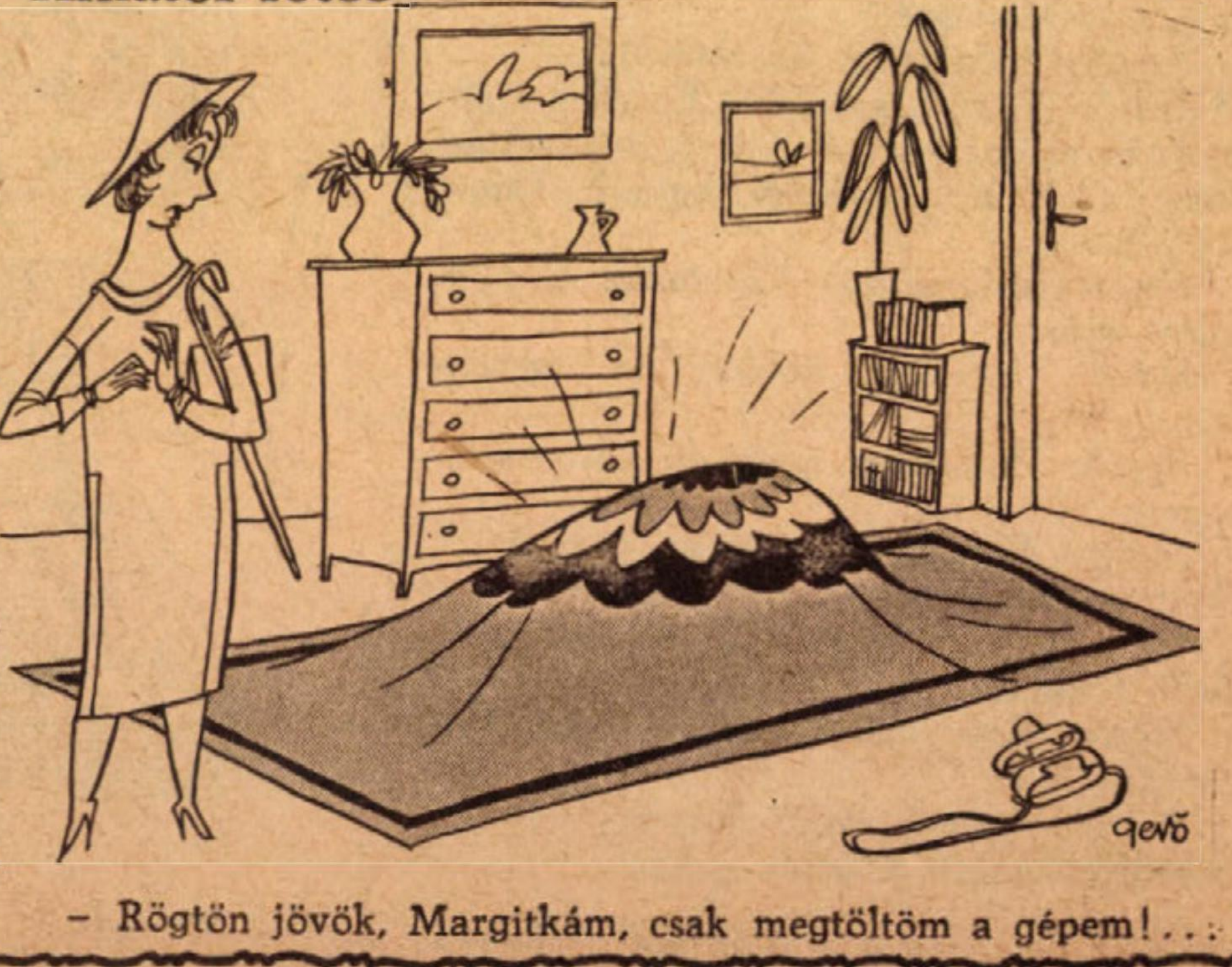

– Rögtön jövök, Margitkám, csak megtöltöm a gépem!...

Az Ipari Vásár látképe

Sándor Károly rajza

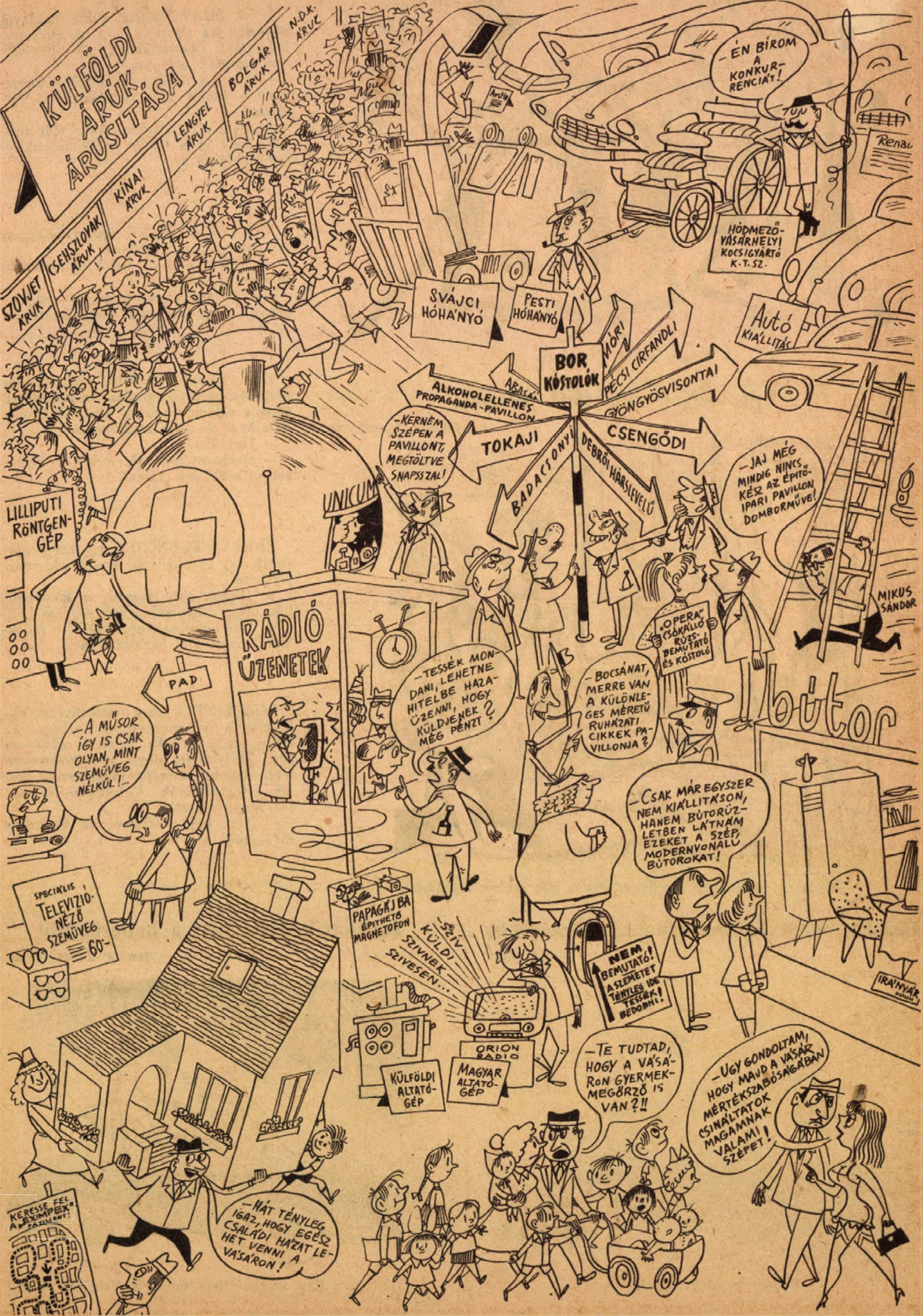
KÜLFÖLDI ÁRÚK ÁRUSITÁSA
SZOVJET ÁRUK
CSEHSZLOVÁK ÁRUK
KINAI ÁRUK
LENGYEL ÁRUK
BOLGÁR ÁRUK
N.D.K. ÁRUK
Arstig
SVÁJCI HÓHÁNYÓ
PESTI HÓHÁNYÓ
–ÉN BÍROM A KONKURRENCIÁT!
HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI KOCSIGYÁRTÓ K.T.SZ.
Renau
Autó KIÁLLITÁS
BOR KÓSTOLÓK
MÓRI
PÉCSI CIRFANDLI
GYÖNGYÖSVISONTAI
CSENGŐDI
DEBRŐI HÁRSLEVELŰ
BADACSONYI
TOKAJI
ALKOHOLELLENES PROPAGANDA-PAVILLON
ABASÁR
–KÉRNÉM SZÉPEN A PAVILLONT, MEGTÖLTVE SNAPSSZAL!
UNICUM
LILLIPUTI RÖNTGEN-GÉP
–JAJ MÉG MINDIG NINCS KÉSZ AZ ÉPITŐIPARI PAVILLON DOMBORMŰVE!
MIKUS SÁNDOR
„OPERA" CSÓKÁLLÓ RÚZS-BEMUTATÓ ÉS KÓSTOLÓ
RÁDIÓ ÜZENETEK
PAD
–TESSÉK MONDANI, LEHETNE HITELBE HAZAÜZENNI, HOGY KÜLDJENEK MÉG PÉNZT?
–BOCSÁNAT, MERRE VAN A KÜLÖNLEGES MÉRETŰ RUHÁZATI CIKKEK PAVILLONJA?
bútor
–A MŰSOR ÍGY IS CSAK OLYAN, MINT SZEMÜVEG NÉLKÜL!...
–CSAK MÁR EGYSZER NEM KIÁLLITÁSON, HANEM BÚTORÜZLETBEN LÁTNÁM EZEKET A SZÉP, MODERNVONALÚ BÚTOROKAT!
SPECIÁLIS TELEVIZIÓ-NÉZŐ SZEMÜVEG 60.-
PAPAGÁJBA ÉPITHETŐ MAGNETOFON
–SZÍV KÜLDI SZIVNEK SZIVESEN...
NEM BEMUTATÓ! A SZEMETET TÉNYLEG IDE TESSÉK BEDOBNI!
IRÁNYÁR
ORION RADIO
KÜLFÖLDI ALTATÓGÉP
MAGYAR ALTATÓGÉP
–TE TUDTAD, HOGY A VÁSÁRON GYERMEKMEGŐRZŐ IS VAN?!!
–ÚGY GONDOLTAM, HOGY MAJD A VÁSÁR MÉRTÉKSZABÓSÁGÁBAN CSINÁLTATOK MAGAMNAK VALAMI SZÉPET!
–HÁT TÉNYLEG IGAZ, HOGY EGÉSZ CSALÁDI HÁZAT LEHET VENNI A VÁSÁRON!
KERESSE FEL A „EXIMPEX" PAVILLONT!

Érettek

Pusztai Pál rajza

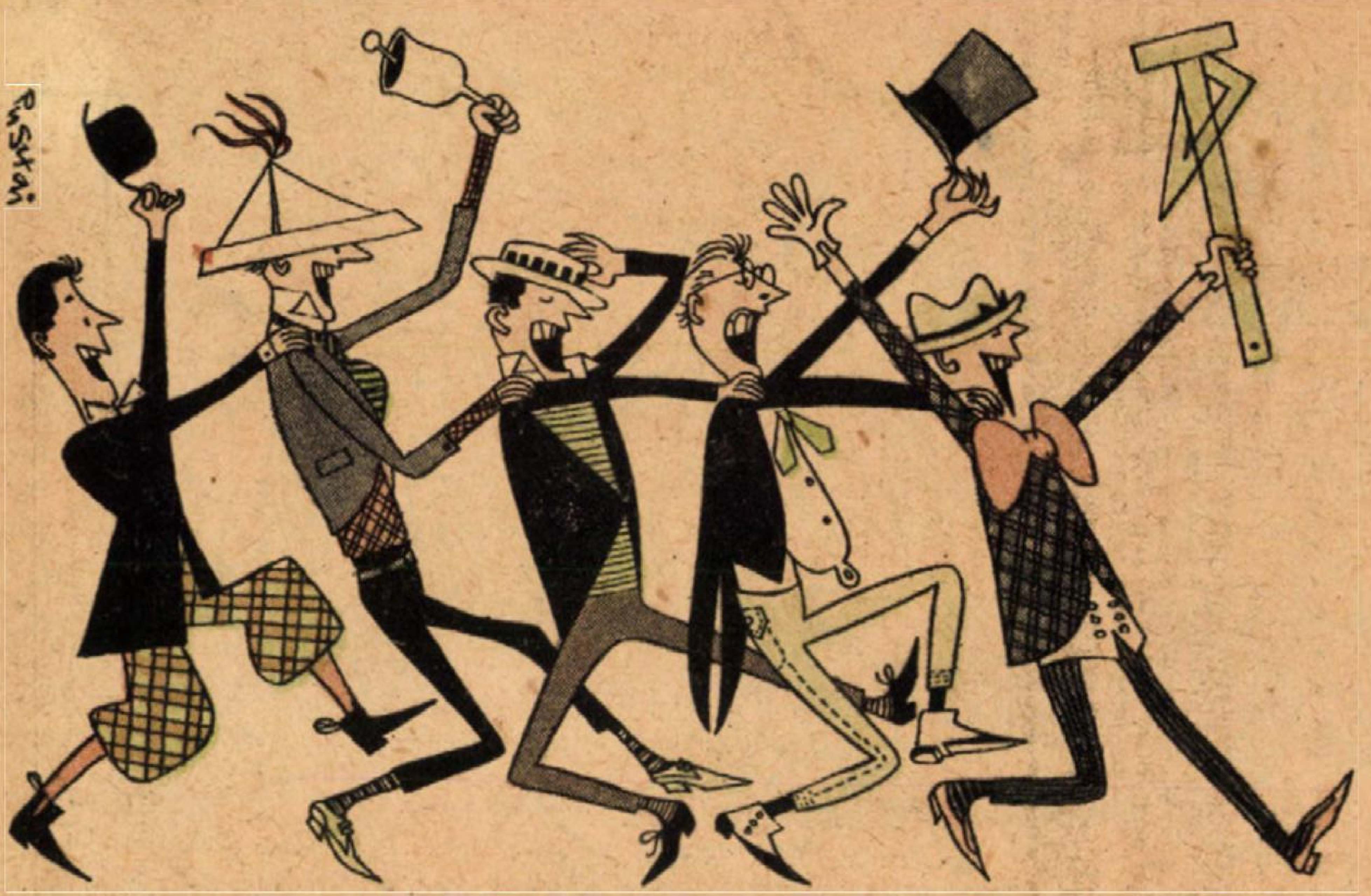

– Ballag már a vén diák . . .

Egy szegény kis férfi panaszai

Szűr-Szabó József rajza

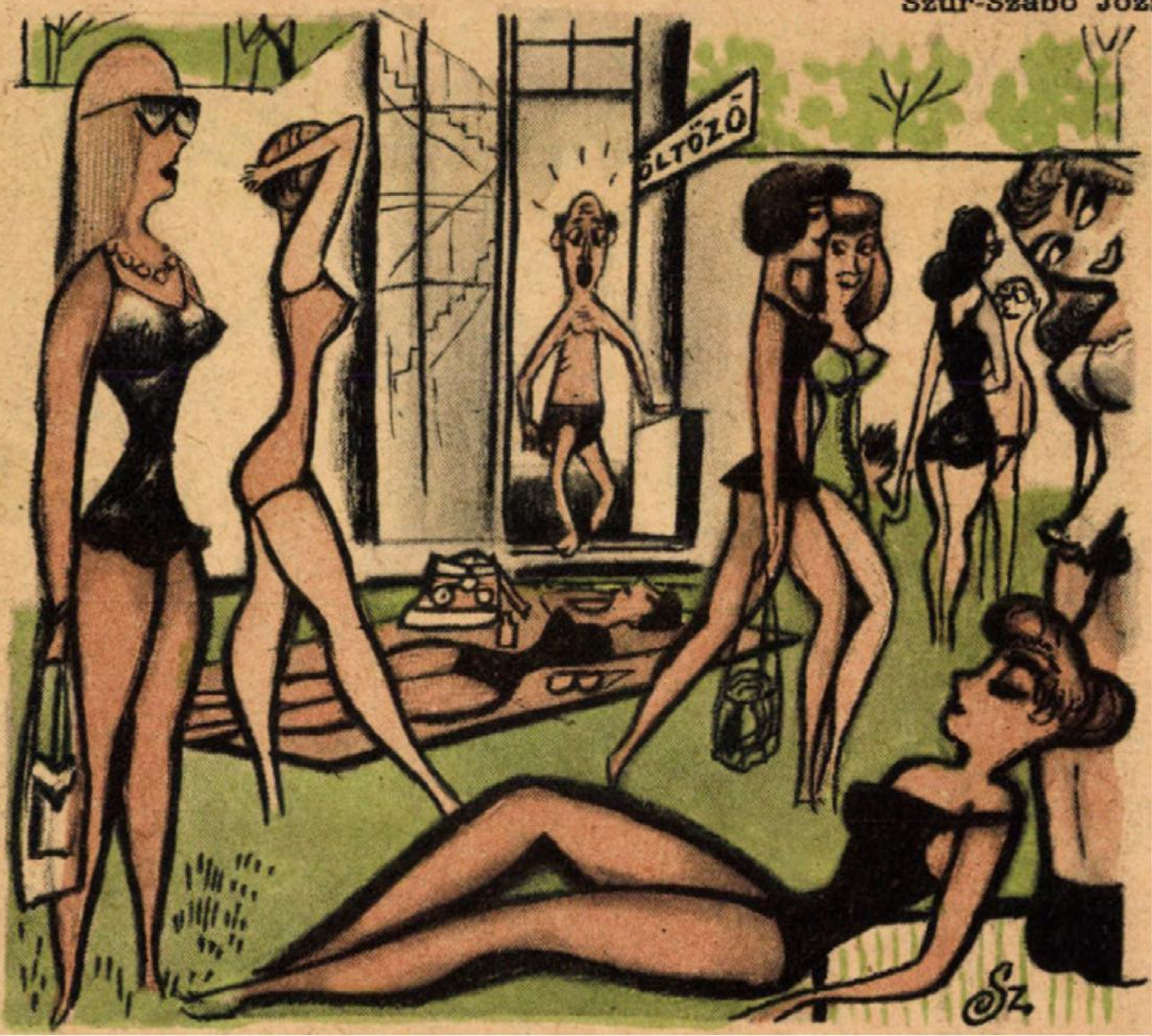

– Nahát! A belépőjegy megdrágult és a nők jobban felöltöztek . . .

A humor könyvéből

G. B. SHAW, magas, szikár alakjával pontosan az ellentéte volt az alacsony, jóltáplált Chestertonnak, akivel gyakran ugratták egymást.

— Ha önt látják, azt hiszik, éhínség van — kötött bele Chesterton az írótársába.

— De ha önt látják, akkor már tudják, hogy ki a felelős az éhínségért — replikázott Shaw.

NAGY ENDRÉNEK így nyilatkozott egy nagyhangú politikus:

— Nálam csak a tettek számítanak, sohasem a szavak!

— Úgy látszik, még nem adott fel sürgönyt — jegyezte meg Nagy Endre.

MAX REINHARDT hat éves fia már tisztában volt a színház technikájával, amikor először ment az iskolába. Onnan hazajövet az apja megkérdezte:

— Hol ülsz?

— Földszint második sorban — hangzott a szakszerű válasz.

ERKEL FERENCNEK egyszer bemutattak egy zenekedvelő orvost, aki megjegyezte:

— Olykor még magam is komponálok, hogy valamivel agyonüssem az időt.

— Hát nincsenek páciensei? — érdeklődött résztvevő hangon Erkel.

BÜCKLINT, a nagy festőművészt, felkereste a műtermében egy sebész. Az orvos, aki nem sokat értett a művészethez, kijelentette, hogy a festményeken lévő alakok anatómiai szempontból erősen kifogásolhatók. A festőművész mosolyogva válaszolt:

— Nem baj, professzor úr, ők mégis túl fogják élni önt!

Hozzákezdtek a Duna-kanyar rendezéséhez

Sándor Károly rajza

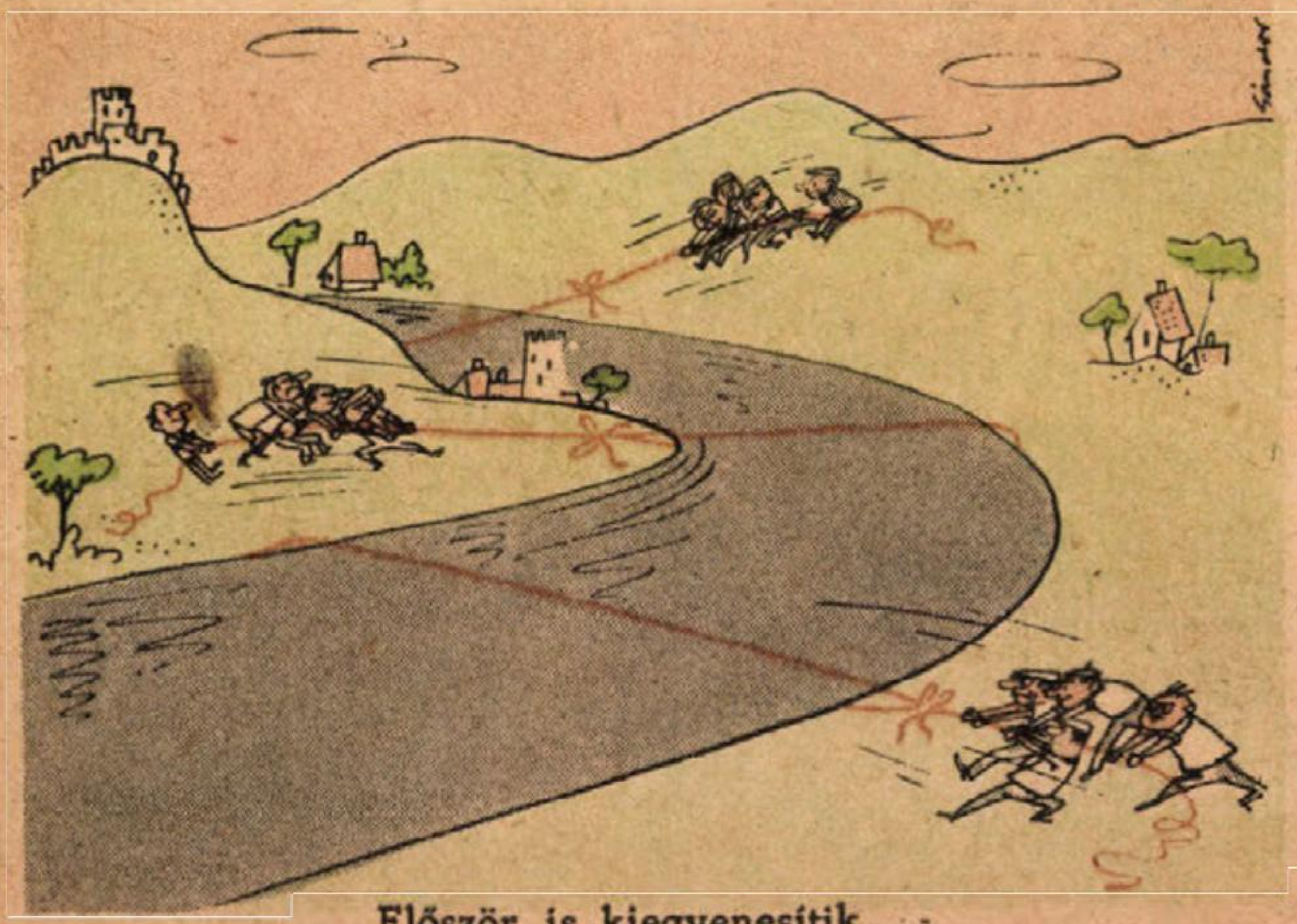

Először is kiegyenesítik . . .

Kitiltották a lovakat a belterületről

Sándor Károly rajza

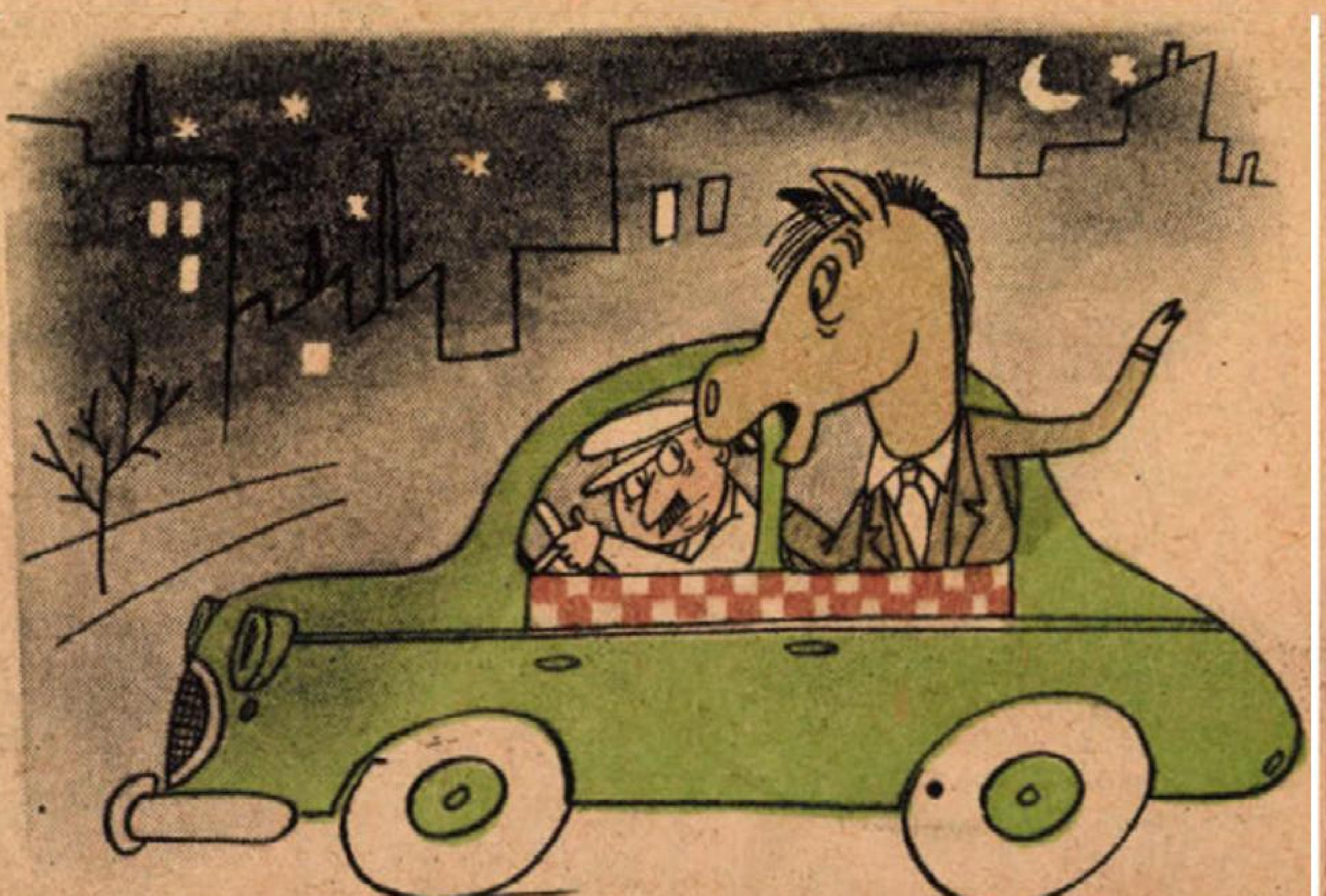

– Hajtson a Váci utcába! Nem tudok a Belváros nélkül élni . . .

Az egyetlen megoldás

Szegő Gizi rajza

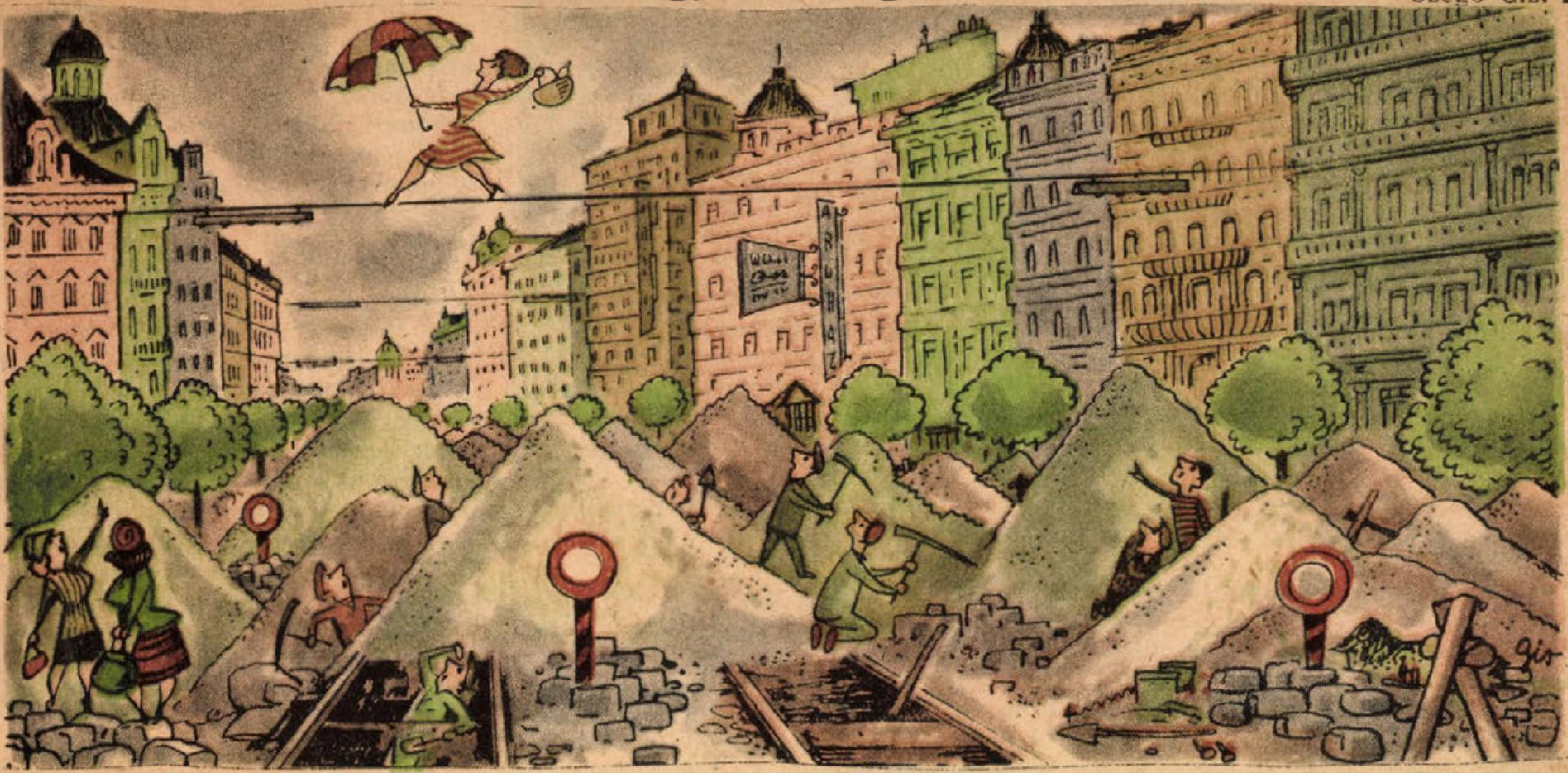

Hontalan őgyelgők

A körúti földindulás alapjaiban rázta meg a régi úttestek, járdák korhadt rendszerét és gyökeres változásokat hozott a flaszter fölötti társadalom összetételében is. A történelemformáló csákányok és hidegvágók elmetszették a pesti vonulás két nagy ütőerét és darabokra szakadt a hagyományos őgyelgési front. S miután a törzsnek támaszpontul a Nemzeti Színház környéke szolgált, a formabontás az elitgárdát zúzta szét.

Kihatása világosan lemérhető a városmás pontjainak belső idegenforgalmán. A kisebb gócokban ugrásszerűen emelkedett az alkalmi őgyelgés, növekvő irányzatot mutat a vendégőgyelgés, általában aggasztó zsúfoltság mutatkozik a mellékvonalak őgyelgőforgalmában. Aki azelőtt a Nagyközért csemegekülönlegességeit gusztálta, most a Népszínház utcai kirakatok előtt kornyadozik. Vert seregmaradványok tűnnek föl a Dohány utcai kitérőben, az árkádok élcsapatai felhúzódtak az Astoria felé, egy zilált seregrész a Baross tér hágóin vonszolja magát s van, kit a Calvin térig kergetett sorsa, a keserű.

Őgyelegni persze mindenütt lehet, de egy vérbeli Nemzeti-őgyelgő soha nem fogja megszokni a Klauzál teret, vagy a Kiskörutat. Aki azelőtt naponta százszor lejtett a Nemzeti cukrászdától a totóirodáig, annak mit sem mondanak a Boráros tér neonjai. Az árkádok alól elvetődött tájőgyelgőt hidegen hagyja a Váci utca talmi fénye, mert vannak szagok a Haris közben is, de mi az ahhoz a káprázatos, hűs keverékhez képest, ami egy József körúti bérház kapuja alól árad?

Kivert kutyaként bolyonganak a talajukat vesztett Nemzeti őgyelgők s ki az Almássy téren ülvén mereng, nem az ottani tenger mormolását hallgatja. Fel-felkapván fejét, a messzibe fülel: Vajon szűnik-e már felejthetetlen Nagykörútján a járdazúzó gépek döreje? . . .

Mert számolják a napokat és a puszta gondolatra megbizserg a talp. Eljön a nap, egyszer bizonnyal el, amikor mégis csak járda lesz újból a körúti járda.

És akkor, hajh, akkor!

Ünnepi nagyőgyelgés lészen akkor, keresztül-kasul, kivilágos virradatig és rogyásig.

KISJÓ

Csoda a Körúton

Vasvári Anna rajza

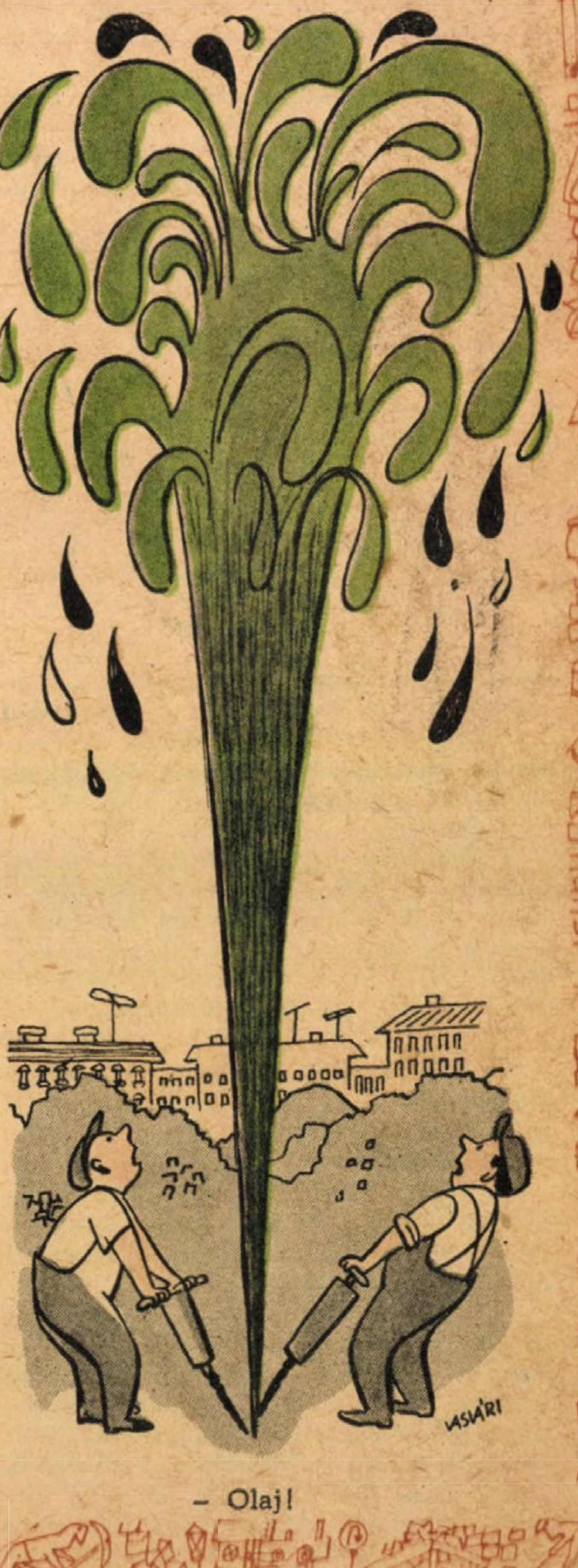

– Olaj!

Autóbusz a mellékutcában

Várnai György rajza

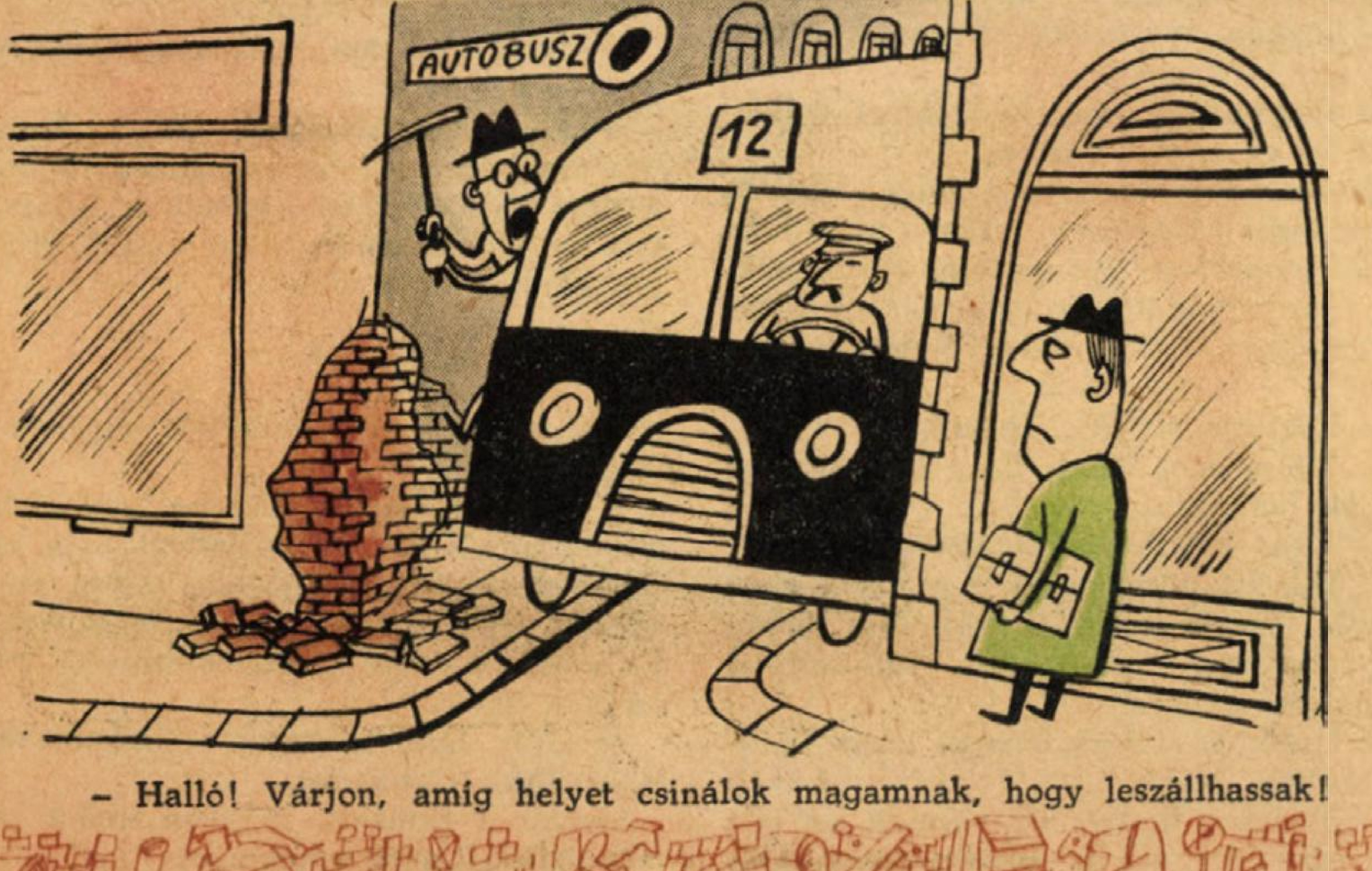

– Halló! Várjon, amíg helyet csinálok magamnak, hogy leszállhassak!

Vlagyimir Poljakov:

A félreismert Uszikov

Hétfőt mutatott a naptár. Amolyan közönséges hétfőt, amely után kedd következik.

Pjotr Petrovics Uszikov, mint mindig, most is hatalmas íróasztalánál ült. A napfény, megszegve mindennemű fegyelmet, bejelentés nélkül áradt a vezető dolgozószobájába. Egy nyalábnyi pajkos napsugár pontosan megacélozta az íróasztalt, majd lomhán végigkúszva az *„Aláírásra”* cimkével ellátott dosszién kötött ki.

Pjotr Petrovics lapos, unott pillantást vetett a napsütötte mappára. Mert hát ő már olyan ember volt, aki általában nem szerette mellre szívni a dolgokat. Az ügyintézés imigyen folyt nála:

— Pjotr Petrovics, keresik Önt.

— Várjanak.

— Pjotr Petrovics, sürgős ügyben keresik.

— Mi az, hogy sürgős? Talán ég a ház?

— Uszikov elvtárs, azért jöttem, hogy megbeszéljük...

— Tessék a titkáromhoz fordulni.

— Vezető kartárs, egy beadványom van önnél...

— Jöjjön két nap múlva.

— Uszikov elvtárs, maga bürokrata, mégpedig a javából, ha nem tudná!

— Ott a panaszkönyv, írja be.

— Az ördög tudja, mit kezdjek vele!

— Ha az ördög tudja, akkor tessék ővele tárgyalni.

Hát így éldegélt, dolgozgatott Pjotr Petrovics Uszikov.

Történt egyszer, hogy szokása szerint unott képpel üldögélt a dolgozószobájában, fittyet hányva a belopakodó napsugárnak, jóillatú, kékes füstkarikákat eregetve „Kazbek”-cigarettájából. A szomszédos szobában a várakozástól eltikkadt ügyfelek sóhajtoztak.

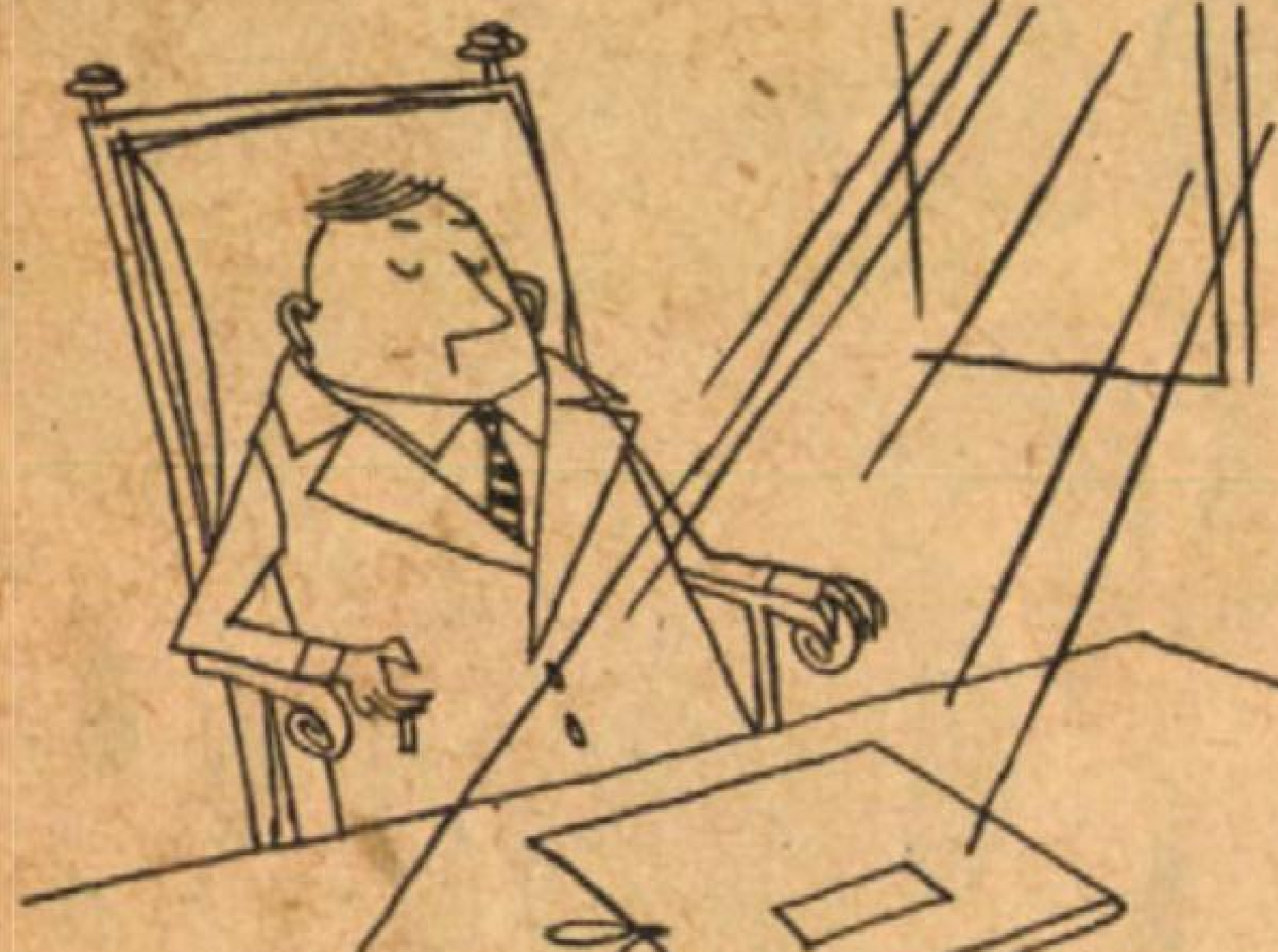

S eközben...

A filmhíradó két munkatársa — Grabaj operatőr és Petrov-Szidorov szövegíró — kiugrott az autóból, hetykén felfutott a lépcsőn s meg sem állt a titkárnő szobájáig:

— Jónapot. Itt dolgozik Uszikov?

— Igen.

Grabaj kiugrott az ajtón, áthajolt a lépcsőház korlátján és jó hangosan lekiáltott a földszintre:

— Csumakov! Hozd a reflektort!

— Kérem, vezessen be minket Uszikovhoz — így Petrov-Szidorov. A titkárnő perdült-fordult, s a filmesek máris ott álltak a vezető előtt.

— Jónapot kívánunk! — hajolt meg elegáns mozdulattal Petrov-Szidorov. — Szíves engedelmével: Petrov-Szidorov vagyok, a filmhíradó tudósítója. Ez pedig Grabaj elvtárs, az operatőrünk, akit ön is bizonyára ismer, mint „A mikrobák élete” című film készítőjét. Most új híradón dolgozunk. Azzal bíztak meg minket, hogy vegyük fel önt, Uszikov elvtárs, mint kerületünk egyik legjobb vezetőjét. Grabaj kollégám csinálja a felvételt, a kísérőszöveget majd én írom. Ennélfogva kérem, szíveskedjék válaszolni néhány kérdésemre.

— Bizonyos ön afelől, hogy jó helyen járnak?

— Önt Uszikovnak hívják, nemde?

— Igen.

— Vezető?

— Az vagyok.

— Hát akkor minden rendben... Csumakov! Állítsd a reflektort a baloldalra... Így ni. Nos, a következő kérdéseim volnának: Hogyan érte el ön, hogy itt nem fordul elő huza-vona, bürokrácia az ügyintézésben?

— Már minthogy „nem fordul elő”?

— Igen, igen, azt kérdem: hogyan csinálja?

— Hát... hogyis mondjam... Igyekszem.

— Igyekszik. Nagyon jó — jegyezgetett Petrov-Szidorov a noteszébe. — És miképpen sikerült önnek megteremteni a látogatók gyors, várakozásmentes fogadását?

— Gyors... várakozásmentes?...

— No igen, igen...

— Hát kérem... igyekszem az ügyeket gyorsan elintézni.

— Igyekszik... Nagyszerű! — jegyezgetett ismét Petrov-Szidorov. — Most még arra kérem, legyen szíves, beszéljen a beosztottakhoz meg az ügyfelekhez fűződő kapcsolatairól.

— Miről beszéljek?...

— A figyelmességről, a szívélyességről, a tapintatról, a barátságos magatartásról, egyszóval mindarról, amiért önt úgy szeretik és becsülik az emberek.

— Már minthogy engem?

— No persze, persze, vajon kit mást? — veregette meg barátságosan Uszikov vállát a filmes, majd a következőket írta be jegyzetfüzetébe: „A szerénység mindenkor kimagasló jellemvonása volt.” — Nos, hát, részemről készen is volnánk. nem akarom önt tovább gyötörni. Most pedig megkezdjük a felvételt. Ön csak dolgozzék, fogadja az ügyfeleket, mi pedig közben megörökítjük munkanapjának egy részletét.

— Csumakov! Kapcsold be a reflektort! — vezényelt Grabaj.

És már ragyogott is a fény, élénken megvilágítva Uszikovot, akinek homlokán apró cseppekben gyöngyözött a verejték. Így munkálkodott, az ötszázas égő fényzuhatagában, a filmfelvevőgép lencséje előtt.

— Uszikov elvtárs, keresik.

— Miért nem vezeti be a látogatókat? Tessék befáradni.

— Pjotr Petrovics, sürgős ügy...

— Hát ha sürgős, akkor gyorsan elintézzük. Gyorsan járj, tovább érsz, hehehe, nem igaz? (S közben rámosolyog Petrov-Szidorovra.)

— Uszikov elvtárs, engem azért küldtek önhöz, hogy...

— Tudom. Tessék, itt vannak az iratai. Mindjárt fel is hívom Usztakovicsot... Halló!... Szigizmund Karpovics? Pjosztrikov kartárs hamarosan jelentkezik magánál. Kérem, intézze el az ügyét rövid úton, azonnal. Micsoda? Mit kell itt egyeztetni? Kivel? Nem, nem. Én már önmagammal összeegyeztettem. Huzavona nélkül. Hehe. Ez a leghelyesebb, nem igaz? Tehát minden rendben? Köszönöm. Viszontlátásra.

— Vezető kartárs, egy kérvényt adtam be, önnél van?

— Tessék, viheti is. El van intézve, a döntést rávezettem.

— Hogyan? Máris?

— Máris. Kérem, bocsásson meg, hogy eddig is feltartóztattam... Ejnye, milyen sápadt, kedves barátom. Kérem, gyógyíttassa magát, pihenjen... Az egészség a legnagyobb kincs, vigyázzon, hogy valami komoly baj ne legyen belőle... Kérem, parancsoljon... Legyen szíves... Bocsánat... Minden jót... Köszönöm... És vigyázzon magára...

Alkalmazottak, látogatók mosolyogva léptek ki az irodából. Mosolyukba némi zavar is vegyült: mi az, mi ütött Uszikovba?

És Grabaj kezében szorgalmasan berregett a felvevőgép.

*

— A két filmes visszatért a studióba.

— Nos, mi újság? — kérdezte az igazgató.

— Minden rendben. Csináltunk vagy százötven métert Uszikovról.

— És a bolt? Jó felvételeket csináltak? — kíváncsiskodott tovább az igazgató.

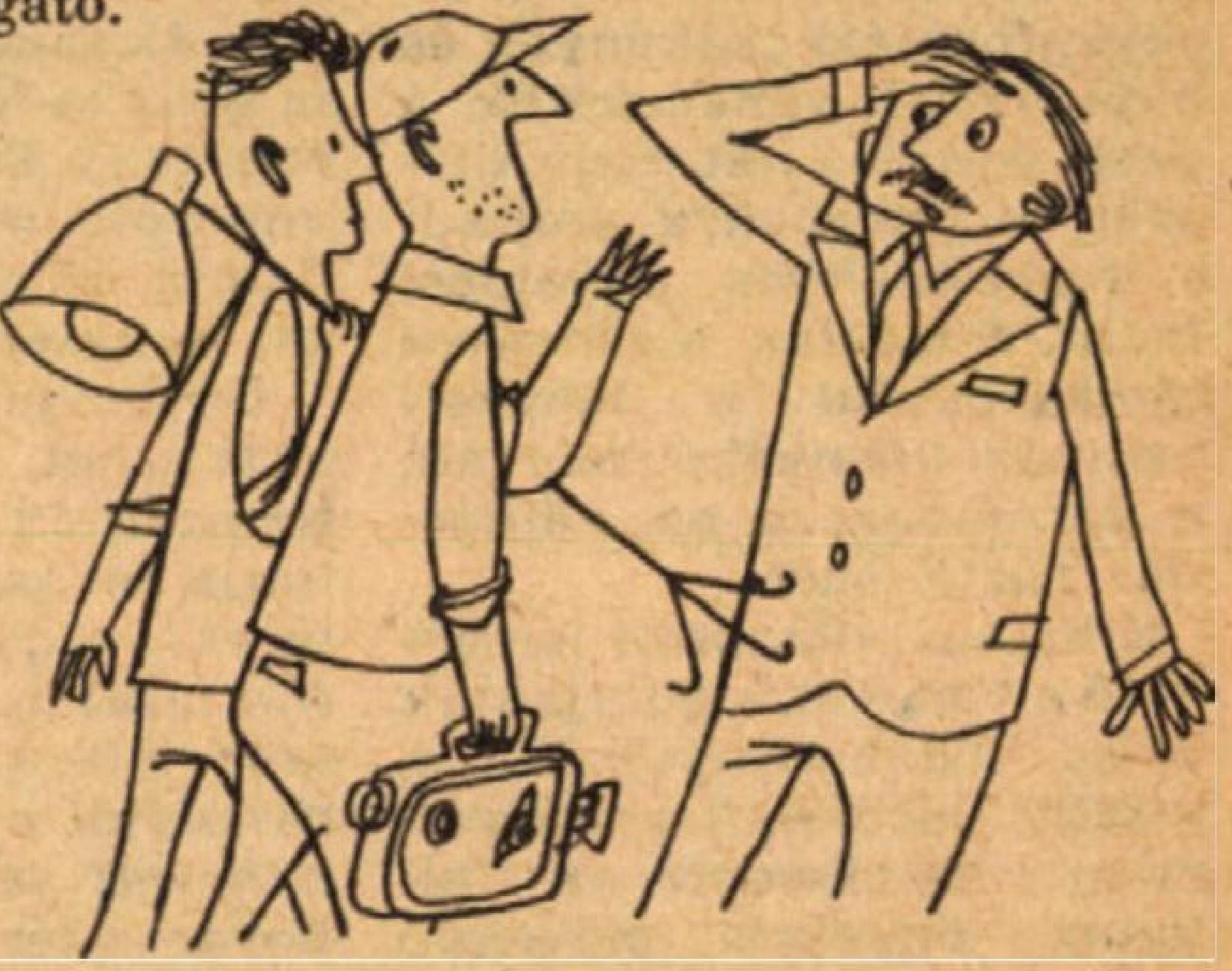

— Miféle bolt? Talán hivatal? Hiszen Uszikov nem boltvezető, hanem hivatalvezető.

— Uszikov az 52. számú élelmiszerbolt vezetője.

— De bocsánat...

— Semmi bocsánat!... A megadott címre mentek fényképezni?

— Igen. Bolsaja Baburinszkaja hét, negyedik emelet...

— Ej, a kutyafáját! Az én Uszikovom ugyanabban a házban dolgozik, de nem a negyedik emeleten, hanem a földszinten, az élelmiszer-áruházat vezeti. Hiába pocsékolták el a filmet...

*

Két hét telt el az említett napsugaras reggel óta.

Uszikov Pjotr Petrovicsra nem lehet ráismerni. Nincs a kerületben még egy olyan udvarias, figyelmes, talpra esett vezető, mint ő. Mintha kicserélték volna. És mindenki, aki korábban ismerte, csóválja a fejét:

— Lám, lám, mennyire félreismertük, lebecsültük Uszikovot.

Szóval a filmesek mégsem hiába pocsékolták el a nyersanyagot.

Oroszból fordította: Kristóf László

*Peter Nelken:**

Budapesti jegyzetek

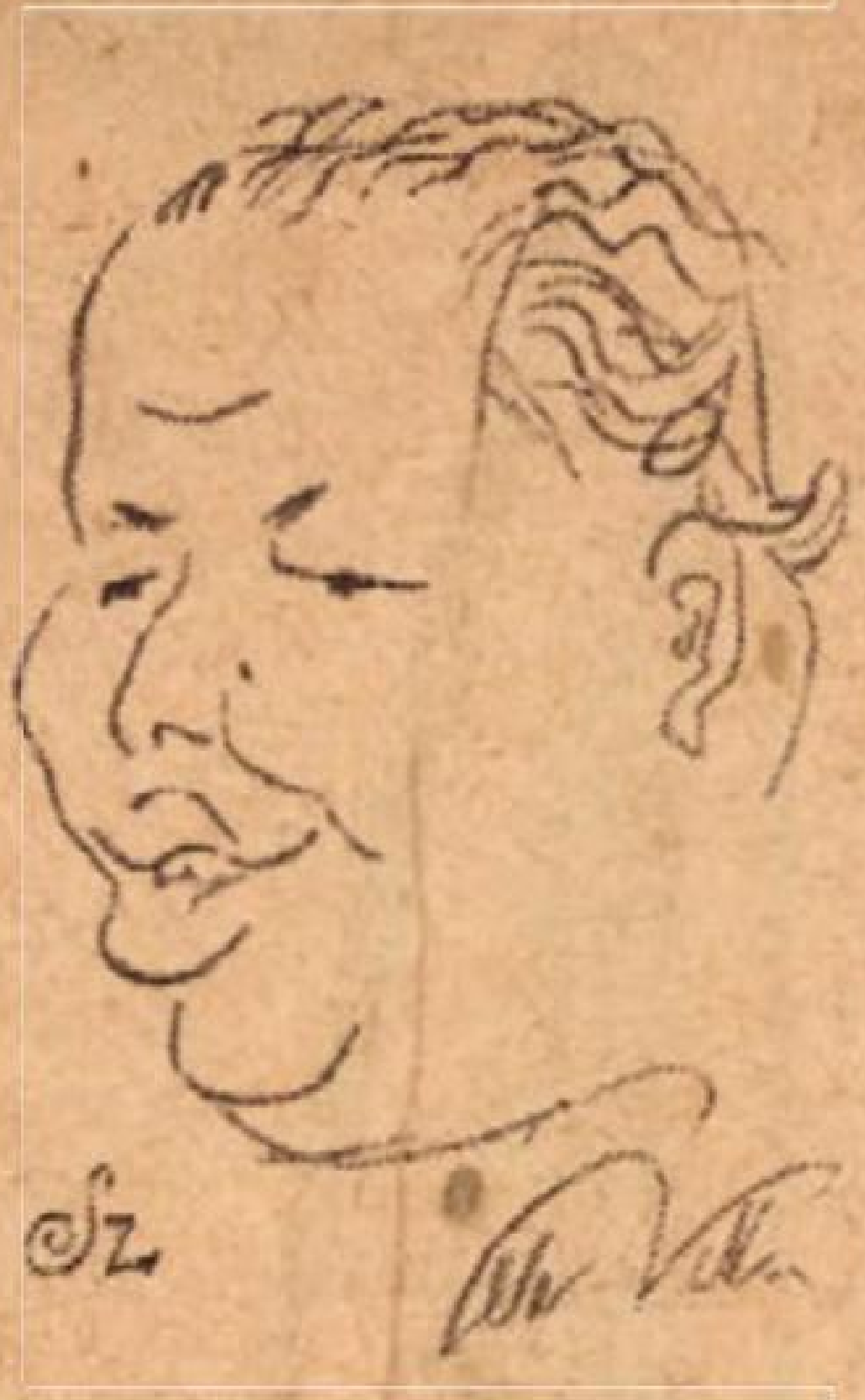

Már az iskolában megtanultam, hogy Budapest, Magyarország fővárosa Budából és Pestből áll és a város e két részét a Duna választja el egymástól. Mindjárt megjegyzem, hogy Berlin is kettéválasztott város, Duna nélkül... De a Duna kis csermely csupán ahhoz a viharos tengerhez képest, amely Berlin két részét elválasztja egymástól...

*

Úgy mondták, hogy a Belváros Pest üzlet-negyede. Én úgy tapasztaltam, hogy mackó-negyed is. A medve, amely Berlin címerében szerepel, itt szép eszpresszókat díszít. Egy ilyen mackóban ismertem meg a „duplát". Először fitymálva néztem a kevéske kávécskát, s arra gondoltam, hogy a berlini kávéhoz viszonyítva, ez nem is anynyira dupla, mint inkább negyedecske. Amikor azonban megittam, elszörnyedve kérdeztem magamtól, hogy mi az a barna víz, amelyet éveken át ittam Berlinben kávé címén? Aki a budapesti kávét issza, vágyik annak szíve vissza, már csak azért is, mert hevesen dobog. Ez kávé! A berlini kávé még sohasem dobogtatta meg senkinek a szívét. Addig nem nyugszom, amíg Berlinben be nem vezetik a mackó-rendszerű kávét. Nekem most már beszélhetnek arról, hogy Magyarország a paprika, a csikós, a fokos hazája. Nem! A kávéé!

*

Vigyáznom kellett a pesti utcán, mert sok helyen folyik az útépítés. Nekünk ez nem újság, mert az elmúlt félévszázadban szünet nélkül felásták, majd befedték a berlini utcákat és tereket. Ha ez a tevékenység Magyarországon is járvánnyá fajul, ajánlom azt, amit már több ízben ajánlottunk a berlini hatóságoknak: lássák el az utcákat zippzárral! Akkor nyitják ki, amikor akarják.

*

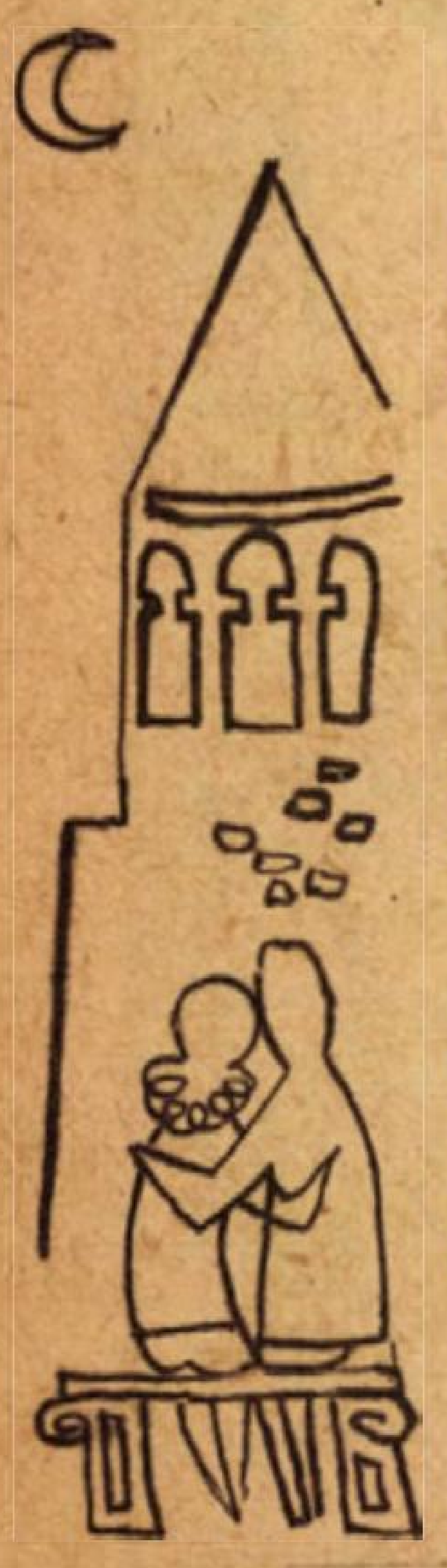

Mint minden külföldi vendég, természetesen felsétáltam a Halászbástyára is és elragadtatva bámultam Budapest gyönyörű látképét. Közben lassan besötétedett és a langyos májusi estében, amikor már úgy éreztem, hogy a Parlament látványával már beteltem, megfordultam. Ekkor láttam, hogy a hátam mögött a Halászbástya mellvédjein és padjain is gyönyörű látnivalók akadnak. Ezek a látnivalók már legkevésbé sem voltak kőből. Sőt...

Miközben lefelé ballagtam a széles lépcsőkön, arra gondoltam, hogy ezt a környéket ugyanúgy, mint egyes filmeket az esti órákban csak tizenhat éven felülieknek szabadna engedélyezni.

S ezen kívül még olyan férfiak részére, akik kísérő nélkül jöttek Berlinből Budapestre.

---

* *Peter Nelken, a berlini Eulenspiegel főszerkesztője néhány napot Budapesten töltött.*

ARÁNYTALAN FEJLŐDÉS

Szűr-Szabó József rajza

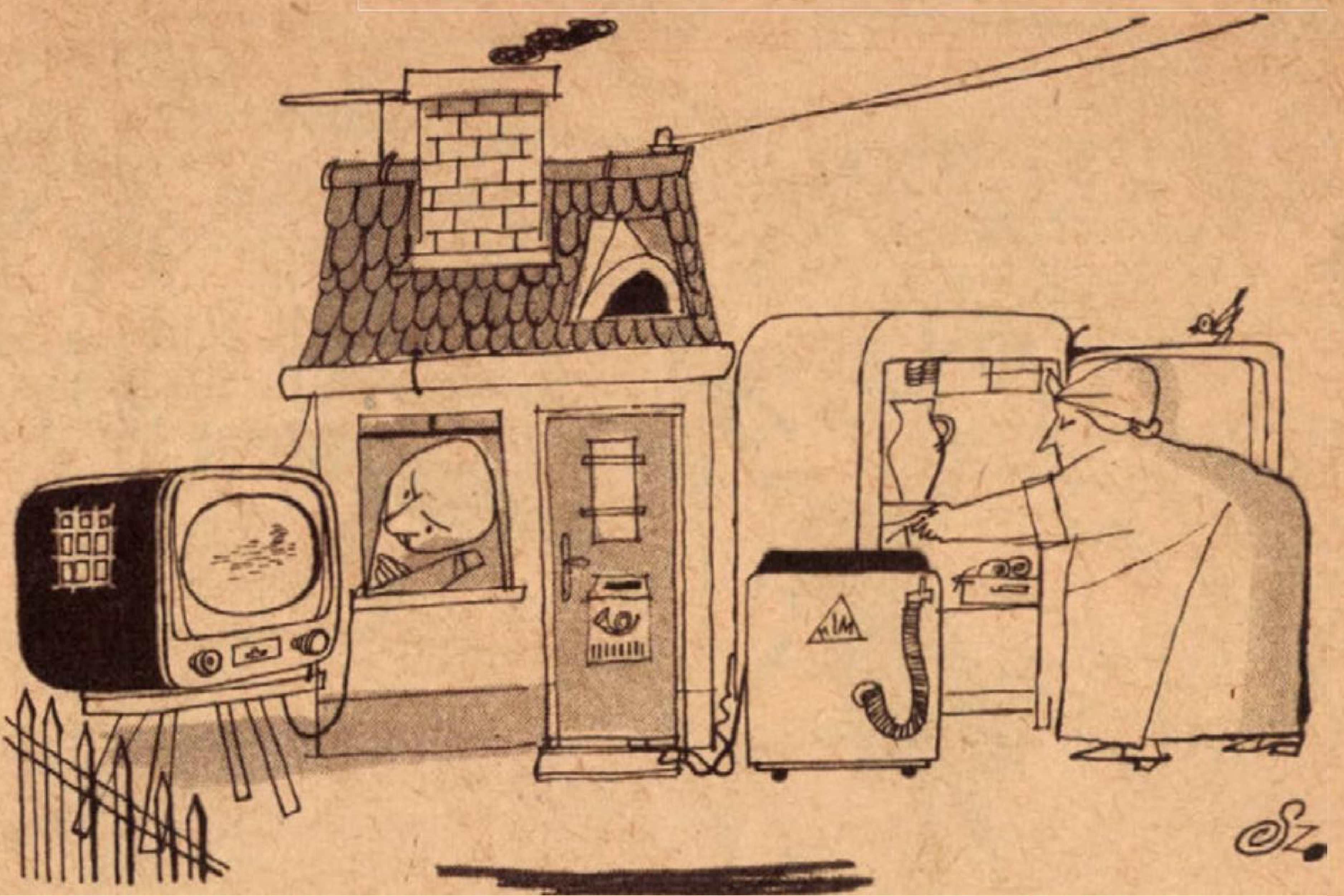

Aranyra bukkantak Galyatetőn

Gerő Sándor rajza

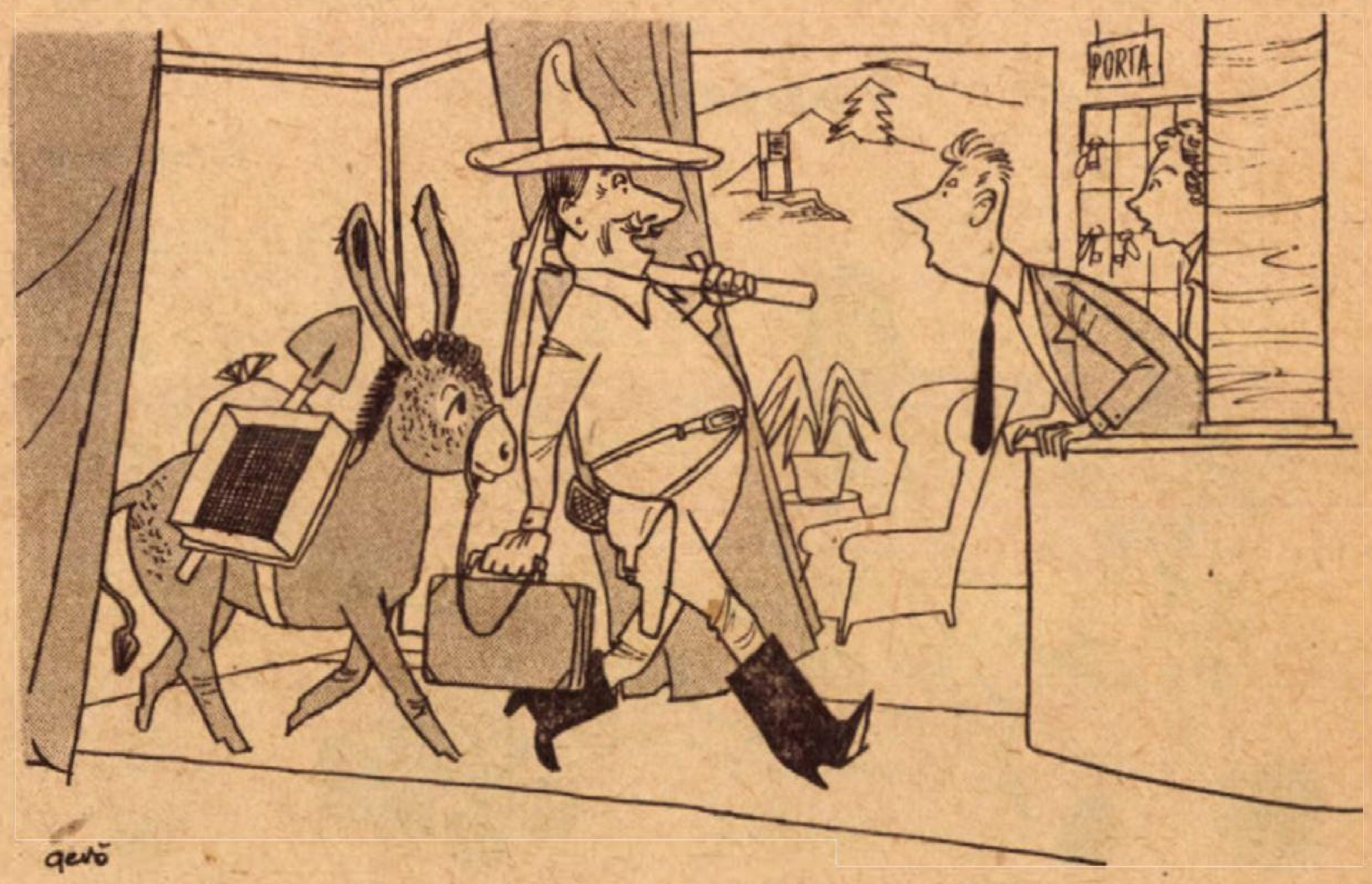

– Gondoltam, ha már beutaltak ide üdülni, én is körülnézek egy kicsit...

Pesti kirakat

Toncz Tibor rajza

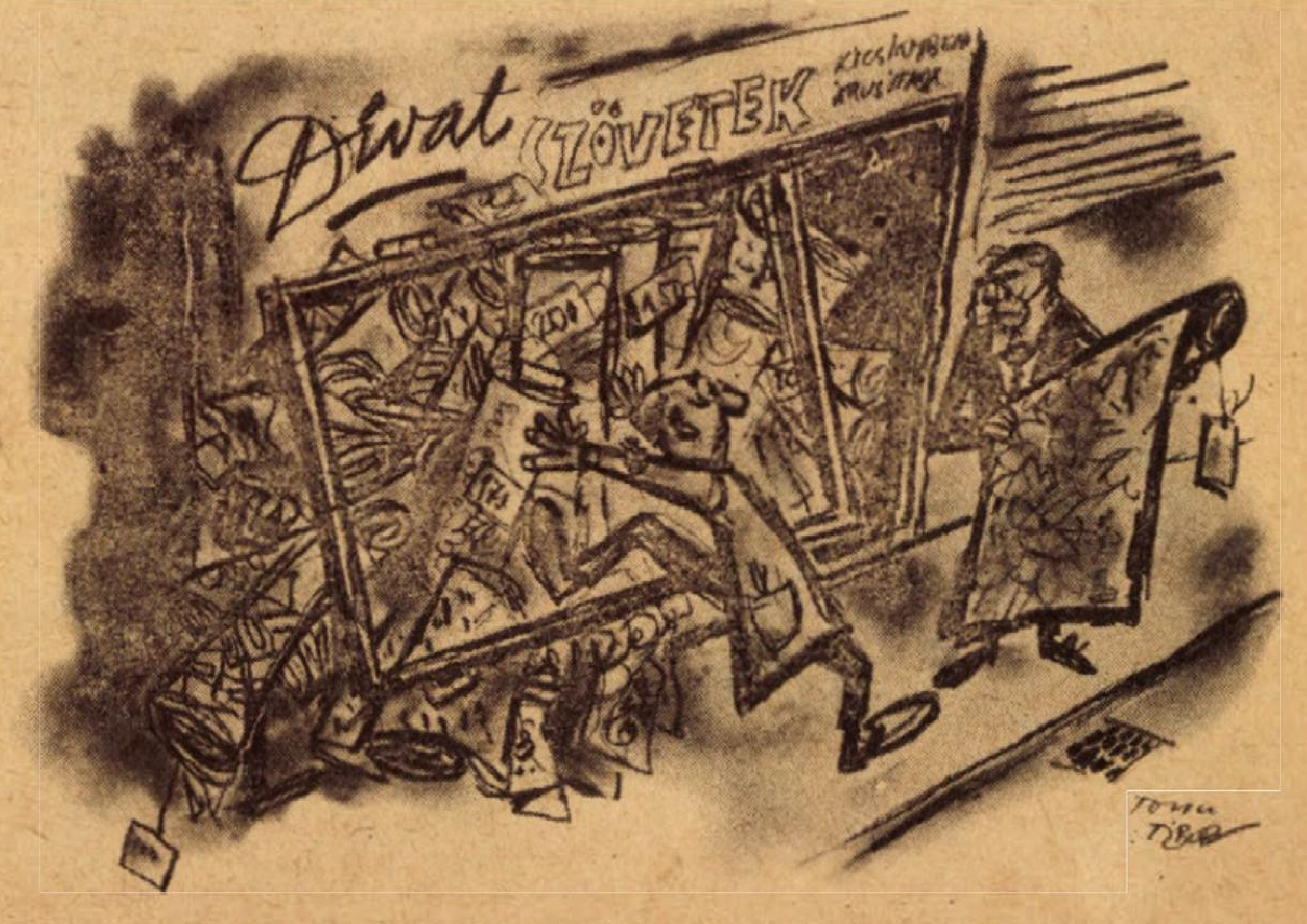

– Ez az emprimé most jött, Sümegi kartárs! Még ezt is be kell szorítani a kirakatba!...

Művészsorsok

Várnai György rajza

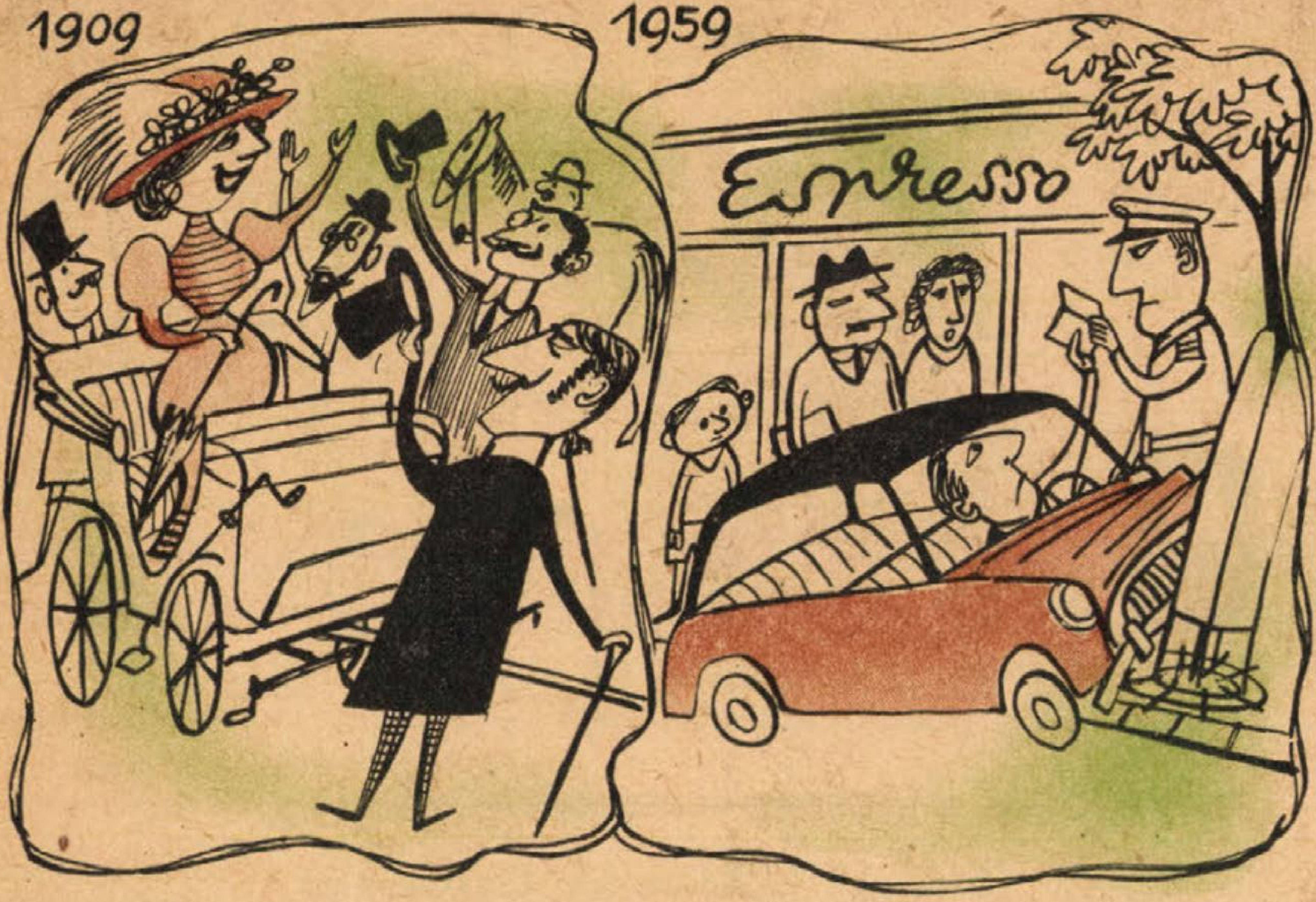
1909
1959
Espresso

Az ünnepelt művésznő kocsijából kifogták a lovat.

Az ünnepelt művész kocsijából kifogták a hajtási jogosítványt.

Vasárnapi ütközet

Toncz Tibor rajza

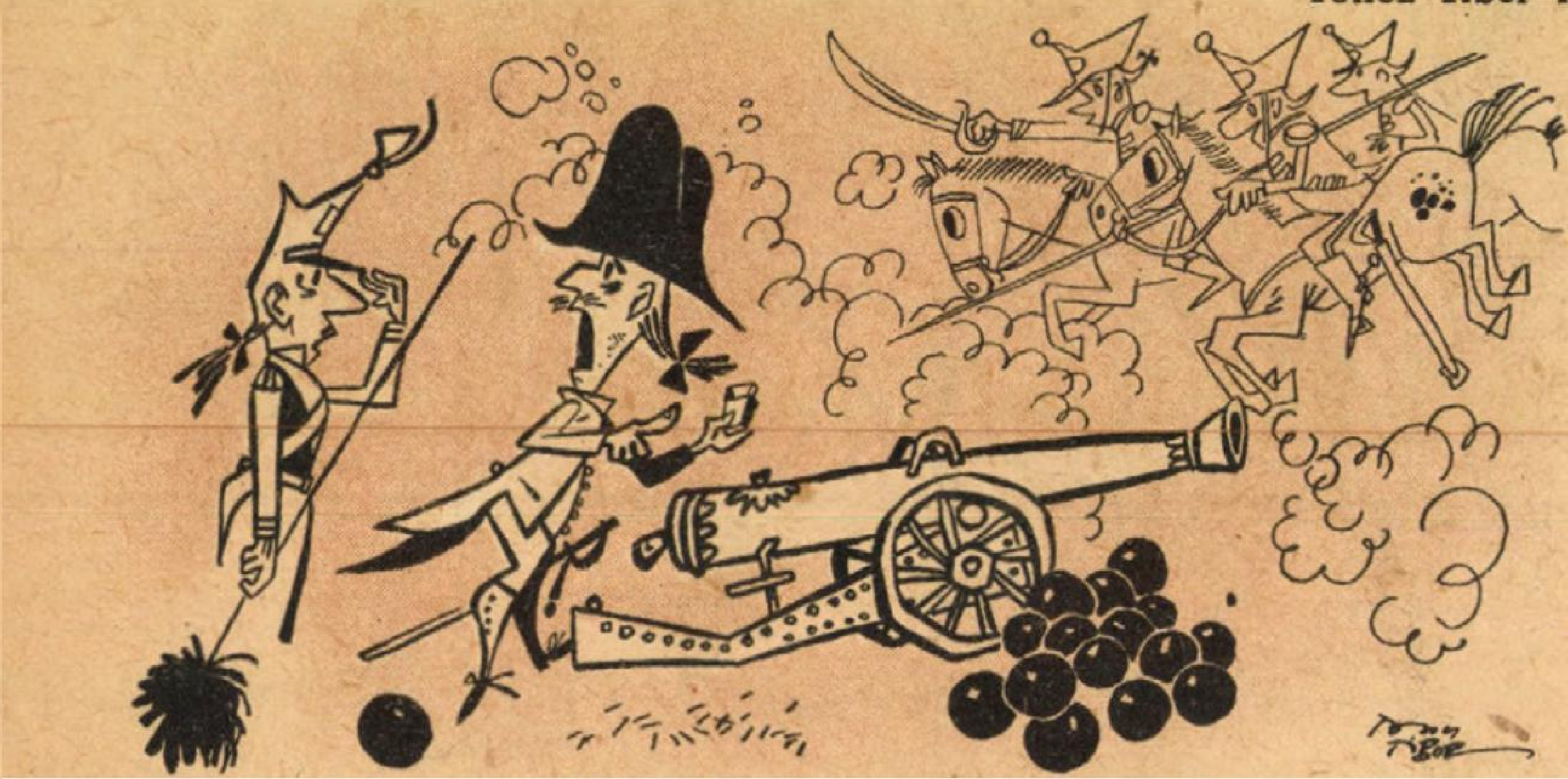
Toncz Tibor

– Hoztál gyufát?
– Nem kaptam. Be van zárva a trafik...

Veszélyben a falu

Pusztai Pál rajza

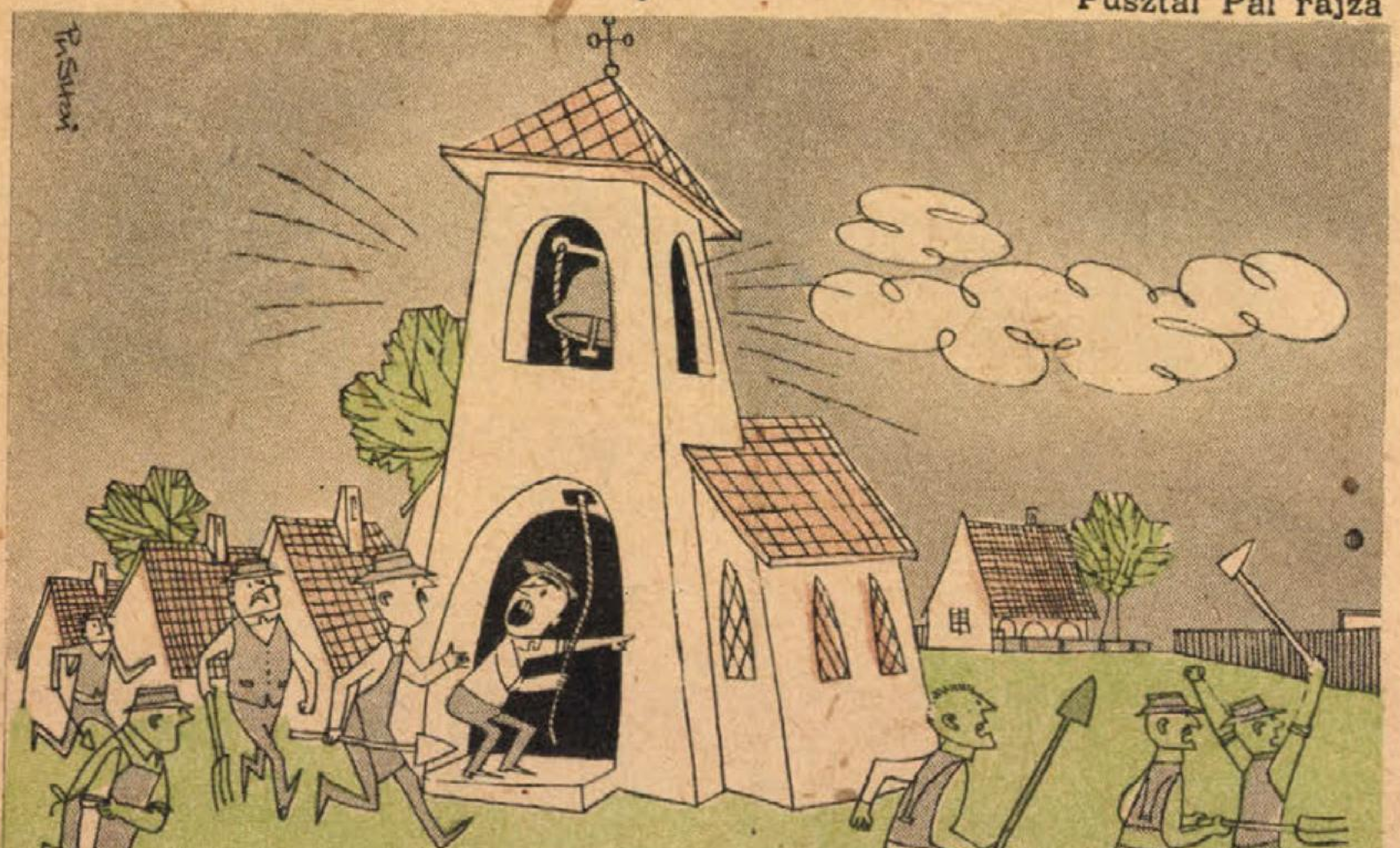

– Mindenki a futballpályára! Három nullra vezetnek az alsópocsoládiak!

E heti hirdetésünk

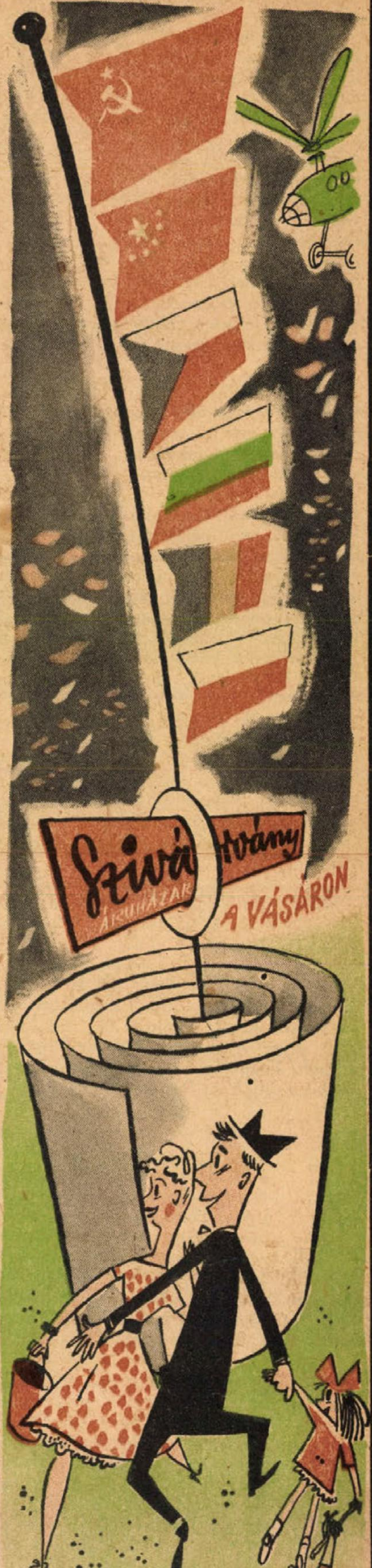
Szivárvány
ÁRUHÁZAK
A VÁSÁRON

– Ide feltétlenül nézzünk be, szívem! Hat nemzet árucikkeiből kedvedre válogathatsz! ...

Helénke nem boldog…

Sándor Károly rajza

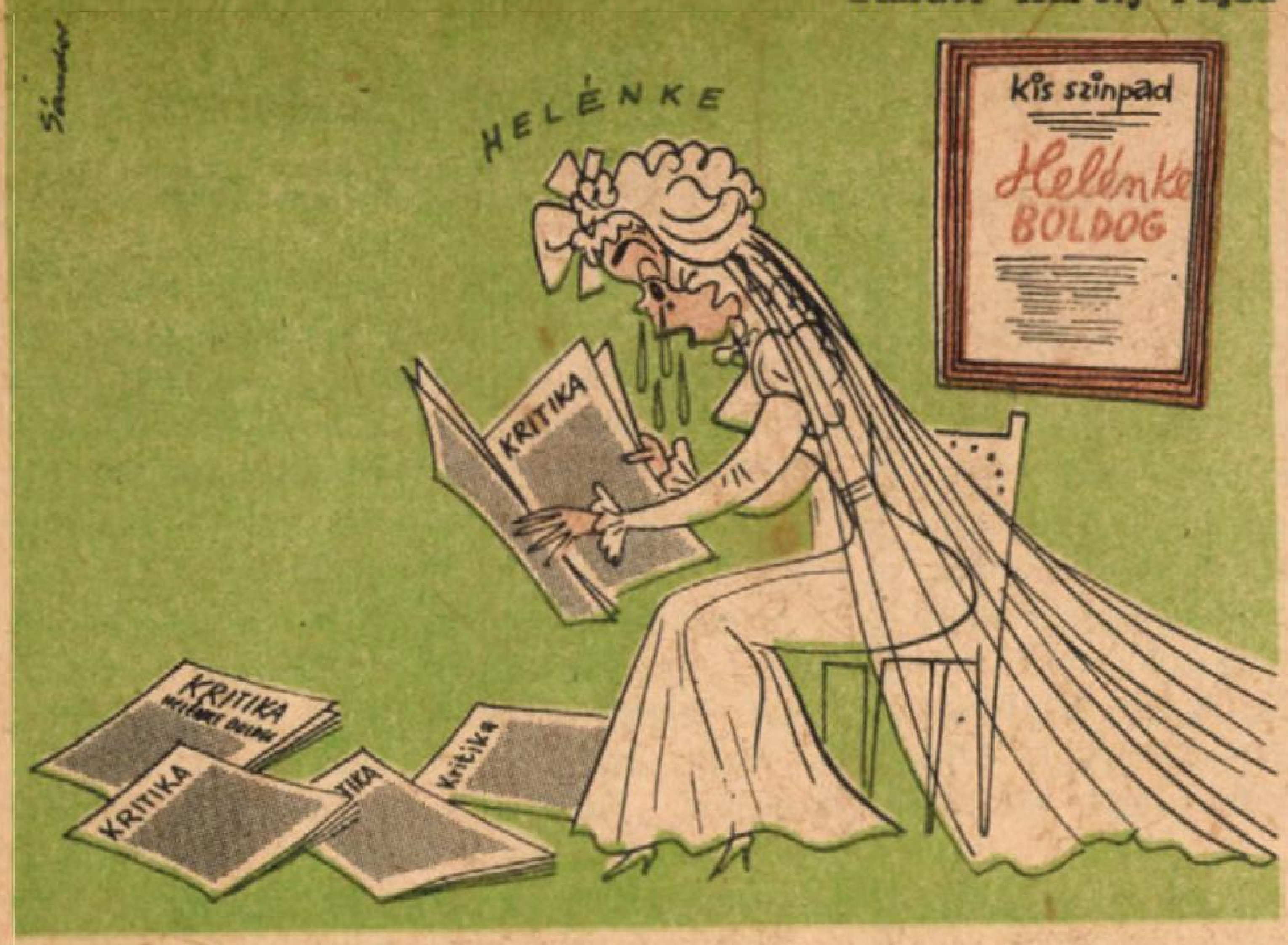

Csábító fénykép

Schwott Lajos rajza

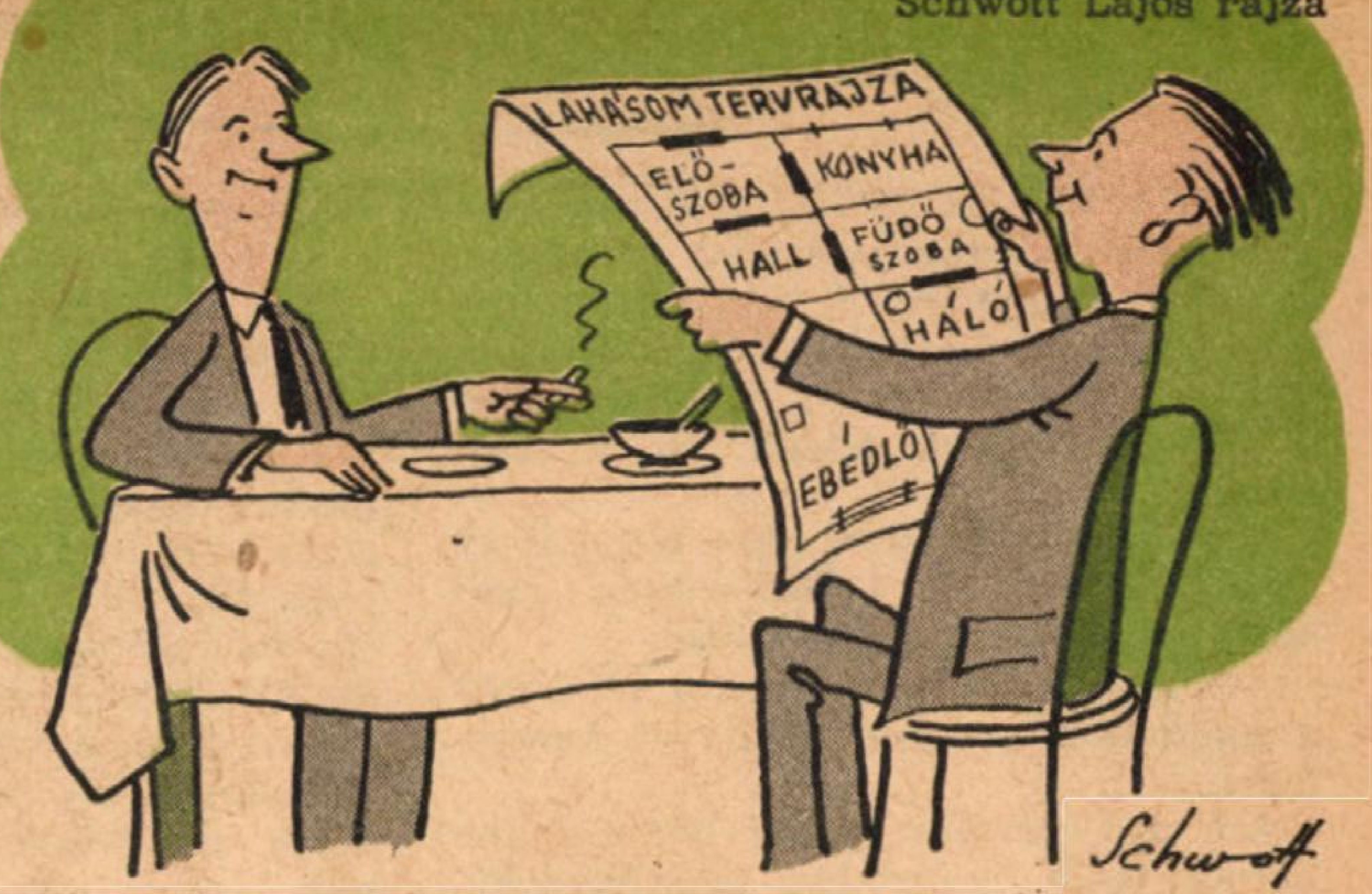

– Hirdetésre nősülök. Többek között ezt a fényképet kaptam egy 35 éves barna kislánytól „Tavaszi szerelem” jeligére . . .

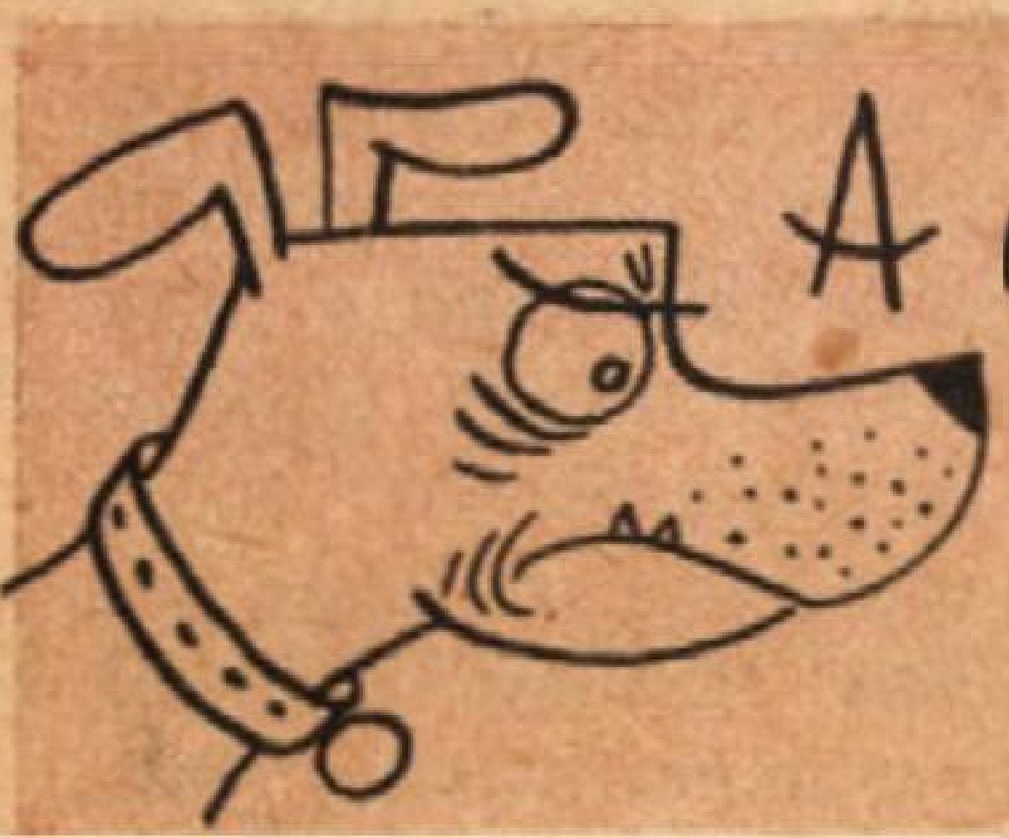

A megbízható kutya

A Déryné Színház nemrégiben a Mágnás Miskát adta elő egy kis faluban. A romantikus operetthez oly sok kosztümöt kellett magukkal vinniök, hogy a művelődési ház öltözője kicsinek bizonyult. De az igazgató a segítségükre sietett:

— Kifeszítünk egy kötelet az udvaron, arra akaszthatják a ruhákat az elvtársak. És Káró, a kutyám majd vigyáz rá, hogy semminek lába ne keljen!

Káró hatalmas, félelmetes külsejű komondor volt. Gazdája hívó szavára azonnal megjelent. „Idehallgass, Káró!” — mondta a kutya gazdája — „A ruhákhoz nyúlni senkinek sem szabad!”

Káró okosan csillogó szeme elárulta, hogy megértette miről van szó s az előadás kezdetéig nem is volt semmi baj. De amikor a színészek a kosztümjeikért mentek, Káró hatalmas agyarait villogtatva, mindenkit megakadályozott abban, hogy a szükséges ruhát a kötélről levegye. Ezen az estén a Mágnás Miskát a Déryné Színház civilben játszotta.

T. P.

Primőr!

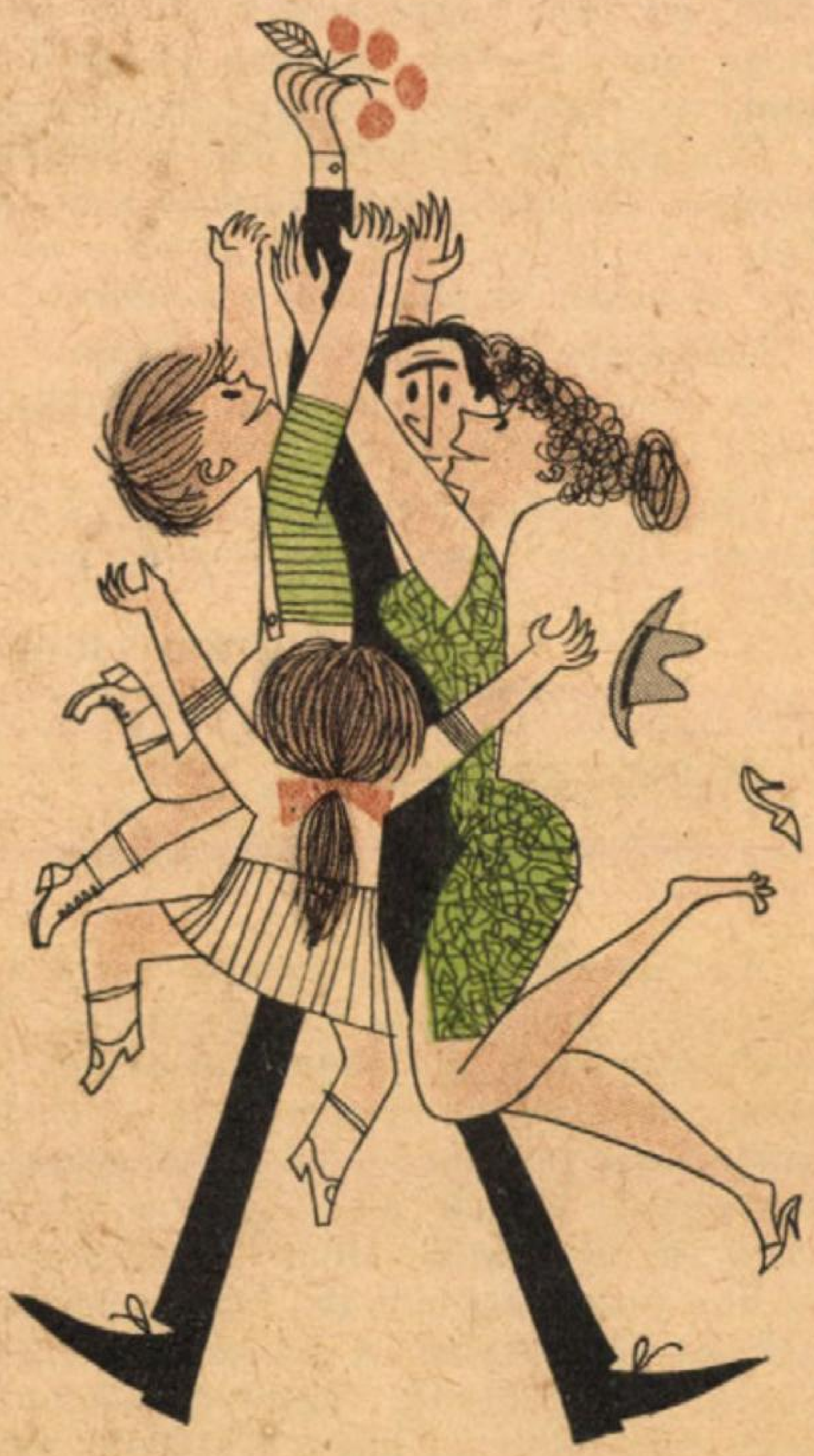

RITKA TALÁLAT

Az Alföldön, mint jelentették,
Mammutagyarat leltek nemrég,
Egészen ritka csecsebecse
E régi jégkorszaki emlék.

Remélem, hogy a megtaláló,
Kinek e lelet legfőbb gondja,
Nem olyan öreg, hogy talán már
A hamut is mammutnak mondja.

JÁTÉKOS SOROK

Futballmeccsen a jó összjáték
Az eredményen meg is látszik,
De rossz italbolt-vezető az,
Ki csaposával összejátszik.

E régi recept szerint csaltak
Budán egy italboltban. Értem.
Nincsen új dolog a csap alatt
Vendéglátóipari téren.

Hidvéghy Ferenc

Tökéletes háztartási robotgép

Hegedűs István rajza

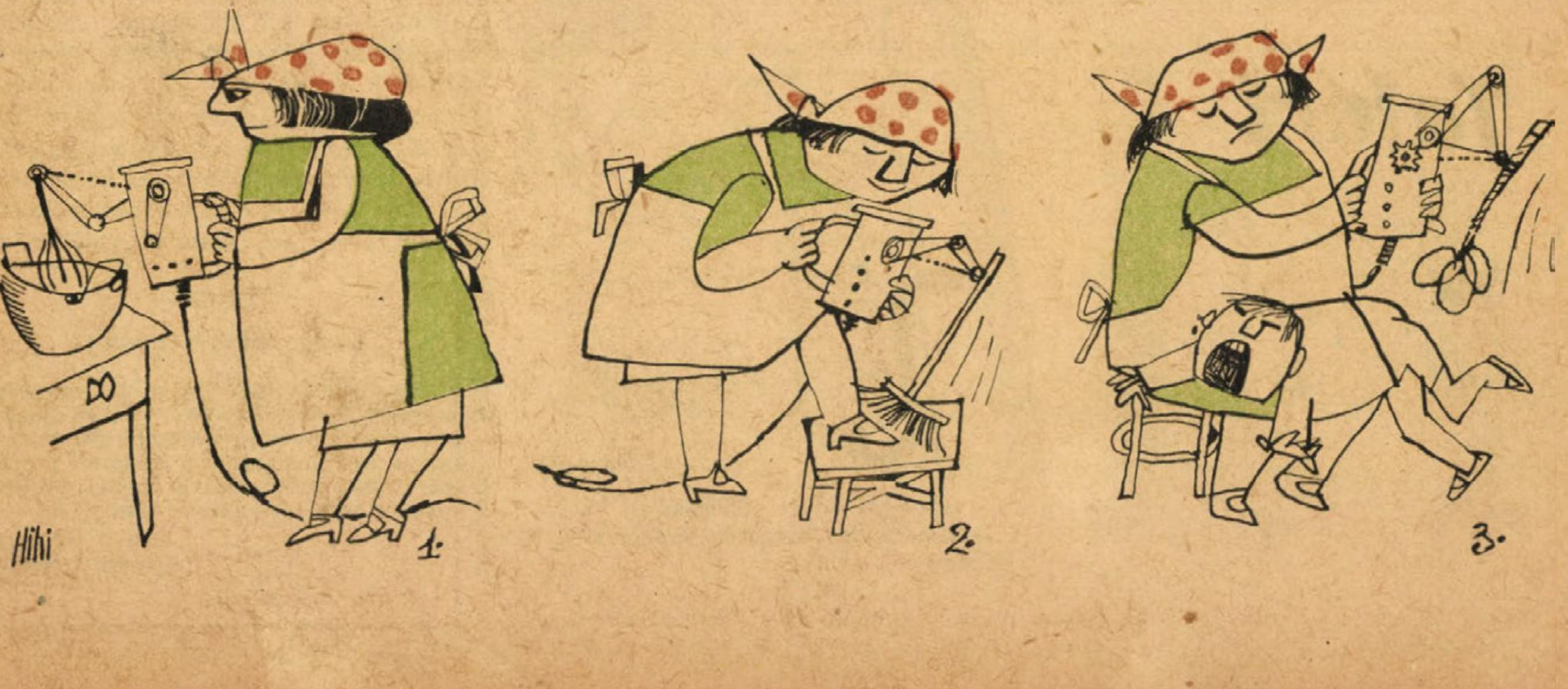

Szülői értekezlet

Ülök a VIII. b. osztály első padjában és szememet stréber alázattal meresztem az osztályfőnöknőre. A mai szülői értekezlet főtárgya a beiskolázás. (Szörnyű egy szó, de kár tovább küzdeni ellene. A pedagógusoknak tetszik, ők a szakértők.)

Úgy látszik Ili néni észrevette, hogy elgondolkoztam a beiskolázáson, mert most egyenesen hozzám fordul.

— Tehát mi a legfontosabb előkérdés a gyermekek továbbtanulásával kapcsolatban?

Mi volt ez? Önmagához feltett költői kérdés, amit maga fog megválaszolni, vagy tőlem kérdezi vissza azt, amiről eddig magyarázott? Érzem, hogy elvörösödöm.

De Ili néni hirtelen az Irénke mamáját veszi célba és most neki magyaráz. Persze, meglátta, hogy sugdolózott a Jutka papájával. Nézem a szülőtársat és kárörömmel figyelem, mint lesz pillanatról pillanatra vörösebb az arca. Úgy kell neki! Miért beszélget a padban?

És Ili néni nem kegyelmez senkinek. Rögtön észreveszi, hol lankad a figyelem s már felrázza költői kérdéseivel a rest szülőt.

Folyik az értekezlet. Ülök egyenesen, merev derékkal és arra gondolok, mit meg nem tesz az ember a gyermekéért. Most is mennyi fontos és kellemes dolgom lenne, de én félreteszek mindent és itt figyelek, elvégre a leányom jövőjéről van szó!

Ili néni megint hozzám beszél és kérdez valamit. Tudom, hogy megint csak költői kérdés lehet s ezért nyájas és tiszteletteljes odaadással bólogatok. Megint kérdez és én csendesen helyeslek a tartásommal, a pillantásommal, a szótlanságommal. Újra kérdez, most már valami furcsa, emelt hangon, mint ahogy a süketekhez beszélnek. Most fogom csak fel, hogy most valóban tőlem kérdez valamit, amire válaszolnom kell. De mit kérdezett? Lopva körülnézek és látom a szülőtársak szánakozó pillantásait. Klárika mamája (pont a legcsinosabb!) hangosan közli szomszédjával:

— Ilyen süketséget még nem is láttam embernél.

A nyájas és odaadó mosoly az ajkamon hülye vigyorrá torzul. Ili néni most mélyen a szemembe néz és erősen artikulál, hogy a szájmozgatásáról olvashassak.

— Katit hová akarja íratni?

Hát ez valóban nem költői kérdés. És nyilván ezt kérdi tőlem immár negyedszer. Felállok. Mindenki rámnéz. Lázasan gondolkozom, hogy mit tegyek. Ha most válaszolok, akkor mindenki véglegesen meg lesz győződve arról, hogy teljesen süket vagyok, amit nem szeretnék. Ha viszont most sem válaszolok, akkor azt hiszik, hogy hülye vagyok, amit megint csak nem szeretnék. Vagy kezdjem el magyarázni, hogy nem vagyok sem süket, sem hülye? Akkor pláne azt hiszik.

Ebben a pillanatban belép a terembe feleségem, aki eddig a IV. c.-ben ült hasonló ügyben, kisebbik leányunk érdekében. Meg vagyok mentve! Élénken fordulok hozzá.

— Mondd, drágám, mit csináljunk Katival? Már negyedszer kérdi Ili néni, hogy hová írassuk, de nem tudok dönteni.

Diadalmasan tekintek szét a szülőtömegen. Látjátok, nem vagyok sem süket, sem hülye, csak egy gondos atya, aki alaposan megfontolja a dolgokat.

Feleségem megütődve bámul rám.

— Nem értelek, fiam! Egy éve tudjuk már, hogy a Szilágyiba íratjuk.

Hiába, a végzet ellen nem lehet hadakozni. Hülye maradtam Isten és ember előtt.

Vidrányi István

Fogantyúk a lakásban

Az amerikai lakástervezők új érdekességgel lepték meg a kényelemre vágyó embereket. A villamos kocsiból ismert fogantyúkat szerelnek fel a lakás különböző részeiben. A mennyezetről fogantyúk lógnak alá, s ha a háziak vagy a vendégek állva beszélgetnek, ezekbe kapaszkodhatnak. Fogantyúk állnak az előszobában a búcsúzók szolgálatára, s fogantyúk függenek alacsony kerevetek fölött is, hogy a felkelni akarók könnyebben felemelkedhessenek.

Különösen földrengés esetén hasznos a foganytú a lakásban.

Tiszta véletlen

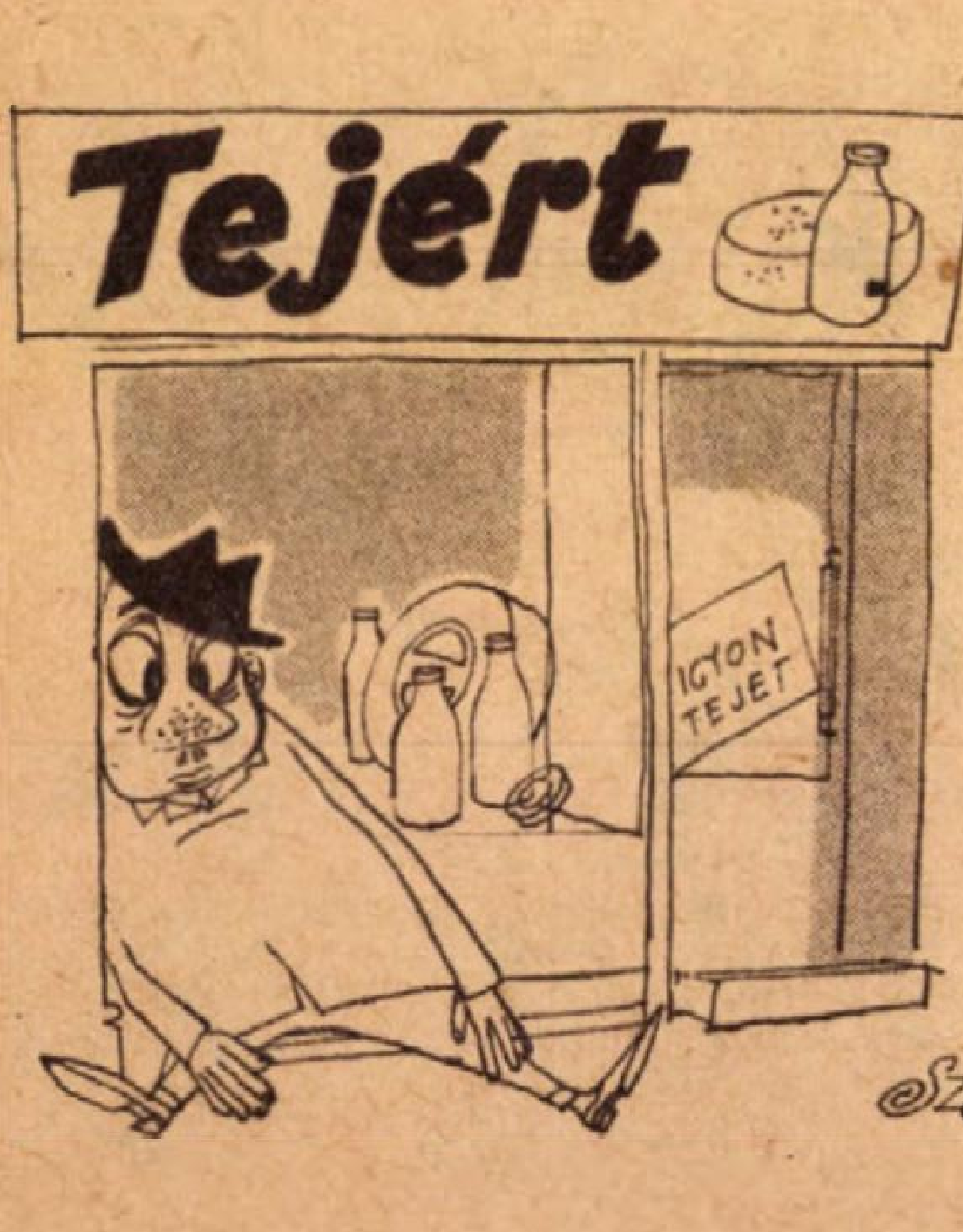

Madárlátta vicc

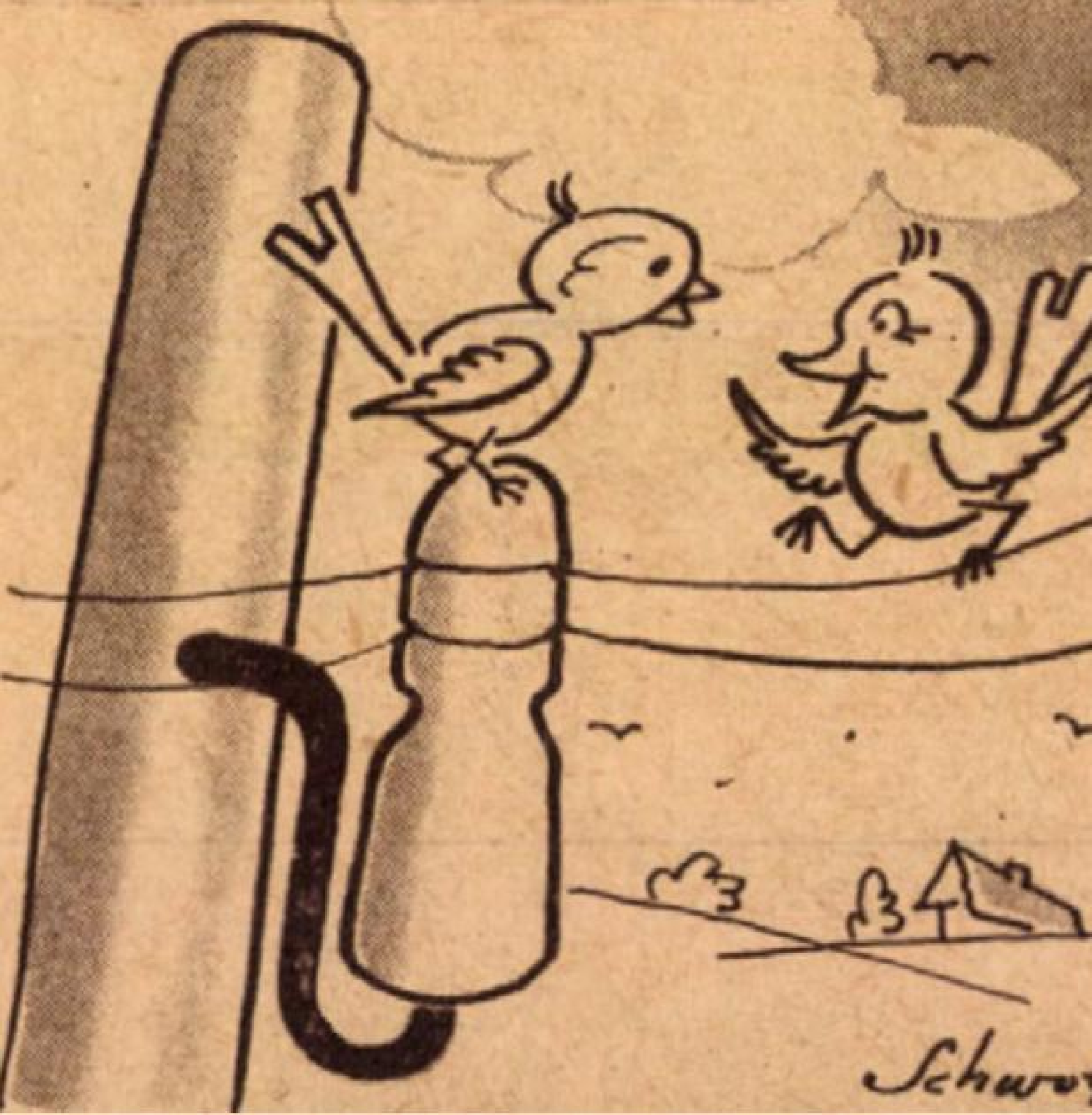

– Mondd, miért röhögsz?

– Csiklandós vicceket mesélnek a telefonon . . .

Le a bürokráciával

A repülő zenészek panasza

Az úgynevezett „repülő" zenészek egyike vagyok. Nem repülőgépen játszom, hanem hetenként egyszer itt, vagy ott helyettesítem az állandó zenészeket. Fizetésünket a vendéglátóipari vállalatoktól kapjuk. A kiutalás azonban bosszantóan körülményes és időrabló.

A tortúra úgy kezdődik, hogy először egy sárga színű közvetítőlapot kapunk, ezzel jelentkezünk este a munkahelyen. A sárga színű lapot másnap a Vendéglátóipari Központban ki kell cserélni fehér színűre, mert csak ezen igazolhatja az üzletvezető a munkát. Igen ám, de a központban nincs mindennap félfogadás, ezért csak másnap, vagy harmadnap cserélhetjük ki a sárgát fehérre. Ezt valamelyik este, amikor nem vagyunk máshol repülők, vissza kell vinni a munkahelyre. A rákövetkező napok egyikén a zenei előadó, a munkaerőiroda dolgozója és a bérelszámoló bélyegzi le és írja alá „aktánkat". Csak ezután kapunk végre pénzt. Így megtörténik, hogy néha egy-két hétig is eltart, amíg egynapos munkadíjunkat felvesszük.

Persze az üzletvezető közvetlenül is kifizethetné pénzünket. De úgy látszik, ez túlságosan egyszerű és logikus lenne...

Finta Lajos
IX., Üllői út 91/a.

Fűrészpor

A Kispesti Faipari KTSZ Török utcai telepén nagymennyiségű fűrészport termelnek. A környékbeliek házait, lakásait szinte elönti az ott termelt záporozó fűrészpor. A lakók csak vasárnap merik ablakaikat kinyitni, amikor az üzem nem dolgozik.

A XIX. kerületi Tanács már 1957-ben kötelezte a KTSZ-t egészségügyi védőberendezés használatára, de a KTSZ nem tett eleget a felszólításnak.

Egyébként a kéménnyel is baj van: szikrázik. Ezáltal tűzveszélyessé válik az egész környék, hiszen a fűrészpor könnyen lángra lobbanhat. A Török utcai lakók az eddiginél erélyesebb intézkedést kérnek a XIX. kerületi Tanácstól.

A 24-es busz

A Rákospalota felé haladó 24-es autóbusz nem áll meg, vagy csak a legritkább esetben vesz fel utasokat a rákospataki megállónál, pedig ott mindig sokan szeretnének felszállni – írja panaszoslevelében Mikhely István egyetemi hallgató (VIII., Mária utca 20), aki azt javasolja, hogy indítsanak több 24-es kocsit, vagy ha erre nincs mód, ne engedjenek fel a buszra olyan sok utast a végállomáson.

Ludas Matyi postája

„Egy bölcs tanács" című cikküket osztályvezetői értekezleten vitattuk meg. A vita eredményeként meggyorsítjuk az alkatrészek gyártását. A cikkben említett két darab alkatrészt a Pápai Sertéstenyésztő Vállalat részére elküldtük.

Zuglói Gépgyár
Németh István ig.

Bogarat tettek a fülembe

Egy este találkoztam Verpelétivel, volt kollégámmal, aki becipelt egy eszpresszóba és megkérdezte, hogy megy a sorom. Mondtam, köszönöm szépen, minden a legnagyobb rendben, van egy jó állásom, tisztességes fizetésem, összkomfortos kis lakásom és eldicsekedtem azzal is, hogy vőlegénye vagyok egy Hédi nevű tündérnek, akivel imádjuk egymást.

Verpeléti végighallgatta lelkes beszámolómat, aztán fáradt, szomorú hangon így szólt:

— Látom, boldog vagy és elégedett, szegény fiú. Irigyellek, de sajnállak is, szegény fiú. Mit tudod te, mi a boldogság? Boldog vagy, mert tisztességes fizetésed, összkomfortos lakásod és szép menyasszonyod van. De hasonlítsd össze a jövedelmedet egy főfőigazgató jövedelmével, a lakásodat a Buckingham-palotával, a menyasszonyodat Sophia Lorennel és akkor rá fogsz jönni arra, hogy tulajdonképpen nem is vagy olyan boldog, szegény fiú...

— Eszem ágában sincs összehasonlítani! — nevettem hetykén. — Mire jó az?

— Nekem mindegy... — felelte Verpeléti halkan, elmélázva. — Nekem teljesen mindegy...

Amikor elváltam Verpelétitől, még sokáig mulattam rajta és elhatároztam, alkalomadtán elmesélem kalandomat Hédikének, a menyasszonyomnak.

Otthon azonban ismét eszembe jutottak Verpeléti szavai és azon kaptam magam, hogy kezdem összehasonlítani a lakásomat, a Buckingham-palotával. Hát bizony, az összehasonlítás szomorú eredményekkel járt. Meg kellett állapítanom, hogy a Buckingham-palotához képest a lakásom egy nyomorúságos odú. Rögtön elkeseredtem. Aztán összehasonlítottam a jövedelmemet egy főfőigazgató jövedelmével és elfogott a sárga irigység. Vigasztalásul előszedtem a menyasszonyom fényképét, de konstatálnom kellett, hogy valóban nem egy Sophia Loren, bár ennivaló grüberlik vannak az arcán. Miután mindezeket végiggondoltam, elfogott a búbánat és csak ültem a díványon összeroskadva, magam elé meredve, zúgó fejjel.

— Összehasonlítod a menyasszonyodat Sophia Lorennel? — motyogtam magamban. — Előbb hasonlítsd össze magad Jean Marais-val és a kapurtalai maharadzsával, aztán beszélhetsz...

Felkeltem a díványról és az ablakhoz vánszorogtam. Odakünn esett az eső. Összehasonlítottam a mi éghajlatunkat Kalifornia éghajlatával és még szomorúbb lettem. Lenéztem az utcára. A házunk előtt éppen akkor döcögött el egy öreg villamos.

— No, ez az utca sem egy Broadway... — sóhajtottam, aztán visszavonszoltam magam a díványra. Egy röpke félóra alatt öreg, fáradt, csúnya, szegény és elhagyatott lettem. A későbbiek folyamán összehasonlítottam magam Kinizsi Pállal, egy teknősbékával és Lady Hamiltonnal. Tudomásul kellett vennem, hogy nem vagyok olyan erős, mint Kinizsi, nem fogok olyan hosszú életet élni, mint a teknősbéka és sohasem leszek sem Lady, sem Hamilton.

Ezekben az összehasonlításokban teljesen kimerültem. Úgy éreztem, hogy megdagadt a fejem és hangosan beszélgettem, vitatkoztam önmagammal. Összehasonlítottam magam Goethe-vel, egy pacsirtával, Barbarossa Frigyessel, a nachtkasztlival, a házfelügyelővel és egy cserép rezedával. Aztán összehasonlítottam a házfelügyelőt Goethevel, a nachtkasztlit Barbarossa Frigyessel, a cserép rezedát pedig a pacsirtával.

A mentőautóban sem pihent meg az elmém. Összehasonlítottam a mentőautót egy repülőgép-anyahajóval, Urbán Ernőt Honoré de Balzac-kal, Szusza Ferit Kant Emánuellel.

Most itt vagyok a zárt intézetben. Verpeléti időnként meglátogat, s hoz tíz deka savanyúcukrot.

Apropo, a minap összehasonlítottam magam Balatonakarattyával. Esküszöm; semmi különbség kettőnk között.

Mikes György

Az űrben

Toncz Tibor rajza

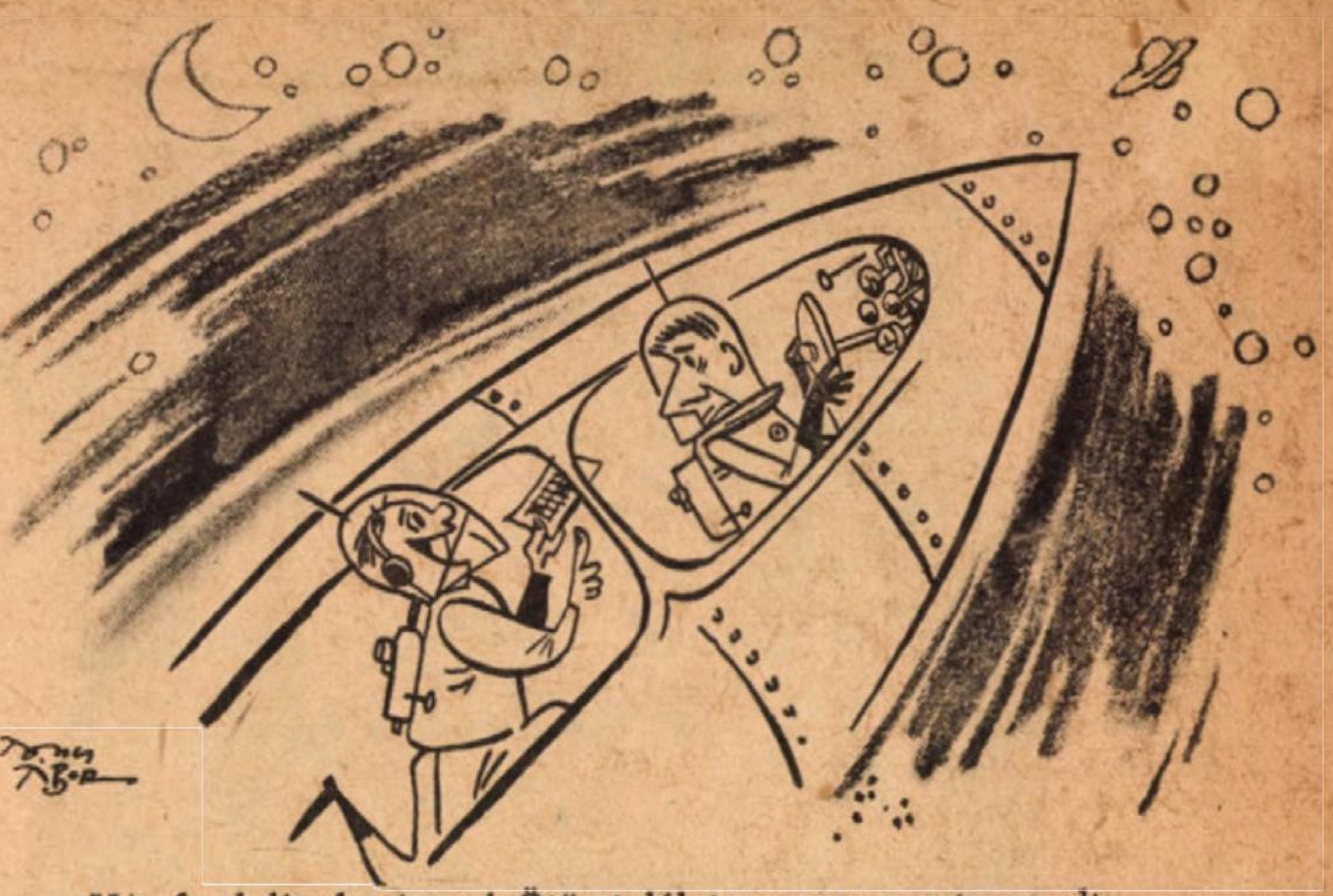

– Hé, forduljunk vissza! Ötös találatom van, most mondta be a rádió a nyerőszámokat!...

Szakadnak a nájlon harisnyák

Vasvári Anna rajza

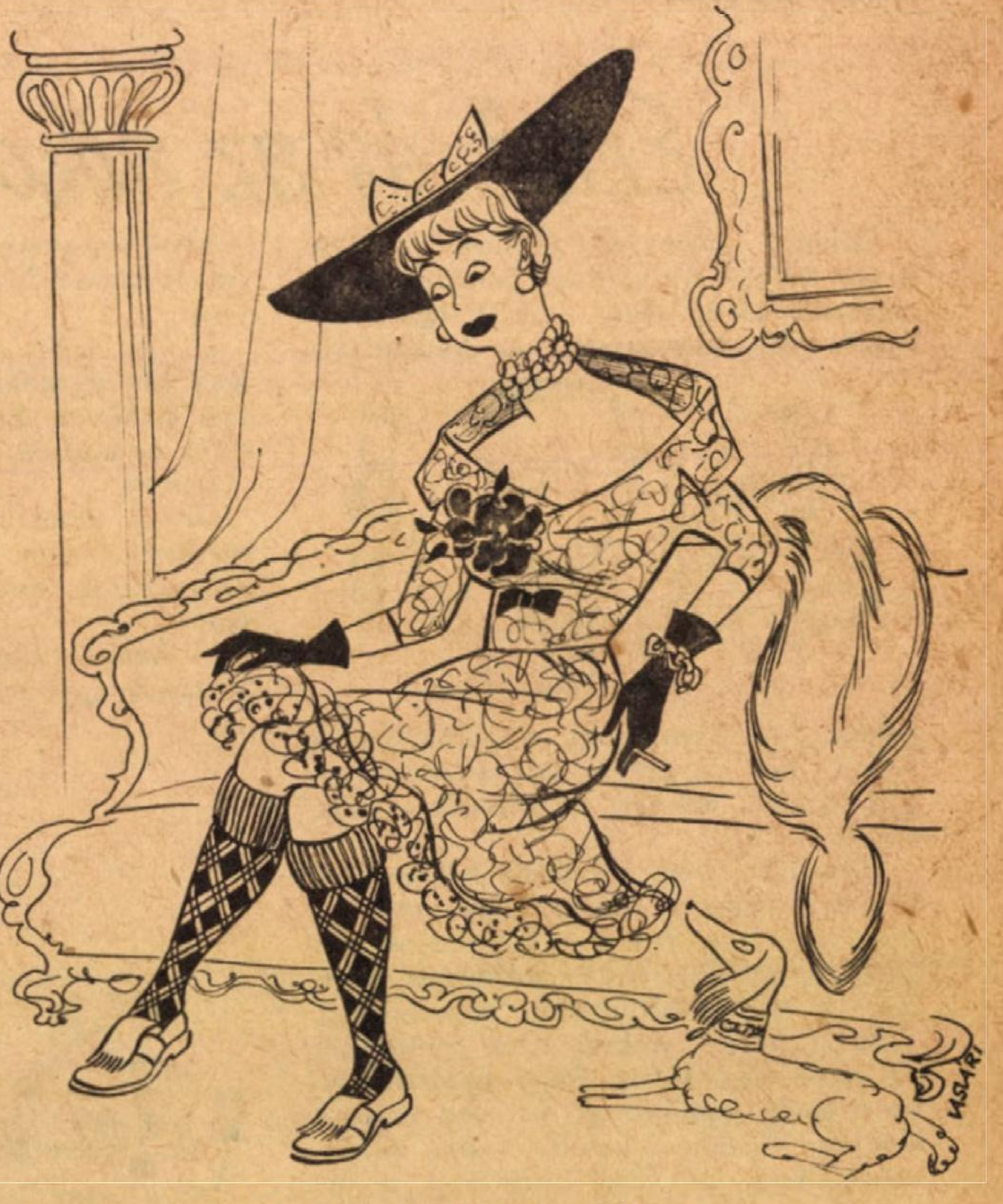

– Ez legalább tartós!

Mindenféle

A valóság tőlünk túlságosan is függetlenül létezik.

*

Van, aki saját magát is elárulja, ha az érdeke úgy kívánja.

*

Úgy kell írni, hogy az egyszerű tudósok is megértsék.

*

A betegek soká élnek, mert vigyáznak magukra.

F. L.

Feledékeny német nagytőkés

Szűr-Szabó József rajza

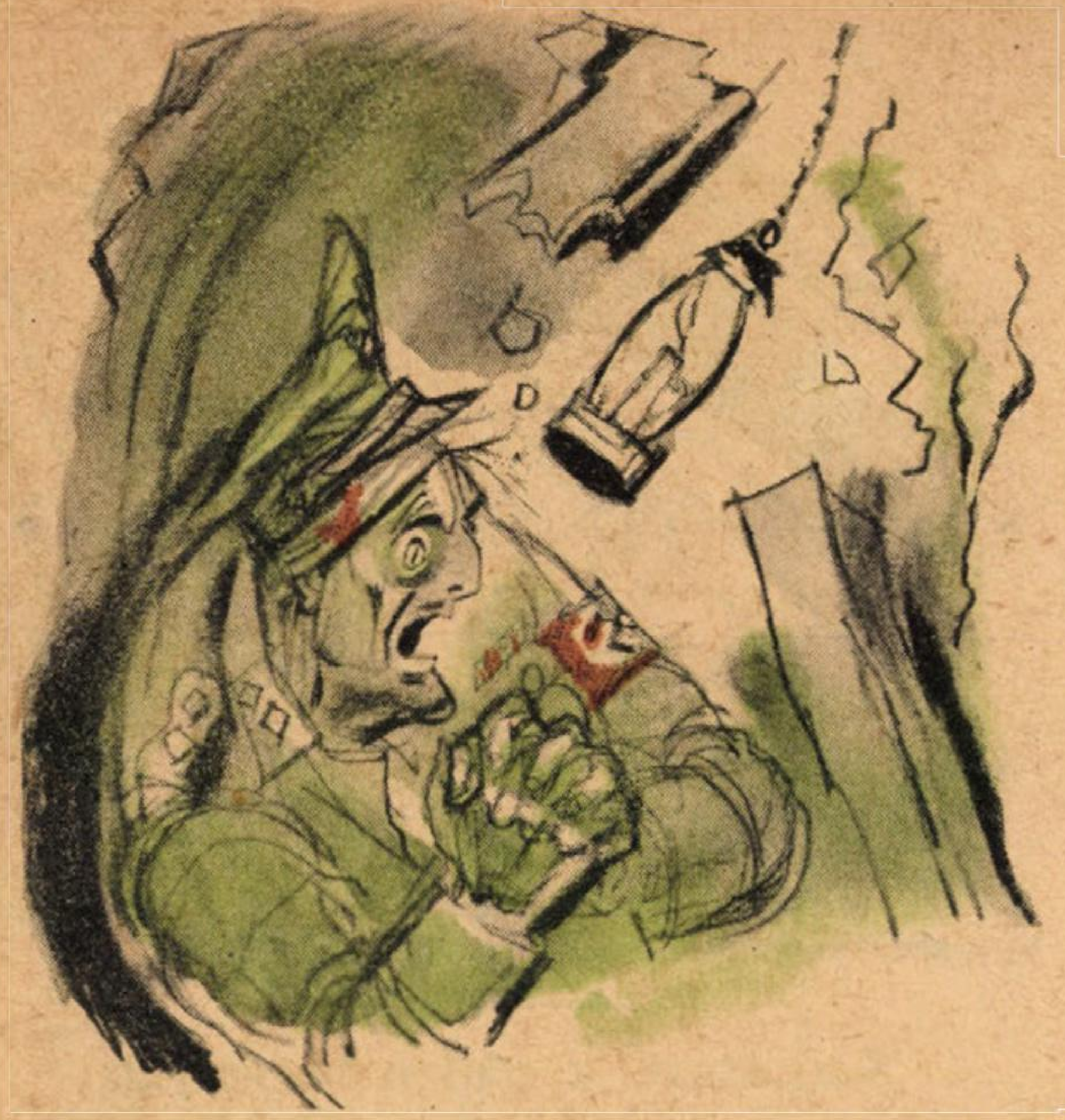

– Ha megadja az ég, hogy mégegyszer kikerülök ebből a bunkerból, akkor . . .

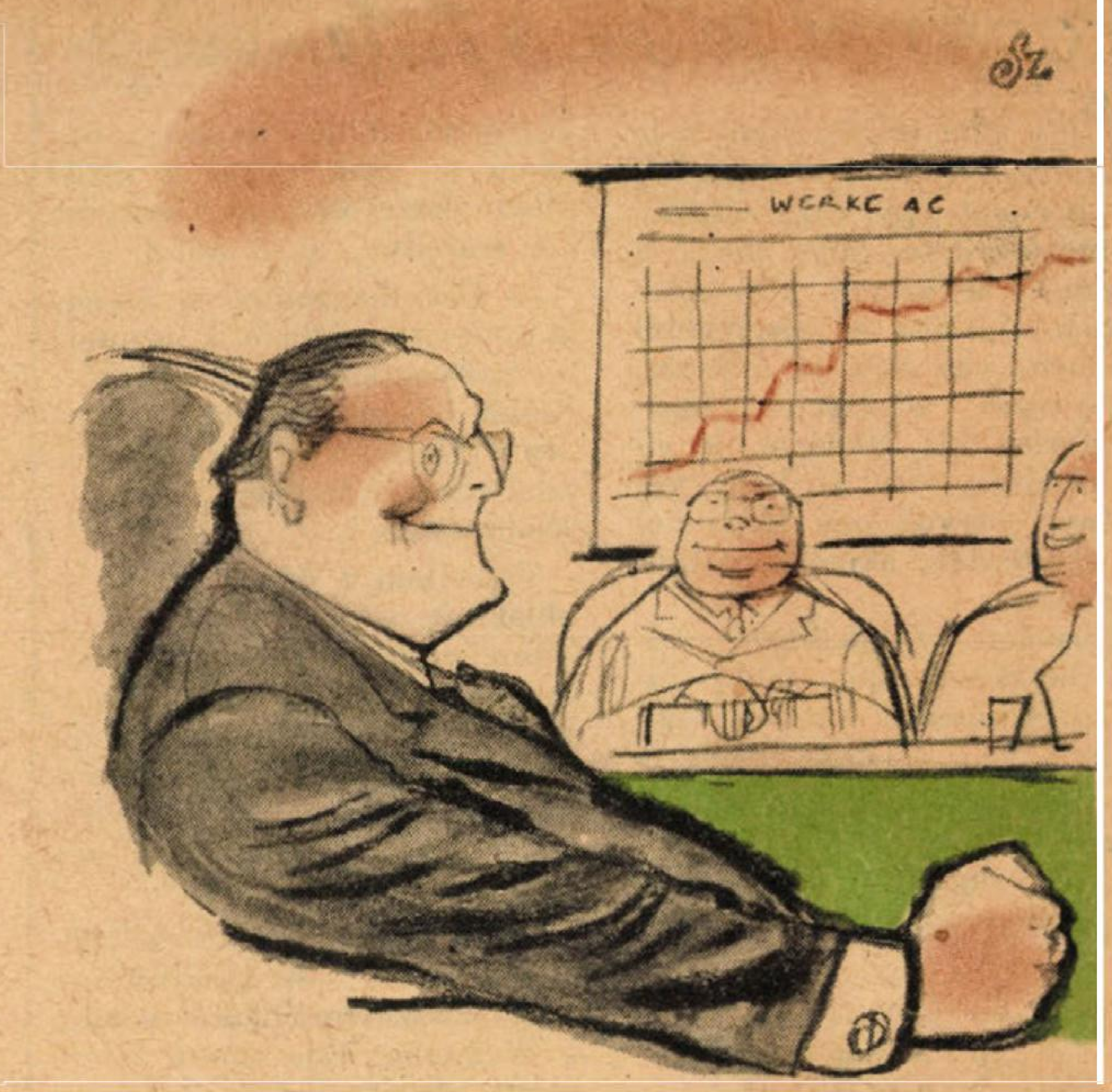

– . . . újra elkezdem a fegyvergyártást!

Ernő és az alkotás

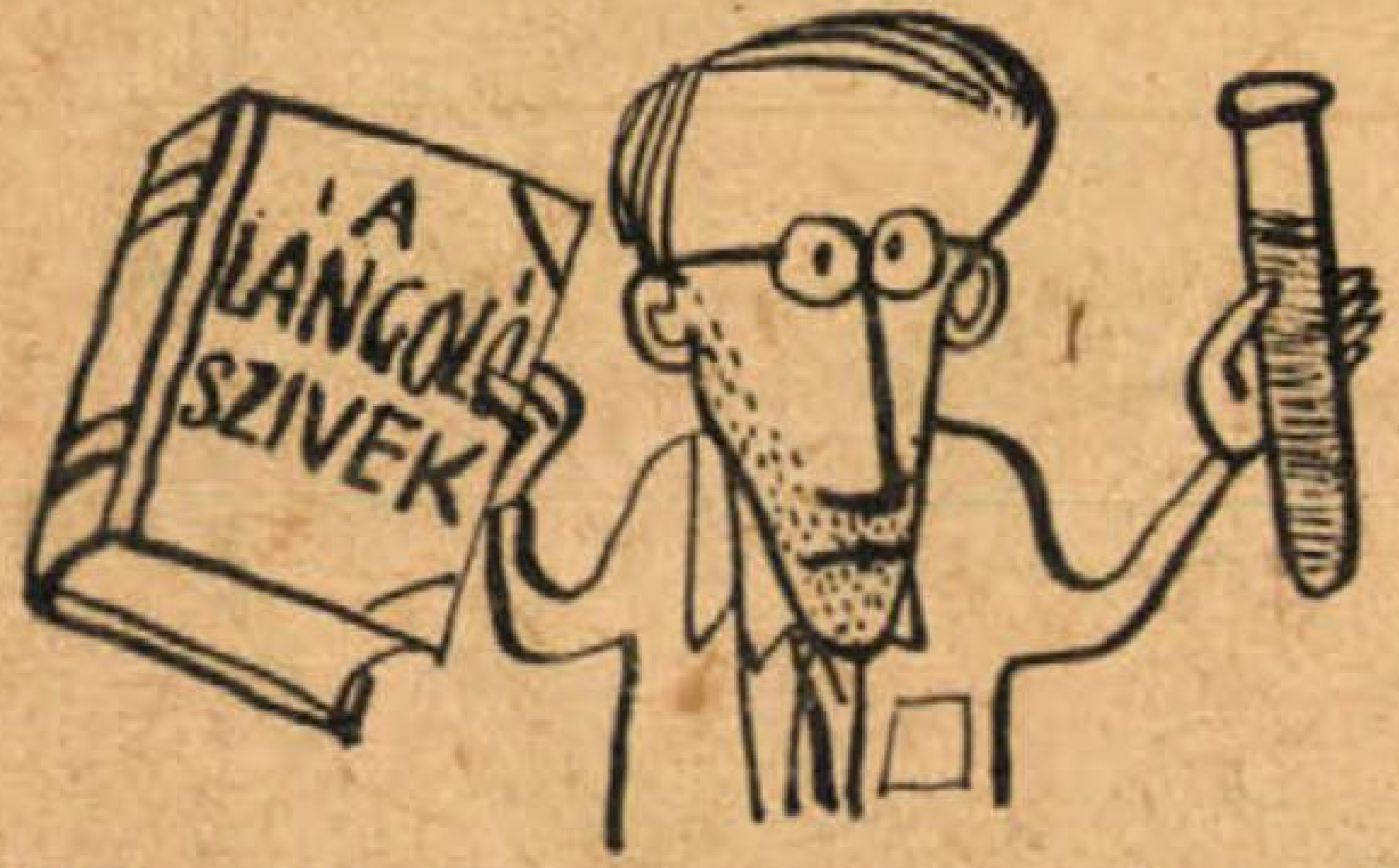

Örömtől könnyező szemmel és remegő térddel újságoltam Ernőnek, hogy elkészült életművem: „A lángoló szívek". Negyedszázadon át lankadatlan erővel dolgoztam, hogy megörökítsem a tovasuhanó vágyak bódult mámorát, az igaz emberi érzések felejthetetlen pillanatait.

Huszonöt éven keresztül lelkem legbenső muzsikáját adtam, hogy maradandóvá tegyem a természet káprázatos szépségét, a szerelem szívet melengető varázsát, a lélek kiolthatatlan szenvedéseit.

És e nemes emberi lélek gyümölcse lát most napvilágot, fehér papírra vetve a mély gondolatok és vad érzések lángjait. Életem legszebb napja ez! — sóhajtottam, és Ernő megrázva a kezem így szólt: Ezzel biztos ragyogóan fogsz keresni!

Évtizedek múltán lázas örömmel adtam tudtára, hogy a mély humanizmus és az emberi szeretet által vezérelve, megalkottam, amit ember csak megalkothat.

Előállítottam egy pasztillát, amely gyógyítja az annyi szenvedést hozó búbópestist, rákot, leprát és tyúkszemfájást egyaránt.

Ernő megveregette a vállam, majd ezt mondta: Na látod! ezen lehet keresni!

Életem telén átszellemült arccal és az igaz hit győzelmének tudatában közöltem Ernővel, hogy sikerült végre az egész emberiség problémáját örökre megoldanom.

Olyan társadalmat találtam fel, ahol egyáltalán nem lesz szükség pénzre. És az emberek derűsen, boldogan fognak élni.

— Remek tipp — kiáltott fel Ernő — ezzel egy zsák pénzt fogsz keresni!

Szentiványi Iván

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Hogy sikerült az érettségid? — kérdezik a vizsgáról hazatért fiatalembert az izgatott rokonok.

— Nagyszerűen. Jövőre közkívánatra meg kell ismételnem!

*

Két fiatal lány beszélget a villamoson.

— Mondd csak, te mit szeretsz legjobban a vőlegényeden?

— Azt, hogy elvesz feleségül! — hangzik a felelet.

Sűrítik az utcai telefonállomásokat

Toncz Tibor rajza

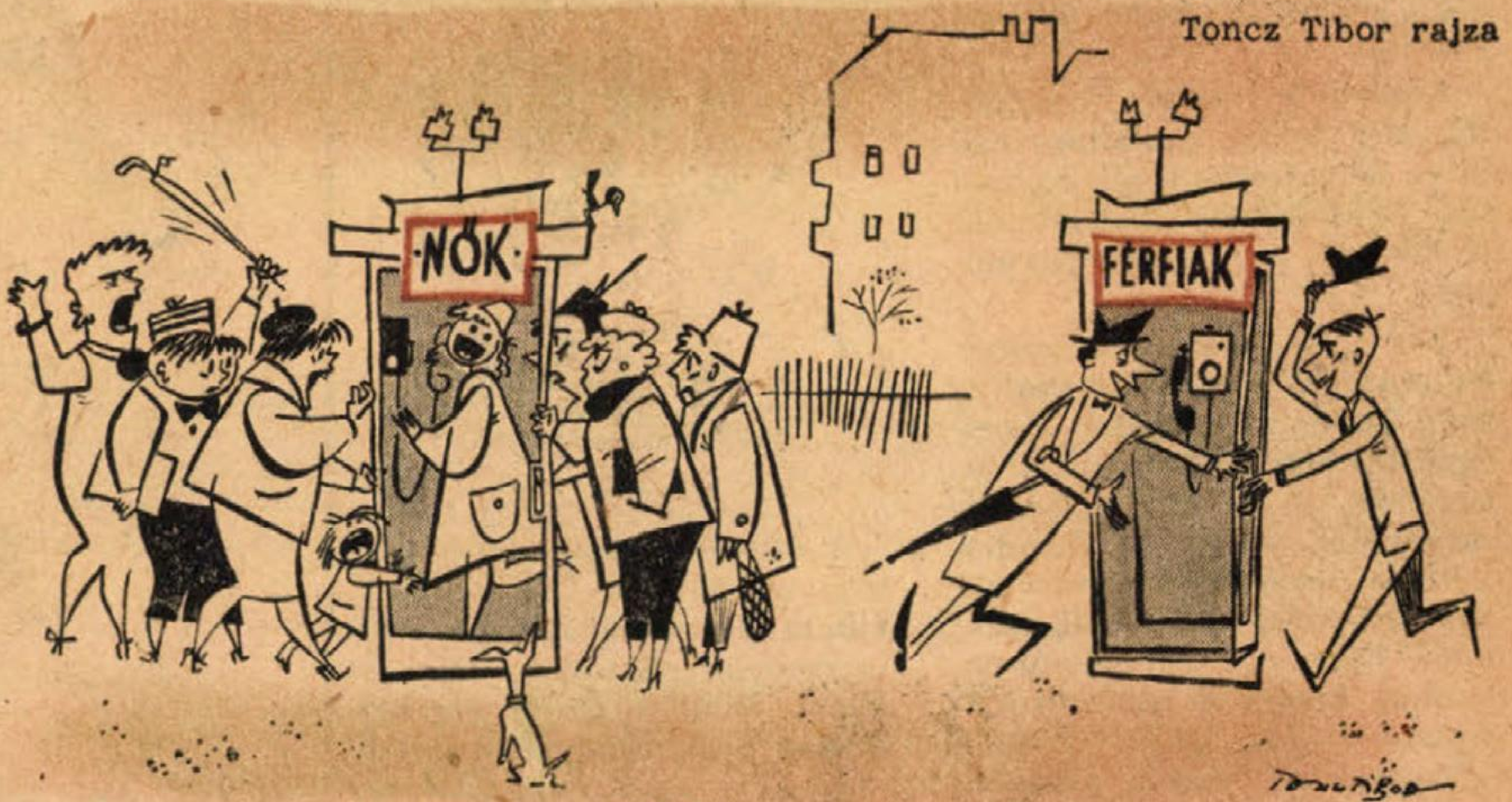

– Így volna praktikus!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.